

ШЪРЛИ БЪЗБИ СЪРЦЕ ЗА ПРОДАН

Превод: Десислава Вълова

chitanka.info

Тя няма представа за същността на любовта. И няма време за съпротива. Жадните устни на непознатия се впиват в нейните, а ръцете разкъсват корсажа ѝ. Леони се парализира от страх... Една безумна нощ обърква изцяло живота на Леони, единствената потомка на обедняващ знатен род. Отишла да открадне полици, подписани от пияния ѝ дядо, тя неочаквано попада в стаята на непознат мъж, който я взема за проститутката, която очаква, и я изнасилва. Години ще бъдат нужни на Леони, за да намери себе си...

ПЪРВА ЧАСТ

ИЗМАМНИЦИТЕ

*Песента утешава само за ден,
виното е само заблуда,
любовта е само целувка, която
се стопява,
времето е амбулантен
търговец,
продаващ пепел.*

„Песента
на сърцето“
Робърт
Ъндъруд
Джонсън

ПЪРВА ГЛАВА

Къщата приличаше на приятна възрастна дама — познала превратностите на съдбата, но все така очарователна. Бе разположена на големия завой на Мисисипи, южно от Ню Орлиънс, и изящството ѝ не бе изчезнало с годините.

Някога за нея се полагаха ревностни грижи. Но след смъртта на единствения си син Дамиен господин Клод Сент-Андре напълно изгуби интерес към плантацията и изостави замъка на произвола на времето.

Дори в апогея на своето великолепие къщата не бе величествена, но притежаваше все същото кокетно очарование, което, въпреки плачевния ѝ външен вид, веднага привличаше вниманието. Сградата бе построена от тухли, покрити с цимент, през хиляда седемстотин и шестдесета година, още докато Луизиана бе френска колония. Състоеше се от килер, складове и хамбар, докато горният етаж с широките си тераси, които се подпираха на дървени колони, служеше за всекидневна на семейството.

Красиво външно стълбище във форма на конска подкова водеше към втория етаж. На заден план, под терасите, се намираше входът за каретите. Двойните стъклени врати бяха подсилени с капаци от кипарис, които представляваха допълнителна предпазна мярка през късата зима или срещу евентуални урагани.

Запуснатостта бе сложила отпечатъка си навсякъде. Боята се лющеше от стените. Липсваха капаци на прозорците. Повечето стъпала бяха продънени. В дървения парапет, който обезопасяваше терасите, зееха широки пукнатини. Но младата Леони Сент-Андре — наследницата на цялата тази протрита елегантност — не даваше пет нари. Тя обичаше къщата с всичките ѝ недостатъци. Там бе родена, там бе и отраснала. Замъкът Сент-Андре бе нейният дом и тя дори не си представяше, че може да живее другаде.

Отгоре на всичко през лятото на хиляда седемстотин деветдесет и девета година перспективите пред нейното любимо имение изглеждаха доста мрачни и никой не съзнаваше това по-добре от нея

— тя водеше счетоводните книги от тринадесетгодишна. Управителят на плантацията бе напуснал, тъй като дълговете от комар на дядо ѝ поглъщаха всички приходи, които земята можеше да донесе. Робите го бяха последвали... И така — без работна ръка индиговите полета оставаха необработваеми, без индиго нямаше откъде да дойдат пари, а без пари...

„Само ако дядо спре да залага!“ — представи си тя. Биха могли да изплатят полиците, които той бе подписал почти навсякъде в Ню Орлиънс, и да се видят с малко пари. Погледът ѝ се зарея над завесата от зеленина към бурната Мисисипи. Тя притвори очи, заслепена от слънчев лъч. „Господи — каза си, — на всяка цена трябва да измисля нещо!“

Леони бе на шестнадесет години. И поне в класическия смисъл на определението не бе хубава. С бадемовите си зелени очи, златиста кожа, кървавочервени чувствени устни и медноруси коси, които се спускаха като водопад по раменете ѝ, тя приличаше на полудива котка, приела човешки облик с помощта на вълшебна пръчица.

Бе дребничка и изглеждаше по-крежка, отколкото бе в действителност. Но въпреки безформената памучна рокля очертанията на младите ѝ гърди ясно се открояваха, а по тънките китки и глезени можеше да се отгатне гъвкавостта на тялото, скрито под дрехата.

Босите ѝ крака и избелялата рокля свидетелстваха, че Леони малко се интересува от изискванията на модата. Единственото украшение, което носеше, бе златно кръстче — спомен от майка ѝ. Затова тя много държеше на него. А дрехите служеха само за прикриване на голотата и тя не им придаваше никакво значение. Впрочем това бе много разумно, като се има предвид финансовото положение на семейството ѝ.

В друг случай тя не би изпаднала в ярост, но снощи, след едно от продължителните си пребивавания в Ню Орлиънс, дядо ѝ небрежно я уведоми, че парите, с които тя възнамеряваше да закупи продукти от първа необходимост, са останали на игралната маса. И още по-зле — че Клод е подписал нови полици за изплащане.

А не винаги е било така. Самата Леони не си спомняше нищо от времето, когато дядо ѝ не пропилявал всичките им пари на комар. Но робите от къщата — готвачката Мами, надзирателят на несъществуващия персонал Ейбрахам и нейната собствена камериерка

Мърси — често ѝ бяха разказвали за годините, когато Клод Сент-Андре добре се грижел за плантацията си и не проявявал скъперничество към поддръжката на къщата. Те ѝ бяха описвали големите приеми, които той давал и на които се стичало цялото висше общество в Ню Орлиънс. По тези времена конюшните били пълни с прекрасни породисти коне. Но всичко се променило след ужасното наводнение през 1785 година, когато развилнялата се Мисисипи разбива старателно построените диги и излязла от коритото си, разрушавайки всичко по пътя си. По чудо къщата оцеляла, но една тераса се сгромолясала и родителите на Леони, заедно с баба ѝ, били погълнати от бушуващите води. След тази трагедия Клод Сент-Андре започнал да пие и да играе комар, без да го е грижа за двегодишната му внучка.

В детството си Леони не бе страдала от това безразличие. Напротив. Освободена от ограниченията, които обикновено се налагат на девойка от нейната среда, тя бе израснала като диво създание. И се чувстваше по-удобно сред блатата и мочурищата, отколкото в изящните покои, които би трябвало да краси. Грижите на Клод за внучката му се бяха ограничили с това да бъде нахранена, облечена и да получи елементарно образование — не повече. За какво да ѝ пълни главата с глупости? В необходимия момент той щеше да ѝ намери подходящ съпруг, а кой трезвомислещ мъж би пожелал учена съпруга?

Но въпреки че живееше като истинска дивачка, Леони жадуваше за знания. След като възприе всичко, на което английската ѝ учителка госпожа Уайтфилд можеше да я научи, умът ѝ продължаваше да търси още. Но възможностите на госпожа Уайтфилд бяха ограничени и настъпи часът, когато тя с огорчение трябваше да признае, че не може да даде нищо повече на своята ученичка. За нещастие на Клод дори не му мина през ум да наеме някой, който би могъл да донесе на Леони познанията, за които така копнееше.

Госпожа Уайтфилд отпътува скоро след заминаването на управителя и Леони се чувстваше нещастна седмици наред. Тя бе загубила не само учителката, но и много близка приятелка — нещо, което дядо ѝ бе напълно неспособен да разбере.

Между Леони и дядо ѝ се бяха установили странни отношения. Седемдесет и седем годишният Клод Сент-Андре имаше напълно установени навици и не правеше никакво усилие да ги промени.

Цялото му същество излъчваше надменност и въпреки че острите му черти бяха белязани от порока, той все пак бе още привлекателен. Имаше сребриста коса, а под гъстите и извити вежди очите му цинично се взираха в света. През целия си живот той бе живял с убеждението, че всичките му прищевки трябва да бъдат задоволявани незабавно. Затова неприятно се изненадваше от непредвидимите реакции на Леони. Когато тя бе поела в ръцете си счетоводните книги, той се бе възмутил. Но тя го бе изгледала замислено и бе попитала.

— Ако аз не се заема, дядо, кой ще го направи? Вие ли?

Това бе сложило край на спора, тъй като Клод се ужасяваше от мисълта да върши писарска работа, повече подходяща за хората от простолудието. За щастие Леони нямаше толкова високо мнение за своята особа, независимо че притежаваше порядъчно количество от гордостта на рода Сент-Андре. Но бе много по-практична от дядо си.

Изпитание като воденето на счетоводните книги не бе нито първото, нито щеше да бъде последното за нея. Когато преди година Клод бе взел решение да продаде робите, работещи на полето, Леони бе побесняла.

— Не! — бе изкрещяла тя. — Нямате право да ги продадете. През целия си живот те са били тук. Наши са. Как можете да разбиете по този начин цялото им съществуване?

Този повик към най-благородните човешки чувства не бе постигнал никакъв ефект. Така че Леони бе опитала по друг начин.

— И като си заминат, как ще обработваме земята? — студено бе попитала тя.

Клод бе останал глух и към този довод. По липса на друга възможност Леони бе ударила на молба.

— В името на Бога... Умолявам ви... Не ги продавайте! Те са част от Сент-Андре толкова, колкото и ние!

Виждайки как Клод пренебрежително вдига рамене, тя бе продължила.

— Зная, че индигото не се продава добре, но можем да изчакаме още една година, само една. Нека да опитаме със захарна тръстика. Господин дьо Бар казва, че в най-скоро време тръстиката ще е търсен продукт на пазара. Да опитаме!

Клод бе вбесен, че едно четиринадесетгодишно момиченце се осмелява да му дава съвети относно ръководенето на неговата

плантация и бе продал всички роби с изключение на тези от къщата. Леони бе наблюдавала заминаването им със сълзи на очи.

Спомняйки си този случай, Леони усети как гневът ѝ нараства и за момент заприлича на подивяла котка. После зърна навън крехък силует, приличащ много на нейния, и лицето ѝ се проясни.

— Хей, Ивет! Здравей! — извика тя и размаха ръка. Ивет спря.

— Добър ден, Леони! — отговори тя. — Къде беше? Дядо ти пита за теб.

— Защо винаги казваш твоя дядо? Той е и твой. — Усмивката на Ивет изчезна и тя извърна погледа си.

— Стига, Леони — промълви тя.

— Ти си ми сестра и няма никакво значение коя е била майка ти. Тя е мъртва, както и баща ни. Но ние — аз и ти — сме живи. Слушай, Ивет, трябва да му се противопоставиш. Зная, че той никога няма да те признае, но не трябва да се страхуваш от него. Коравосърдечен е и крещи много, ала плаши само гаргите. Но докато ти се сливаш със стените всеки път, когато се появи, той ще ти се подиграва безмилостно. Така че някой ден го наречи „дядо“ и ще видиш как ще се стъписа. След това няма да бъде толкова раздразнителен и повече няма да те хока — обещавам ти!

Ивет тъжно се усмихна:

— Аз не съм като теб, Леони. Никога не бих могла.

— Толкова по-зле — измърмори отегчено Леони. Тя хвана полусестра си за ръка и я придружи до курника.

Двете бяха еднакви на ръст, имаха една и съща тънка и гъвкава фигура. Но докато Леони с нейната лъвска грива никога нямаше да бъде пример за класическа красота, то Ивет — с черните коси, събрани на кок, с кадифените очи, с прекрасно очертаните устни и кожа с цвят на праскова — бе самото съвършенство.

На пръв поглед всеки непознат би помислил, че Ивет е господарката на къщата. И въпреки че муселинената ѝ рокля бе също толкова износена като тази на Леони, тя се плъзгаше грациозно по очертанията на тялото ѝ, а черните ѝ обувки бяха грижливо лъснати. А Леони — с непокорните коси, небрежно скроените дрехи и босите крака — можеше лесно да бъде сметната за дъщеря на някой беден земевладелец. Което впрочем изобщо не я притесняваше. Тя знаеше коя е.

След като събраха яйцата, двете млади момичета тръгнаха обратно към къщата. На слънчевата светлина меднорусата грива на Леони блестеше във всички оттенъци на меда.

Преди да влязат в къщата, Леони попита с грейнали от предварително удоволствие очи.

— Искаш ли да ме придружиш следобед, Ивет? Отивам да ловя речни раци. Не е нужно да ги пипаш — добави тя, като видя гримасата на погнуса върху лицето на Ивет, — дори и стръвта. Кажи ми, че ще дойдеш!

Ивет се поколеба, тъй като искаше да достави удоволствие на Леони, но така ненавиждаше да се плъзга по тъмните и загадъчни води на блатата с пирогата, която Леони управляваше без усилие с помощта на дълга върлина.

— Наистина нямам никакво желание — каза тя най-после.

Леони вдигна рамене, без да се сърди. Приятелството, което свързваше двете млади момичета, на пръв поглед заблуждаваше, че те са били заедно открай време. Но бе точно обратното. Бяха се запознали едва миналата година при доста особени обстоятелства.

Майката на Ивет — Моник — усетила, че краят ѝ е близък и писала на Клод, за да го помоли да се погрижи за дъщерята на своя син. Никога и за нищо тя не се бе обръщала към него и Клод никога не бе се замислял за метиската — любовница на Дамиен, нито за нейното дете. Но тогава, доведена до полуда от мисълта, че ще остави Ивет без защита, Моник бе пречупила гордостта си и се бе обърнала към господин Сент-Андре.

Ако при получаването на писмото Клод се намирал в замъка, цялата история щеше да спре дотук. Но за щастие той току-що бе заминал за Ню Орлиънс и писмото бе предадено на Леони.

Обикновено Леони не отваряше кореспонденцията на дядо си и я препращаше по някой прислужник в обичайния му хотел в Ню Орлиънс. Но почеркът върху плика странно привлече вниманието ѝ. Тя се подвоуми, постави писмото при останалата поща за препращане, след което — без да разбира защо — промени намерението си и като си пое дълбоко дъх, го грабна и разкъса плика.

Като научил че има полусестра, която скоро ще остане сираче и ще бъде погълната от мизерията, Леони реагира светкавично. Без да се посъветва с никого и без да губи време в разсъждения за последиците

от действията си, тя тръгна веднага за Ню Орлиънс, придружена от двама слуги.

Замъкът Сент-Андре беше на половин ден път от Ню Орлиънс. Към края на следобед Леони вече нетърпеливо чукаше по вратата на намиращата се под крепостната стена на града бяла къщичка, в която живееха Ивет и майка ѝ. Леони се бе въздържала и не бе потърсила дядо си, защото знаеше как щеше да постъпи той, ако е в течение на нейните намерения.

Моник бе отлагала до последния момент изпращането на писмото. Бе починала преди два дни, така че Леони бе посрещната от едно отчаяно дете, което отказваше да повярва на нещастieto си.

Преди да разбере какво точно се случва с нея, Ивет бе грабната и настанена в каретата заедно с нищожния си багаж от един меднорус ураган, заявил незабавно, че е нейна сестра.

Ивет знаеше, че Дамиен Сент-Андре е неин баща, но нямаше представа, че майка ѝ се е обърнала към семейството му с молба за помощ и закрила. А дори да знаеше, тя никога не би си представила, че господарката на замъка ще дойде и ще я отвлече по този начин — без никакво предупреждение. От този момент между двете сестри се бе създала неразрушима връзка.

Слугите, придружаващи малката си необуздана господарка, изобщо не одобриха нейните своеволия. В замъка Мами изказа сериозните си опасения, но Леони решително отхвърли всички въпроси и възражения. Тя се изправи пред черната великанка, сложи юмруци на кръста си и заяви твърдо, като в очите ѝ блестяха мълнии.

— Отсега нататък Ивет ще бъде моя компаньонка. Самата аз я избрах. Тя е сираче от много добро семейство. Винаги е живяла в Луизиана и ти можеш да видиш, че прилича на дама повече от мен.

Мами вдигна очи към небето и заекна.

— Разбира се, но ти, ти си истински дявол.

— Именно — прошепна очарователно Леони. — Ето защо ми трябва пример. Ивет ще бъде идеалният модел.

Мами отстъпи, но не спря да мърмори за мрачните си предчувствия относно реакцията на господин Клод.

Когато два месеца по-късно Клод се завърна, сблъсъкът бе изключително бурен. Но Леони бе толкова щастлива, че има приятелка

на своята възраст, че трябваше да минат през трупа ѝ, за да я разделят от протежето ѝ.

Отначало Клод бе приятно изненадан, почти доволен, че Леони си е намерила компаньонка, която — както по всичко личеше — бе отлично възпитана. Самият той трябваше да се сети за това! И чак след като се осведоми за произхода на Ивет, научи истината.

Най-напред Леони възнамеряваше да скрие от дядо си фактите. Положението можеше да бъде много неудобно за Ивет. Защо тогава да казва всичко? Само че прямото ѝ същество се отвърщаваше от лъжата и тя открито разказа цялата история.

— Внучко, как можа? — изкрещя Клод. — Едно копеле с робска кръв във вените! Нямах никакъв срам! Не би трябвало дори да си в течение на този вид неща, камо ли да се свързваш с подобно същество!

Чертите на Леони замръзнаха и с цялото ледено високомерие на Сент-Андре тя възрази.

— Така! Трябва да отхвърля собствената си сестра! Това ли искате? Наистина, дядо, не мислех, че сте толкова глупав!

Клод стана тъмночервен от яд, а в погледа му просветнаха опасни искри.

— По дяволите! Как смееш да ми говориш с този тон! Трябва да те набия с камшика!

Леони вирна презрително брадичка:

— На ваше място не бих постъпила така — процеди тя заплашително.

Клод внимателно я изглежда. Тази Леони! И тъй като бе слаб човек, който предпочиташе спокойствието на каквато и да е цена, той се задоволи с вдигане на рамене.

— Добре — въздъхна той, — но не ме моли да призная това създание. Ще изтърпя присъствието ѝ, но нищо повече. Ясно ли е?

Лицето на Леони засия и с внезапен порив, стъписал и двамата, тя се хвърли на врата на Клод.

Съвестта на Клод закрещя какъв жалък лъжец е. И като протегна ръка, той нежно отметна една непокорна медноруса къдрица.

— Каква мошеничка си, момиченце, а аз пък съм стар нехранимайко. Може би добре си подхождаме все пак!

Леони енергично закима в знак на съгласие и през целия останал престой в замък Клод се бе държал относително сговорчиво. Тогава за

пръв път той си каза, че наближава моментът да помисли за бъдещето на Леони. Но страстта към хазарта отново се оказа по-силна от тегобата на отговорностите и той отново тръгна за Ню Орлиънс, като остави на Леони грижите по управлението на плантацията.

Тази сутрин перспективите за бъдещето изглеждаха изключително мрачни. Леони реши, че дядо й ще бъде принуден да продаде част от земята, а това щеше да бъде краят на имението Сент-Андре. Тя прехвърляше в главата си тази мисъл, когато се отправи към стаята на дядо си.

Клод седеше в огромното легло с балдахин, заобиколено с тъмnochервени завеси и обмисляше същата възможност. Облегнат на куп възглавници, той спокойно отпиваше от черното кафе, но самообладанието му бе само външно.

Дните му бяха преброени. Лекарят му го бе съобщил по време на последния престой в Ню Орлиънс. И изправен пред угрозата на скорошната смърт, Клод проумя, че е крайно време да се погрижи за участва на Леони. Нямаше много време пред себе си, за да отлага повече.

В каретата, с която се върна в замъка снощи, в порив на откровение той си бе признал, че само безгрижният му егоизъм бе причина за упадъка на имението.

Докато очите му се взираха в протрития персийски килим, той се чудеше как да осигури бъдещето на своята внучка.

Бракът бе единственият изход. И когато се спря на това решение, Клод не губи повече време с безплодни съжаления. Той веднага се впусна в издирване на подходящ за Леони съпруг. Никой от синовете на техните близки съседи не можеше да му свърши работа. Всички те знаеха, че семейство Сент-Андре е разорено. Трябваше да открие някой чужденец — за предпочитане богат и достатъчно благовъзпитан, за да не си го изкара на Леони, когато установи точното състояние на нейните финанси.

Клод нямаше намерение да мами евентуалния съпруг. В действителност без знанието на Леони, той бе успял да запази доста значителна сума в испански златни дублони, която трябваше да бъде зестрата на внучката му. Бе се надявал, че тя ще е по-голяма и че приходите от имението Сент-Андре ще я допълнят. Но случаят не бе такъв и отговорността за това бе изцяло негова. Все пак тази прекрасна

юнска сутрин той реши, че парите могат да послужат за примамка. След сватбата... е, след това Леони трябваше да убеди съпруга си, че не е сключил толкова неизгодна сделка.

По своему Клод обичаше Леони и по свой начин той разглеждаше възможностите, за да ѝ осигури някакъв вид закрила, когато напусне този свят. Във всички случаи бракът бе най-доброто решение, но щеше да бъде трудно да се намери подходящ съпруг. Пет хиляди испански дублона можеха да привлекат многобройни претенденти. Но гордостта на Клод никога нямаше да се примири с покупката на какъвто и да е съпруг — във вените му трябваше да тече благородна кръв. Бащата на Клод бе емигрирал в Ню Орлиънс, когато градът бе само поселище и бе най-малкият син на граф Сент-Андре, гилотиниран по време на Революцията^[1]. Клод бе наследил титлата. Той бе последният мъжки потомък на един прочут някога род.

Не можеше да става и дума за завръщане във Франция, където това корсиканско подобие на генерал командваше армията и скоро щеше да поеме и управлението на страната^[2]. Впрочем Клод бе прекалено стар и прекалено уморен, но ако Леони бе момче...

На този етап от разсъжденията му обектът на неговите мисли влезе и той се усмихна. Леони не бе момче, разбира се, но при какъвто и да е сблъсък на воля той би заложил на малката лъвица, която му бе внучка. Те се измериха подозрително с погледи. Клод се упрекваше за загубите, които бе претърпял на комар при губернатора Гайозо, а Леони се питаше защо дядо ѝ я бе повикал. Никой от двамата не направи намек за парите, пропилены на игралната маса.

— Добре ли се забавлявахте, дядо? — поинтересува се учтиво, но равнодушно Леони. — Този път не останахте за дълго?

Клод поклати глава и я изгледа със смесени чувства, докато тя сядаше на края на леглото му с кръстосани по индиански крака. Трябваше да ѝ направи остра забележка за босите крака и чорлавата глава, но се въздържа. След като тя не повдигаше въпрос за дълговете му от комар, той изпитваше неудобство да критикува външния ѝ вид.

Известно време говориха общи приказки, но Леони ненавиждаше да губи времето си в безполезни разговори, дори с дядо си, така че рязко попита:

— Ивет ми каза, че искате да ме видите. Защо?

При името на Ивет Клод се навъси, но отговори безда губи време в предисловия.

— Реших да те омъжа.

Леони се вцепени. Очите ѝ се присвиха.

— И за кого? — запита тя с тон, който накара Клод да се почувства неловко.

Той махна неопределено с ръка.

— Още не знам. Исках първо да поговоря с теб, преди да започна да търся подходящ съпруг.

Леони дълго го гледа, преди да отговори с престорено безразличие.

— Нямам желание да се омъжвам, дядо.

Видя, че Клод се готви да противоречи и добави:

— Не искам да се омъжвам. Не можете да ме принудите.

Клод избухна и я заплаши с треперещ от ярост глас.

— Ще се омъжиш за господина, когото аз избира или скъпоценното копеле, което имаш дързостта да наричаш своя сестра, ще бъде затворено в най-гнусния публичен дом в Ню Орлиънс.

Леони скочи на крака. Зелените ѝ очи изстрелваха мълнии. Изостреното ѝ лице се сгърчи от такъв безпомощен гняв, че дядо ѝ потръпна. „Трябва, за нейно добро е — повтаряше си той. — Бъдещето ѝ трябва да е осигурено, независимо дали тя иска или не!“

— Ще посмеете ли?

— Изобщо не се съмнявай — студено отговори той. Тя изпитателно го погледна. Добре го познаваше. Те се спречкваха, сключваха примирие и започваха войната отново. Но Леони се страхуваше, че ще загуби точно тази битка. Бе достатъчно разумна и знаеше, че няма да може до безкрайност да защитава Ивет, защото дядо ѝ бе невероятно лукав, когато пожелаеше. И ако той твърдеше, че Ивет ще се озове в публичен дом, това не бяха празни заплахи. Леони осъзнаваше, че поне за момента няма друг избор и отстъпи.

— Добре, разбрахме се — запъна се глухо тя.

— Така — каза Клод. — В най-скоро време заминаваме за Ню Орлиънс, за да ти потърсим съпруг.

Леони го изгледа с необичайно покорно изражение и като взе порцелановата каничка, предложи с най-пленителния си глас.

— Още малко кафе?

И преди Клод да успее да отгатне намеренията ѝ, тя изля цялото съдържание на каната върху елегантната бяла нощница на дядо си.

Клод избълва поредица ругатни, като заекваше от ярост. Но Леони вече се бе измъкнала от стаята с подигравателна усмивка.

[1] Френската революция от 1789 г. — Б.пр. ↑

[2] След победните походи на Наполеон в Италия и Египет. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Дори най-небрежният наблюдател би могъл да потвърди, без да се излъже, че разположеното на Мисисипи имение Боньор^[1] принадлежи на богат човек. От двете страни на широката алея, която водеше до величествената къща, се издигаха стара дъбове. Клоните им почти се допираха, а върховете им се протягаха към небето. Червеникавата пръст бе грижливо изравнена. Между масивните стволове, обрасли с мъх, зеленееха добре поддържани тревни площи. Всичко показваше, че собственикът отделя цяло богатство за поддръжката на парка си.

Алеята завършваше с кръгла площадка, оградена с магнолии. Зад нея се извисяваше резиденцията със своите мраморни колони, подсилени с малки арки в четирите ъгъла. Бледозелените стени приятно контрастираха на тъмнозелените капаци, предпазващи големите прозорци. От едната страна на къщата водопад бледо-лилави глицинии се спускаше от горния етаж до земята. От висотата на островърхия покрив до широките бели стъпала пред входа Боньор олицетворяваше самото изящество и съвършенство.

Вътрешността на къщата по нищо не отстъпваше на външния ѝ вид. Всяка стая носеше отпечатъка на богатство и изящен вкус: ориенталски килими, мебели от скъпо дърво, гоблени. А Морган Слейд — наследникът на цялото това великолепие — като че ли не обръщаше внимание на заобикалящата го красота. Защото бе роден тук и бе прекарал в тази обстановка по голямата част от своите двадесет и седем години.

Тази сутрин, през юни хиляда седемстотин деветдесет и девета година, той четеше писмото на чичо си от Англия. Лека бръчка прорязва гладкото му чело. Срещу него седеше по-малкият му брат Доминик, който забеляза гримасата му и попита:

— Неприятности ли, Морган? Войната не върви добре за Англия?

Скулестото лице на Морган се проясни.

— Не по-зле, отколкото можеше да се предвиди — отговори той. — Адмирал Нелсън е победител по море, но на суша нещата не вървят добре. Наполеон^[2] е заложил на изкуството си във внезапните нападения. Все пак чичо се надява, че Англия ще се измъкне. Възможността от нашествие за момента изглежда отдалечена.

— Тогава защо е това загрижено чело?

Морган въздъхна. Знаеше, че Доминик няма да го остави на мира с въпросите си, докато любопитството му не бъде задоволено.

— Според писмото на чичо е очевидно, че нашият забележителен братовчед Ашли му създава нови грижи.

Робърт, вторият от тримата братя, рязко вдигна глава. Също като Морган той бе учил в колежа Хароу в Англия и знаеше от какво естество са грижите, които Ашли би могъл да създаде. Затова попита с присъщото си спокойствие:

— Жени, хазарт, пиене... или и трите?

Морган избухна в смях и в сините му очи затанцуваха закачливи пламъчета:

— И трите! На всичко отгоре достойният ни братовчед вече не е в Англия и явно е слязъл по нашите брегове!

— Господи! Да не вземе да се домъкне тук! — възкликна Робърт, като се сети за скандалите, които Ашли предизвикваше навсякъде, където се появеше. — Въпреки всичко се надявах да прояви достатъчно здрав разум и да остави поне океан разстояние между вас двамата. Особено след като му даде този урок... Когато откри, че е подправил подписа ти и се е представил с името ти, за да съблазни момичето от страноприемницата, ти го заплаши, че ще му пръснеш мозъка, ако отново се изпречи на пътя ти. Всеки предпазлив човек би се вслушал в подобно предупреждение.

Морган вдигна рамене.

— Предпазливостта е последното нещо, което можеш да очакваш от Ашли. Но не се тревожи. Боб — той ще се озове на борда на първия кораб, отплаващ за Англия. Ще се погрижа за това, можеш да бъдеш сигурен. Впрочем за същото ме моли и чичо. Явно са се спречкали сериозно за дълговете му на комар и развратния му живот. Чичо го е изхвърлил... за пореден път. Сега се е успокоил и ме моли да го открия и да го изпратя обратно в родината.

Тримата млади мъже си размениха съучастнически погледи. Изпитваха еднакво съчувствие към чичо си, барон дьо Тривелиън — бащата на подлия им братовчед. Приликата между тримата братя бе поразителна — еднакви черни коси, наследени от майка им; същата енергична брадичка, каквато имаше баща им; дебели вежди; дълбоко хлътнали в орбитите очи. Но докато на двамата по-големи братя те бяха сини, тези на Доминик бяха стоманеносиви.

От пръв поглед най-забележителен бе Морган. Беше с блестящи очи, по-тъмен загар, по-издадени скули, по-извит нос, поплътни устни. Робърт бе най-красивият. Той имаше толкова правилни черти, че една негова почитателно го бе сравнила с гръцки бог. Но вместо да го ласкаят, тези комплименти го смущаваха, защото бе свенлив и сдържан.

Доминик също бе изтънчен като братята си, но лицето му още пазеше сладникавостта на юношеството. Той никога нямаше да бъде толкова красив като Робърт. Но въпреки това усмивката му бе присмехулна, а в очите му блесяха дяволити пламъчета, което го правеше особено привлекателен за противоположния пол.

Освен тримата братя семейство Слейд включваше още двама сина-близнаци — Александър и Касандър и една дъщеря — Алисия, която бе омъжена за плантатор от Тенеси.

По всичко личеше, че съдбата често е била благосклонна към семейството. И все пак не ги бе пощадила. Преди три години деветнадесетгодишният Андре бе убит на дуел, а една година по-рано дванадесетгодишната Мария бе починала от малария. И най-накрая се стовари злополучният брак на Морган.

Тримата братя станаха като един, за да поздравят майка си, докато облеченият в бяло чернокож майордом преместваше към нея стол. Въпреки четиридесет и петте си години Ноел Слейд бе много красива жена. Наистина доста закръглена, но след осемте раждания това бе съвсем нормално. Тя бе олицетворение на креолската красота от Ню Орлиънс — копринена кожа, златист тен, кестеняви очи и усмихнато лице, обкръжено с къдрави, черни като абанос коси. Семейството бе всичко за нея. Ноел Слейд не би се поколебала да убие всеки, който би могъл да причини и най-малката неприятност на съпруга ѝ или на някое от децата ѝ. За щастие — или може би за нещастие — всичките ѝ синове бяха наследили тези качества.

Семейство Слейд бе изключително сплотено. И самохвалкото, принудил Андре да се дуелира, бързо получи заслуженото си. Двадесет и четири часа по-късно той се озова пред неумолимия Морган на същото място, където умря Андре. И не го напусна жив.

Ноел тъкмо започваше закуската си, когато главата на семейството влезе. Петдесет и четири годишен, Матю Слейд бе едър, пъргав мъж с кестеняви коси, в които се прокрадваха сребърни нишки.

Докато баща му бе зает с мазането на препечените филийки с масло, Доминик, който винаги бързаше да съобщи новините, изтърси:

— Ашли е в Америка, татко. И Морган ще го изпраща обратно с първия кораб, който заминава за Англия.

Ноел почервения от гняв, когато чу името на Ашли.

— Тази свиня! — извика тя с учудваща пламенност. — Само да можеше някой да му пръсне мозъка... поне брат му ще го наследи!

Морган зловещо се усмихна:

— Ако го пожелаете, майко, аз съм на вашите услуги.

Думите му бяха учтиви, но в тона, с който бяха изречени, имаше нещо обезпокоително. Ноел изпитателно го погледна. Някога тя отгатваше и най-съкровенията му мисли, споделяше мечтите му, защото въпреки силния си характер Морган бе нежно момче — особено с жените. Но след трагичната смърт на неговия брат той се бе променил до неузнаваемост.

След закуската Ноел се оттегли в малка стая, чиито прозорци гледаха към полята, засяти с памук. Мислите ѝ се насочиха към най-големия ѝ син.

„Той е толкова недоверчив, толкова коравосърдечен, така се отдалечи от нас — тъжно разсъждаваше тя. — Може да се каже, че е издигнал пред себе си бариера — да се пази от жените, дори и от мен“. Лицето ѝ замръзна и придоби наистина жестоко изражение. „Тази Стефани! Бих я убила, ако не бе мъртва. Как можа да разбие така сърцето му, да го опозори, да отвлече детето му и да му вдъхне такова недоверие към всички жени!“

Тя си припомни деня, когато сияещият Морган бе дошъл да ѝ съобщи, че Стефани дю Боаз е приела предложението му. Ноел бе посрещнала новината доста сдържано. Считаше, че и двамата са прекалено млади — Стефани бе на осемнадесет години, а Морган — двадесетгодишен. Ноел се опасяваше, че Стефани е пленена по-скоро

от богатството на Морган, отколкото от личността му, Въпреки доброто си потекло семейство дьо Боаз бяха бедни, а всеки в Начес знаеше, че момичетата трябва да се омъжат за богат мъж. Стефани бе очарователна и в началото изглеждаше нежна и влюбена. Сигурно Морган бе запленил от ангелската ѝ красота и огромните ѝ зелени очи. Бе неспособен да ѝ откаже каквото и да е.

Би трябвало младата двойка да бъде щастлива. Година след сватбата се роди хубаво момченце. Спомняйки си за внука си Филип, Ноел усети как гърлото ѝ се свива. „Господи! Няма ли един ден страданието да отmine! — запита се тя. — Дали зад студената маска и Морган не страда така?“ Ноел бе убедена в това. Често бе забелязвала по лицето му пробягваща остра болка, която разкривяваше чертите му. Тогава тя се досещаше, че той мисли за сина си. Обожаваше детето. Колко пъти го бе виждала да захвърля всички условности на възрастните и да играе с Филип като хлапак...

В кой момент нещата бяха започнали да се променят? Отначало хоризонтът бе безоблачен. Стефани изглеждаше щастлива, а Морган плуваше в блаженство.

Тогава кога? Когато Морган реши да построи къща за младото си семейство? Тогава ли Стефани показа първите признаци на недоволство? Наистина тази година Морган я бе оставил в Боньор. Искаше да ѝ спести неудобствата, породени от къща в строеж, на почти девствена земя, отдалечена от който и да е голям град и от светските удоволствия, с които бе свикнала.

Морган с гордост нарече терена от пет хиляди акра, подарени от баща му, Таузенд Оукс. Имението бе разположено на половината път от Начес на север и от Батон Руж да юг. И Морган бе решил да го направи толкова цветущо като Боньор. За младата си съпруга. Тогава ли започна всичко? Или Стефани се отдръпна от Морган, просто защото той отсъстваше, а Стивън Малинкур бе там?

Ноел стискаше юмруци и проклинаше деня, когато бе представила Стивън на снаха си. Но откъде би могло да ѝ хрумне, че Стефани ще изостави Морган, който я обожаваше, заради един зестрогонец като Стивън Малинкур. И когато след тримесечно отсъствие Морган се върна, полудял от радост при мисълта, че ще види жена си и сина си, той намери само кратка, жестока бележка.

Стефани пишеше, че е влюбена в Стивън и ще му върне Филии, когато Морган ѝ даде развод и подходяща издръжка.

„Никога няма да забравя лицето му — помисли си Ноел и потръпна. — Никога!“ Чертите му се бяха вкаменили. Очите му бяха изгубили всякакъв блясък. Той се спусна да ги преследва — естествено не заради Стефани. Тя бе избрала своя път. А заради сина си. И тогава съдбата бе нанесла жестокия си удар.

В бягството си влюбените бяха поели на север, като тръгнаха по прословутия път за Начес, наричан от всички Дяволския гръб. Това бе опасен път, зад всеки камък се спотайваха бандити. И на един завой на този път Морган бе открил телата на Стефани, на Стивън и на сина си.

Ноел благодареше на Бога, че Морган не е бил сам, за да посрещне това жестоко изпитание. Той никога не бе продумал за този момент. Но от Брет Денджърмонд — приятел на Морган и Робърт от детинство — семейството бе научило за трагичния край на Стефани и Филип. По пътя разбойници ги бяха ограбили и убили хладнокръвно.

След тези преживявания Морган напълно се промени. Той не се отдръпна от семейството, но с любящия поглед на майка Ноел откриваше разликата. Неговата необичайна студенина, внезапните му отсъствия, коравосърдечността, с която приемаше благосклонността на жените, безнадеждната му саркастична усмивка винаги, когато се отвореше дума за брак или за млади момичета за задомяване.

Ноел не считаше, че той е изхвърлил напълно жените от живота си. Въпреки всичко той бе красиво и мъжествено момче и тя не би останала изненадана, ако научеше, че посещенията му при жени не са, меко казано, прилични. Но бе сигурна, че той не познава жена, способна да утешава смъртно раненото му сърце.

А в този момент Морган бе прекалено зает с опитите си да се отърве от Доминик, за да мисли и за жени.

— Благодаря за предложението. Дом — каза той, — но нямам нужда от помощта ти. Пътуването ми до Ню Орлиънс няма никаква връзка с пристигането на Ашли. Това е просто съвпадение.

— Но имаш твърдото намерение да му дадеш един урок, нали?

— Може би, но въпреки това нямам нужда от свидетел как съм действал според всички правила на изкуството.

— Знам, но искам да присъствам!

— Ужасен малък дивак!

— Не съм по-див от теб. Моля те, Морган, вземи ме с теб! Обещавам, че няма да ти преча. Знаеш, че съм много разумен за възрастта си. Татко казва, че се държа много добре. Вземи ме!

Морган се поколеба. Бе трудно да устои на молбите на Доминик, но когато се сети какви опасности крие град като Ню Орлиънс за толкова любознателно момче като младия му брат, той поклати глава:

— Следващия път, обещавам ти. Това пътуване е планирано от седмици и ти знаеш, че не отивам в Ню Орлиънс, за да се забавлявам. Три четвърти от времето ще се затворя с агентите по недвижими имоти. Вечер трябва да се разправам с испанските чиновници, за да уредя търговските договори... Ще се отегчаваш. А колкото до Ашли — това е работа, която ще ми отнеме само няколко минути. Какво ще правиш през останалото време?

— Ще си намеря някакво развлечение.

— Ето точно затова предпочитам да останеш тук — измърмори Морган под носа си. — Хайде да отидем да видим този прочут жребец, който съседът е обявил за продан.

Тъй като конете бяха голямата страст на Доминик, той побърза да последва по-големия си брат. Пътуването до Ню Орлиънс моментално излетя от главата му и те прекараха заедно цялата сутрин. За голяма радост на Доминик Морган реши да купи жребца.

— Казвах ти, че за конюшните ти трябва такъв кон — радваше се Доминик.

До вечерта темата за Ню Орлиънс остана на заден план.

Бе късно. Повечето от членовете на семейството се бяха оттеглили. Морган и баща му се настаниха на верандата, за да изпуснат последната си пура преди лягане. Внезапно Матю попита:

— Зная, че ще опиташ да сключиш търговско споразумение с испанците? Възнамеряваш ли да посетиш бившия ни губернатор Гайозо?

— Защо не? Той познава семейството ни и знае, че докато притежавам Таузенд Оукс, съм зависим от испанците. Приемали сме го в Боньор, докато беше губернатор на Начес. Няма да е така, сякаш го виждам за пръв път.

Матю дръпна дълбоко от пурата си, преди да подхвърли:

— Сега той е губернатор на Ню Орлиънс. Не смяташ ли, че ще опита да те подмами да шпионираш за Испания?

Възможно е, ако му дам да разбере, че имам известна склонност да приема. А случаят не е такъв. Аз не съм Уилкинсън, татко!

— В името на Бога, не говори по този начин! — измърмори Матю. — Зная, че се носят слухове за някои сделки между генерала и испанците, но никой не е могъл да го докаже. Ще направиш по-добре, ако си държиш езика зад зъбите. Иначе генерал Уилкинсън може да се почувства задължен да защити честта си, която толкова често провъзгласява за образец. Морган се усмихна.

— Не се страхувам от Уилкинсън, татко. Дори не мисля, че е човек, който би ми предложил дуел. Знае, че няма да проявя снизхождение, ще приема предизвикателството и ще го победи. Впрочем ако се понапъна малко, ще успея да докажа, че нашият генерал наистина е шпионин на служба у испанците. Забравяте, че Филип Нолън е от нашите приятели.

— Никога не съм харесвал това момче — не само заради отношенията му с Уилкинсън, но и за начина, по който си изкарва хляба. Да ловиш мустанги в испанска територия — какъв занаят!

— Все пак е десет пъти по-почтен от начина, по който Уилкинсън изкарва своя — сухо възрази Морган.

— Хм-м... може би си прав. Поне Гайозо е почтен човек. И е по-добре да имаш работа с него, отколкото с Уилкинсън.

— Точно така, само че вероятно Уилкинсън е по-отстъпчив. Нужно е единствено да му предложи достатъчно натъпкан плик и всичко ще бъде уредено. Докато при Гайозо този номер не винаги минава.

— Мислиш ли, че ще срещнеш трудности? Страшно се нуждаем от този кей, от складовете. Без тях ще имаме ужасно много проблеми.

Морган въздъхна, защото напълно осъзнаваше сериозността на нещата. Ню Орлиънс бе единственото пристанище за превоз на техните стоки. И ако испанците не им разрешаха да го използват, памукът им, индигото и кожите щяха да изгубят цялата си стойност. Подписаният в Сан Лоренцо през 1786 година договор между Испания и младите Американски Щати гарантираше на американците правото да използват Мисисипи три години. Но този период скоро щеше да изтече.

Заплахата, че испанците могат всеки момент да анулират договора, тревожеше всички — всяка сделка водеше до договаряне с

чиновниците за място и бе направо кошмарна. Като че ли непрекъснато някаква нова ръка се протягаше, за да пхне в джоба си шепа злато, преди да даде необходимото разрешение.

— Да можеше само да завладеем Ню Орлиънс — прошепна Морган. — Тогава всички пазарлъци ще се преустановят.

— Със същия успех можеш да си пожелаеш и луната — заяви Матю. — Испания не е съгласна да отстъпи и педя земя. Виж колко време бе необходимо на доновете, за да напуснат територията, която ни определиха в договора... Години...

Морган дръпна дълбоко от пурата си и хвърли фасата в медния пепелник.

— Несъмнено сте прав, татко. Но наистина, ако Ню Орлиънс бе наш, по-голямата част от проблемите ни щеше да бъде решена... И с тези добри пожелания отивам да си легна — добави Морган, като стана.

Матю се двоумеше, но изведнъж се осмели да зададе един въпрос, който тежеше на сърцето му:

— Морган, не ти ли се е случвало, когато ходиш в Ню Орлиънс, да се запознаеш с някое младо момиче, което да те заинтересува?

По лицето на Морган пробяга ирония, примесена с презрение.

— Ако искате да ме попитате за някое младо момиче за омъжване, татко, отговорът ми е не. По отношение на внуците ще ви се наложи да разчитате на останалата част от потомството си.

— Виж, Морган... — опита се да възрази Матю. Но Морган го прекъсна:

— Няма ли да е по-добре да оставим тази тема и да се разделим в добри отношения.

Матю благоразумно се отказа от по-нататъшен разговор. „Морган успява да бъде безпощаден!“ — каза си той полувъзхитен, полуядосан. И последва сина си в къщата.

Тази нощ Морган заспа много трудно. Думите на баща му пробудиха спомени, които той считаше за погребани в миналото. Обаче по всичко личеше, че не бяха — прелестното лице на Стефани споходи мислите му. Той стана и отиде до прозореца...

Лунните лъчи блещукаха със сребристо сияние по зелените листа на магнолиите, но Морган не забелязваше красотата на нощния пейзаж. Удари с юмрук стената. „Как така се оставих да ме заблуди

една красива муцунка? — горчиво се питаше той. — Защо не проумях, че тя се стреми само към парите ми?“ Но докато той вече имаше сили да си припомни изневярата на съпругата си, при мисълта за смъртта на Филип го сграбчваше безутешна болка. Стефани бе голям човек, бе последвала своята собствена съдба, но синът му бе само пионка. Морган бе обожавал и двамата. Но любовта му към Стефани бе умряла в същия миг, когато бе прочел бележката ѝ, като отстъпи място на студена ярост. „Уличница! — с омраза процеди през зъби той. — И татко си представя, че някоя жена ме чака в Ню Орлиънс. Ще изгоря в пламъците на ада, но втори път няма да се хвана в този капан, наречен любов. Никога повече няма да обичам... никога повече!“

[1] Щастие (фр.). — Б.пр. ↑

[2] През 1749 година Наполеон Бонапарт завзема властта с преврат. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Морган се стресна, беше в плен на толкова реален кошмар, че за момент не можа да осъзнае къде се намира. Огледа се наоколо и погледът му се сиря на поставения до стената скрин от акажу — несъмнено мебел с испански произход. Това заключение възвърна паметта му. Той се намираше в Ню Орлиънс, в дома на губернатора.

Снощи, веднага след пристигането си, Морган бе посетил Гайозо. Губернаторът го посрещна топло и след като научи, че той възнамерява да остане няколко седмици в града, настойчиво го помоли да приеме гостоприемството на дома му. Морган се опита учтиво да отклони поканата, но Гайозо прояви изключителна упоритост. И тъй като бе неразумно да настройва срещу себе си една от най-влиятелните личности в Луизиана, Морган най-накрая прие. Така или иначе имаше делови разговори с губернатора и фактът дали ще отседне при него, или другаде, не променяше нищо.

Морган знаеше, че не бива да излага веднага всички причини за пътуването си до Ню Орлиънс и реши да се възползва от щедрото гостоприемство на губернатора и неговото семейство, докато изчаква благоволенieto на Негово Височество да го изслуша. Гайозо никога не прибързваше. Той твърдо споделяше веруюто „mapana“^[1]

Мануел Гайозо де Лемос бе нисък, слаб мъж, на около петдесет години. Черните коси, кафявите очи и мургавата кожа говореха за испанския му произход. Той бе изключение сред своите съотечественици с това, че рядко се възползваше от властта, с която разполагаше, за извличане на лична изгода. Разбира се, действията му не винаги бяха безукорни, но притежаваше силно развито чувство за чест. Любовета му към божествената бутилка^[2] бе легендарна, но той носеше на пиене и оставаше всеки свой сътрапезник, решил да се състезава с него, паднал под масата. Това качество, прибавено към отсъствието на интерес за лично облагодетелстване, му бе спечелило симпатиите на населението на Начес, когато той бе губернатор на провинцията. Със своя чар, добросърдечие и щедрост Гайозо печелеше приятели без усилия и бе отличен домакин.

Вечерта бе забавна, сътрапезниците — приятни, а виното и храната — от най-добро качество. След вечерята Гайозо и Морган се извиниха на дамите и се оттеглиха, за да пийнат, да запалят по цигара и да поиграят в отделна стая, предназначена за тези занимания.

Към тях се бяха присъединили още няколко от гостите. Всички бяха непознати за Морган, но с маниери на джентълмени, особено един французин на име Сент-Андре. В началото господинът очарова Морган с интелекта си, но после започна да обръща чаша след чаша. Гледката как този старец се наливаше до безпаметност го отврати. Още повече се разочарова, когато видя как Гайозо приема една след друга полици от човек, който очевидно не си дава сметка какво върши.

Все пак поведението на Гайозо не беше особена изненада за Морган. Губернаторът бе странно съчетание от алчност и щедрост, така че някои от способите, които използваше, за да печели мари, не можеха да бъдат нито почтени, нито подходящи. Неспособен да остане свидетел на това как старецът съвсем явно се оставяше да го ограбят, Морган реши да прекрати нечестните занимания на Гайозо. Той заяви, че е време за сън и кротко убеди съвсем пияния Сент-Андре, че и той трябва да постъпи по същия начин, като му предложи да го придружи до дома му.

Сент-Андре бе поласкан, но отклони предложението и обясни, че както обикновено неговите собствени слуги го чакат и ще го отведат до дома му. Морган установи, че не може да направи за него нищо повече и отстъпи. Когато се прибра в стаята си, напълно забрави господин Сент-Андре.

Още с лягането Морган заспа дълбоко, но на зазоряване кошмарът отново го споходи. Откакто видя безжизненото тяло на сина си, проснато в праха на пътя за Начес. Морган бе преследван и измъчван винаги от същия сън. Сънуваше, че детето му е в опасност, препускаше с всички сили, за да му се притече на помощ. Но ужасен пристигаше всеки път, само за да види как някакъв непознат забива ножа си в гърлото на Филип и потъва в мрака на нощта. Както винаги, така и тази сутрин, Морган скачаше в леглото, сърцето му бясно биеше, тялото му плуваше в пот, а мислите му бяха напълно объркани.

Но ако Морган се стряскаше от неспокойни сънища, при Клод Сент-Андре нещата не стояха по този начин. Наистина главата му бумкаше като тъпан и устата му лепнеше, но той бе изпълнен с бодър

оптимизъм. Бе намерил мъжа за Леони. Морган Слейд бе мечтаният съпруг — красив, богат, почтен.

Снощи Клод не бе толкова пиян, за да не проумее какви са причините, тласнали младия човек към това внезапно прекратяване на вечерта. Морган Слейд създаваше впечатлението, че е силно и решително момче, което със сигурност няма да търпи никакви глупости от страна на малка и упорита палавница като Леони. Старецът витаеше в небесата.

Бе очевидно, че подобен замисъл ще срещне доста затруднения, но Клод потисна тези предчувствия. Щеше да намери някакъв начин и да ги отстрани.

Когато Клод заяви на Леони, че ѝ е намерил съпруг, тя прие новината доста зле — точно според очакванията му. Вече беше бясна, че е принудена да напусне замъка Сент-Андре и да пребивава в тяхната окаяна градска къща с единствената цел дядо ѝ да я омъжи за първия приемлив мъж, който му се изпречи на пътя. В зелените ѝ очи се отразяваше безпомощен гняв.

— И този господин Слейд прие ли? — попита тя със свито гърло.

Клод се поколеба. Не искаше тя да се досети, че той дори не е споменал подобно нещо пред въпросния млад човек.

— Но да — впусна се в обяснения той. — Снощи не успяхме да уточним всички подробности, но той е съгласен по принцип. Трябва да се срещнем пак тази вечер. Тогава ще поговорим за зестрата ти и ще определим датата на сватбата.

— Каква зестра? — Леони го прониза с поглед.

Клод съзнаваше, че рано или късно тя ще научи за съществуването на неговия златен резерв и отвърна прекалено небрежно.

— Една хубава зестра от пет хиляди златни дублона. С баща ти заделихме тая сума в деня на твоето раждане. Видя ли, малката ми, въпреки всичките си недостатъци успях да съхраня съкровището ти.

Леони подскочи от радост. Нейното безценно имение бе спасено.

— Но в такъв случай всичките ни проблеми са решени! — извика тя. — С тези пари можем да купим добитък, земеделски сечива и дори да наемем работна ръка, за да се засее земята. Чудесно е!

Тя се хвърли на врата на дядо си и силно го прегърна.

— Толкова се страхувах, че вие действително искате да ме омъжите — продължи тя, като се смееше с облекчение.

Клод се освободи от прегръдката ѝ и побърза да разсее заблужденията ѝ.

— Но аз наистина искам да се омъжиш, скъпа — уморено каза той. — Тези пари са твоята зестра и аз не искам да ги прахосвам, за да обработвам земя, която непрекъснато ще поглъща нови средства. Не! Те трябва да послужат за покупката на почтен съпруг, който ще се грижи за теб.

Леони не вярваше на ушите си. „Той е луд — каза си тя. — Трябва да е полудял. Това злато ще осигури спасението на плантацията. Защо да се пръска за нещо толкова непотребно като някакъв си съпруг?“ Тя преглътна мъчително. Потискаше в себе си желанието да изпадне в един от яростните си пристъпи, които Клод добре познаваше. Опита се да овладее гнева си с усилие, но бе невъзможно да сдържи напълно чувствата си, затова тропна с крак и възрази:

— Защо държите непременно да ме омъжите? Принуждавате ме да ви намразя за цял живот.

— За твое добро — обясни Клод. — Необходимо е някой да се грижи за теб. Аз съм прекалено стар и уморен, за да продължавам да изпълнявам това задължение.

— А аз изобщо не съм съгласна с тази работа — кресна тя. — Вие сте глупак!

Клод спокойно се усмихна.

— Може би си права, малката ми — отговори той, — но ти ще се омъжиш. Още тази вечер ще уредя всичко с господин Слейд.

Леони се убеди, че всякакъв по-нататъшен спор е безпредметен и се захвана със следващия, не по-малко взривоопасен проблем.

— Колко полица за дългове подписахте снощи? — попита тя със строго изражение. — Впрочем, къде срещнахте този господин? На игралната маса? Докато се наливахте ли? Толкова ли е долен, че може да ограбва парите на един пияница?

Лицето на Клод се вкамени.

— Млъкни, глупачке! Няма да позволя на собствената си внучка да ми нарежда какво да правя и какво не! Ясно ли е?

— Пфу! — запъна се Леони и презрително вирна брадичка. — Вие се разпореждате с моя живот, с моето бъдеще, а аз трябвало да си мълча! Все пак, дядо, животът си е мой, и аз ще се боря, за да го живея така, както искам. И вие бихте постъпил така на мое място.

Клод почувства справедливостта на забележките ѝ, въпреки че не можеше да приеме една жена да взема решения относно своето бъдеще. Неохотно се съгласи.

— Наистина срещнах господин Слейд при губернатора Гайозо снощи, но той е почтен човек. Когато забеляза, че бях... че не бях в състояние да продължавам играта, той много тактично я прекрати. Загубих много, но благодарение на неговата намеса Гайозо спечели много по-малко, отколкото се надяваше. Трябва да бъдеш признателна на господин Слейд.

Леони повдигна вежди и пренебрежително подметна.

— Съмнявам се. Той вероятно е също толкова хитър, колкото Гайозо. Просто е искал да ви направи добро впечатление... Особено ако сте споменал за зестрата. Умолявам ви, дядо, забравете тези глупости. Използвайте парите за възстановяване на имението. Не ходете при губернатора тази вечер. Ще загубите отново. Колко време мислите, че ще приема подписа ви? Рано или късно ще се наложи да плащате. Знаете, че само от добро сърце приятелите ви приемат полици срещу дълговете ви — всички знаят, че сте неплатежоспособен. Какво ще правите, ако Гайозо поиска парите си? Може да го стори по всяко време, ако не тази седмица, то следващата... или другия месец.

Тя вдигна умолително очи към Клод и завърши пледоарията си.

— Дядо, не може да пренебрегвате плачевното ни финансово състояние и да продължавате да играете, като че ли разполагате с неизчерпаем източник на средства.

Думите ѝ нараниха гордостта на Клод и той рязко реагира.

— Ако беше мъж, щях да те убия! — кресна той. — Как смееш да ми говориш за неща, които не знаеш! Подписът ми се приема навсякъде. Никой не поставя под съмнение думата на Сент-Андре! Ще ходя там, където ми харесва! Никой не може да ми заповяда какво да правя, а най-малко някаква шестнадесетгодишна хлапачка!

Леони проследи с поглед дядо си, който излезе и тръшна вратата зад гърба си. Тя дълбоко въздъхна, разтърсвана от ярост и безсилие, и

се строполи в креслото, чиято кадифена тапицерия бе отдавна протрита. Разсеяно поглади с ръка облегалките, а в главата ѝ бушуваше ураган от чувства.

Същите признаци на запуснатост бяха белязали и салона, както и замъка Сент-Андре — килимите, тапетите, елегантната някога мебелировка... Всичко бе овехтяло, защото не беше поддържано. Само няколко от стаите на къщата бяха мебелирани. Клод бе разпродад обзавеждането на останалите. Но Леони харесваше най-много този салон. По стените се бяха запазили само очертанията на ценните картини, които някога ги бяха украсявали. Но дори сега кремавият килим, тапицираните с керемиденочервено кадифе фотьойли и завесите в същия цвят придаваха на салона уют.

„Колко е нелепо! — помисли си Леони. Очите ѝ бяха вперени в някаква точка в пространството. — Дядо е такъв инат. Трябва незабавно да измисля нещо. Но най-напред — как да уредим въпроса с тези проклетите полици, които са в ръцете на господин Гайозо?“

Тя съсредоточи мисълта си в тази насока. И откри, че положението е по-застрашително от всякога. Странно, възможният брак отстъпваше на заден план в съзнанието ѝ. Засега най-важното бе да спаси замъка и да се докопа до полиците с дълговете на дядо ѝ — нещо, което изглеждаше почти невъзможно. Само ако успееше да го спре, да не подписва нови или да прибере поне последните.

„Какво да правя, Господи? — питаше се трескаво тя. — Ами ако проследя дядо до губернатора тази вечер? А после? Идиотка, ще се осмелиш ли да молиш губернатора да не приема повече полици на Сент-Андре?“

Леони сви рамене. Не, това бе невъзможно. Не само че дядо ѝ никога не би простил подобна постъпка, но и тя сама никога не би си позволила да го унижи по този начин.

„Поне дядо да се откаже от тази глупава идея да ме омъжва... парите, които ще пропилее за някакъв си съпруг, могат да се употребят много по-разумно. Достатъчно ще е да престане да играе комар и да наглежда плантацията.“ Въпреки занемарения си изглед къщата в града и терена около нея имаха стойност, така че можеха да се продадат. С парите от продажбата можеха да спечелят време, дори без да докосват зестрата ѝ... а кой знае какво ще се случи след две или три години? Няколко години добра реколта и премерени икономии за

известно време и щяха да бъдат спасени. Е, нямаше да са богати, нито пък щяха да живеят охолно, но поне щяха да запазят земите си и да подобрят условията, в които живееха. В крайна сметка всичко бе за предпочитане пред сегашното състояние на семейството.

Тя се замисли какъв интерес може да представлява този брак, който Клод се стремеше да ѝ наложи. За какво щеше да послужи? Наистина за нищо — това си бе направо да хвърлиш парите на вятъра. „Ако дядо си въобразяваме ще се подчиня на прищевките му...“

Представи си церемонията — тя и този непознат господин Слейд пред олтара. Дядо, Ивет, семейството на Слейд и може би няколко сестри от манастира на урсулинките^[3]. Леони тихичко се разсмя, когато си представи физиономията им — щеше да се хвърли в краката на свещеника и да измоли право на убежище за себе си и за Ивет. „И ще го направя! — закле се тя. — Ако дядо ме принуди, ще го направя!“

След като разреши въпроса с омразния брак, Леони пренесе вниманието си към най-належащия проблем. Как да попречи на Клод да залага и как да вземе обратно вече подписаните полици.

Плахо почукване на вратата прекъсна хода на мислите ѝ.

— Кой е? — попита тя.

Вратата леко се откряна и на прага се появи Ивет.

— Само аз. Дядо ти тръгна ли?

— Да, и още по-добре. Днес е направо невъзможен.

— Той винаги е невъзможен — каза Ивет с усмивка. Какво още е успял да стори?

Леони много внимаваше да не се изпусне за ултиматума на дядо си. Ивет бе толкова чувствителна, че ако разбереше как Клод я използва, за да изнудва Леони, незабавно щеше да се измъкне от полето на действие на Сент-Андре. „И какво ще прави? — убеждаваше се Леони. — Ще се намери точно в положението, което искам да ѝ спестя. Не, Ивет не трябва да знае. Ще измисля нещо.“

Ивет бе придружила Леони и дядо ѝ след мълчаливо споразумение между тях. Не си имаха никакво доверие, само че не можеха да я оставят в замъка без защита. За Клод Ивет бе коз, за Леони — съкровище. И двамата предпочитаха да им е под око. Ако дядо ѝ предприемеше каквото и да е срещу сестра ѝ, тук Леони би научила незабавно. Докато останеше ли Ивет в имението Сент-Андре, Клод би могъл да я отведе някъде без знанието на Леони.

Ивет седна срещу сестра си и загрижено попита.

— Какво има, Леони? Криеш нещо от мен. За какво се карате този път?

— Както обикновено — за пари — живо отвърна Леони. — Не мога да го накарам да проумее, че ако престане да играе комар, положението няма да е толкова трагично.

— А той чу ли те?

Леони вдигна рамене.

— Изслуша ме. Но после изпадна в ужасно настроение. Все още си въобразява, че някой ден ще спечели.

В стаята за момент настъпи мъчителна тишина, но тъй като Леони никога не се предаваше за повече от няколко минути, тя рязко скочи на крака и весело поде.

— Ние сме глупачки. Седим тук и се вайкаме. А времето е прекрасно. Да излезем навън. Докато минаваме през кухнята, ще прелъжем Берта да ни даде лимонада и пралини^[4].

Няколко минути по-късно те седяха под сянката на старата смокиня, която растеше в покрития с плочки двор. Отпиваха от студената лимонада и хрускаха пралините, донесени от кухнята. Внезапно Леони се изправи.

— Тази вечер ще го проследя — заяви решително тя.

— Дядо си ли? — учуди се Ивет. — Но защо? Какво можеш да направиш?

— Още не знам — призна чистосърдечно Леони. — Но повече не мога да допускам да прави каквото си ще. Трябва да намеря някакъв начин, за да му попреча да пропилява и малкото пари, които са ни останали.

— Все пак не можеш да се превърнеш в негова сянка. Всичко може да ти се случи. Той посещава места, за които ти изобщо не бива да подозираш, че съществуват. Винаги тръгва през нощта. Не можеш да скиташ из улиците на Ню Орлиънс съвсем сама нощем. Опасно е. Все пак помисли до какво може да доведе тази безумна постъпка.

— Ще открия някакъв начин. Трябва? — повтори Леони с тон, който не търпеше възражение.

[1] Утре (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Бутилка вино според френския писател Франсоа Д'арбле. — Б.пр. ↑

[3] Религиозен духовен орден, основан през 1635 г. от Лижела Мериси, по-късно канонизирана за светица. — Б.пр. ↑

[4] Захаросани фрукти или ядки. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ивет напразно се опитваше да я разубеди — Леони остана непреклонна. Като видя, че нищо не може да я откаже от плана ѝ, Ивет се вбеси.

— Имаш същия характер като на дядо си — отчаяно извика тя. — Такъв инат си! Същата егоистка като него.

— Не — отговори Леони. — Толкова упорита — може би, но със сигурност не съм егоистка.

— Отлично! Прави, каквото щеш! — тросна се Ивет. — В крайна сметка това въобще не ме засяга.

Тя скочи и възмутено се завъртя на пети.

Леони си даваше сметка за опасностите, на които се излага, и не се сърдеше на Ивет за избухването. „Трябва да опитам — каза си тя. — Не можем да си позволим да трупаме още дългове.“

Тя смени роклята си. След като възнамеряваше да се крие в сенките на къщата на губернатора, един по-тъмен тоалет би бил по-подходящ. За нещастие избраната кафява рокля, както и по-голямата част от дрехите ѝ, беше прекалено тясна. Леони имаше чувството, че ако си поеме дълбоко дъх, гърдите ѝ ще изскочат от корсажа.

Младите момичета от Ню Орлиънс имаха навика да ходят боси по прашните улици на града. А когато пристигнеха на желаното място, прислугата измиваше краката им и те обуваха копринените си чорапи и сатенените пантофки, за да танцуват цяла нощ. Леони изобщо не смяташе да танцува, но сметна за благоразумно да тръгне боса, тъй като след силната буря предишната нощ улиците бяха покрити с кал.

Леони отгатна, че след разговора им дядо ѝ ще отиде да удави гнева си в алкохол. Той точно така и постъпи.

Клод излезе няколко часа след залез слънце, облечен както винаги елегантно, но настроението му бе обезпокояващо. Конякът му даваше смелост. Дължеше пари на всички — доставчиците започваха да правят кисели физиономии, а дори преданият му шивач бе намекнал, че е по-добре да плати част от сметката си. Но тази вечер Клод беше изпълнен с увереност — скоро техните прекеждия щяха да

свършат. Леони го дебнеше зад завесите. Цялото същество на Клод излъчваше решителност.

Леони знаеше, че дядо ѝ ще се отправи към къщата на губернатора на улица „Тулуза“, която бе близо до тяхната. От излизането на дядо ѝ изтекоха няколко часа и тя реши да се измъкне навън. Изпитваше лек страх от тъмните улици. Единствено малките газови лампи, закачени на стълбовете по заповед на барон дьо Каронделе — предшественика на Гайозо — разпръсваха слаба светлина. За щастие кварталът бе изискан и се посещаваше от почтени хора. Така че Леони пристигна безпрепятствено до къщата на губернатора.

Леони не влезе през широката порта както Клод. Тя заобиколи къщата и потърси друг място да влезе. Шмугна се в конюшната, промъкна се между неспокойните коне и стигна до врата, която извеждаше в малък двор.

Леони въздъхна с облекчение, когато пристигна благополучно. Несъзнателно стисна в шепа златното кръстче от майка си. Ами ако някой я откриеше в двора на губернатора да се спотайва като престъпник? Не, без пораженчески мисли! Тя се овладя и се отправи към къщата, като притичваше покрай стените.

Дворът на губернатора не бе обширен, сравнен с този на Сент-Андре, но за сметка на това сградата бе три пъти по-просторна от тяхната. Бе едноетажна и приличаше на удобна страноприемница, чиито многобройни врати излизаха на дълга тераса. Леони усети как гърлото ѝ се свива. Как да намери стаята, в която дядо и играеше? И да допуснем, че я открие, какво да прави после?

Тя се колебаеше объркана. Дали да не се откаже? Да се върне у дома и да се признае за победена? Не, в никакъв случай. Нямаше да се откаже, без поне да е опитала нещо. Но какво? Ето това беше проблемът.

Леони продължи да напредва предпазливо. Спря се на ъгъла на къщата и се огледа. Нищо не се виждаше. Дотук всичко вървеше добре...

Внимателно се надигна към най-близкия прозорец и погледна в стаята — две жени се бяха разположили удобно и плетяха.

Третият прозорец беше на стаята, в която домакинът и неговите гости пушеха, пиеха и играеха карти. Сърцето на Леони се качи чак в

гърлото, когато с поглед откри дядо си — седнал на маса от акажу, изцяло погълнат от играта. И въпреки че очакваше да види точно това, Леони не успя да сдържи възклицанието си.

Прозорецът бе отворен и един огромен мъж с черни коси, който седеше с гръб към Леони, вдигна рязко глава и попита:

— Чухте ли?

Останалите играчи наостриха уши, но след минута, която се стори безкрайна на Леони, Гайозо шеговито отвърна.

— Причуват ви се гласове, amigo^[1]. Или може би искате да отвлечете вниманието ни от играта.

Мъжът се разсмя.

— Ще внимавам повече. Вие сте прекалено обиграни, за да използвам такива трикове.

Играта продължи. Леони се сви под перваза на прозореца. И сега какво да прави? Бе доста горда, че е успяла да намери дядо си в къщата на губернатора. Но вече трябваше да пристъпи към следващата точка от плана. Тя полекичка се надигна и хвърли поглед в стаята точно в момента, когато Клод подаваше на усмихнатия Гайозо лист хартия.

Когато забеляза нарастващата купчина полици пред губернатора, Леони бе обхваната от истински пристъп на бяс. Дядо ѝ бе съвсем пиян. Тя виждаше Гайозо в профил и усмивката му ѝ се стори зловеща. Испита огромно желание да хвърли нещо по главата му.

Това си бе чист обирджилък. Тримата мъже, които играеха с дядо ѝ, отлично съзнаваха, че той не е в състояние да залага трезво. И въпреки това му позволяваха да го прави. И колко от тези полици бяха подписани от неговата ръка? И най-вече как да ги вземе обратно? „Щом губернаторът ограбва дядо ми, аз пък ще ограбя него — реши тя. — Така е справедливо.“

След като откри решението на проблема си, тя зачака, стаена в сянката, играта да свърши. Тогава трябваше да намери мястото, където губернаторът прибираше полиците, после да влезе в къщата, бързо да ги грабне и да се скрие, без да я хванат. Призна си, че задачата не е лесна, но твърдо вярваше, че ще осъществи плана си докрай.

Минутите течаха бавно и тя започна да се бори с дрямката, която я унасяше. За да се разсъни, насочи мислите си в друга посока. Беше ли в стаята господин Слейд? Леони реши да рискува и погледна отново

в стаята. Предположи, че едрият мъж срещу Гайозо не може да бъде определеният за съпруг от дядо й. Бе прекалено стар — поне четиридесетгодишен — и ужасно дебел! Може би тогава кандидат съпругът беше този, който седеше с гръб към нея?

Висок, широкоплещест, чернокос. Гласът му бе строг, но личеше, че е образован човек. Тя се замисли. Не, сигурно не бе той. Нали дядо й каза, че предишната вечер той е преустановил играта, защото Клод явно е бил толкова пиян, че да не може да играе повече. Докато този мъж сега го оставяше да залага.

Изводът на Леони бе напълно погрешен, защото четвъртият на масата бе именно Морган Слейд. Друг път той би направил всичко възможно, за да не може Гайозо да се облагодетелства от неадекватното състояние на Сент-Андре. Но тази вечер умът му бе ангажиран с друго. По-точно, мислите му кръжаха около дебеланкото с грубите черти, който Леони пренебрежително бе отхвърлила като възможен съпруг няколко минути преди това — генерал Джеймс Уилкинсън от армията на Съединените Щати.

Морган беше неприятно изненадан от посещението на Уилкинсън при губернатора. Той не знаеше, че генералът е в Ню Орлиънс, а ако беше предупреден, то със сигурност нямаше да приеме поканата на Гайозо. Генералът можеше и да има причина да поддържа отношения с губернатора, но Морган съвсем не държеше да го среща. Ненавиждаше го по хиляди причини. И ако понякога постъпките на Гайозо бяха нечисти, то всички действия на Уилкинсън излъчваха нетърпима воня.

Подозрителността на Морган само се засили от присъствието на Уилкинсън в къщата на губернатора и от близостта, която явно съществуваше между двамата мъже. Очевидно генералът замисляше нещо нередно, или може би инициаторът беше Гайозо? Морган не знаеше какво да мисли, но зад небрежно плъзгащия се поглед на сините му очи умът му преценяваше ситуацията, регистрираше всеки жест, всеки поглед, всяка казана дума, за да ги анализира след това.

Гайозо показва по всякакъв начин, че е изненадан от посещението на генерала. И все пак Морган не можеше да пренебрегне усещането си, че тази среща е уговорена предварително. Защо в такъв случай двамата мъже така се стараеха да се прикриват?

Въпреки присъствието на генерала вечерята бе приятна. Уилкинсън умееше да разказва забавно, а Сент-Андре — дори и пиян — бе приятен компаньон. Все пак Морган на драго сърце би се оттеглил още в полунощ, но нямаше как да се измъкне, без да обиди присъстващите. Тримата му събеседници бяха доста по-възрастни от него и между тях почти нямаше общи теми за разговор.

Съжаляваше, че не е отседнал при приятеля си Джейсън Савидж, чийто начин на живот му допаднаше повече. Двамата бяха бивши възпитаници на колежа Хароу. Разликата във възрастта им бе само година и Морган със сигурност би се чувствал при него като у дома си. Още утре щеше да съчини някакво прилично извинение, да се сбогува с губернатора и да се отправи към плантацията на Джейсън, каквото всъщност беше и първоначалното му намерение.

Стенният часовник отброи два удара. Морган едва сдържа прозявката си и погледна със съжаление Сент-Андре, чиято глава се килкаше над картите.

Той рязко се изправи.

— Съжалявам, че съм първият, който напуска играта — каза той, — но ще отида да си легна. А ми сте струва, че господин Сент-Андре изпитва същата необходимост.

Като чу името си, Клод се сепна. Той изглежда младия мъж, като неразбиращо премигваше. В замъгления му от алкохола мозък се прокрадна неясната мисъл, че има да казва нещо изключително важно на този млад човек. Но какво? Не можеше да си спомни. Стана и се облегна на масата, за да не падне. Измърмори някакви благодарствени думи за прекрасната вечер, като си повтаряше, че утре непременно ще говори с господин Слейд. Единственото, което си спомняше, беше, че въпросът е важен.

Гайозо се усмихна по-приятелски от всякога и позвъни. Нареди на появилия се прислужник да уведоми слугите на господин Сент-Андре, че техният господар е готов да тръгват. Клод, както толкова често му се случваше, излезе, подкрепян от двама негри.

— Чудя се как търпите подобни личности, Мануел — подметна Уилкинсън след тръгването на Клод. — Все пак имате възможност да приемате по-почтени хора от този нещастник.

Гайозо се усмихна още по-широко.

— Може би, amigo, може би, но навремето господин Сент-Андре бе играч от висока класа и все още ми доставя удоволствие да го побеждавам на карти.

Той погали с ръка купчината полици и иронично добави.

— Все още му се случва да печели... но много рядко.

Уилкинсън кимна с разбиране, а Моргън потисна гримасата си на погнуса.

— Е добре, господа, пожелавам ви лека нощ — каза той учтиво.

— Очарован съм, че ви срещнах, генерале, и се надявам, че ще се видим отново, докато съм в Ню Орлиънс.

— Със сигурност, момчето ми — отговори Уилкинсън. — Следващия път ще ми разкажете новините от Начес.

— Може би вечерта не бе особено забавна за вас — намеси се Гайозо, — но мога да уредя да наваксате това през останалата част от нощта — добави той и съучастнически му намигна. — Може би една хубава жена, която да стопли леглото ви...

Морган бързаше да остави двамата мъже, затова измърмори някакъв отговор, който не означаваше нито отказ, нито съгласие. Губернаторът избухна в смях.

— Вие сте много тактичен, amigo — засия той. — Все пак мисля, че ще ви изпратя някакво развлечение за тази нощ...

Морган се сбогува и излезе, като се чудеше дали да се възползва от предложението на губернатора. Хм! Щеше да си помисли. Спеше му се. Най-вероятно бе жената, ако дойде, да го завари дълбоко заспал, но не бе напълно убеден в това.

В стаята, която Морган току-що бе напуснал, се възцари враждебна тишина. После Гайозо отпи глътка коняк и нападна.

— Е добре, amigo, сега сме сами и е време за сериозен разговор.

— Така ли смятате? — попита предпазливо Уилкинсън.

Учтивата усмивка на Гайозо се стопи и той удари с юмрук по масата, без да се старае да прикрие недоволството си.

— Отлично знаете това, amigo. Забравяте, че моята родина ви плаща за предоставяните сведения. А вие се опитахте да ни преметнете, като изпратихте вашето протеже Нолън да ни шпионира на собствената ни територия. Искам обяснение.

Шумът от стоварилия се върху масата юмрук стресна Леони, която придремваше на моменти. Тя подскочи и погледна в стаята.

Когато установи, че при губернатора е останал само още един гост, тя въздъхна с облекчение. Бе проспала тръгването на дядо ѝ и на другия играч. Потърси с очи скъпоценните полици и когато о зърна струпаната до губернатора купчина, сърцето ѝ учестено заби. Възможно най-бързо трябваше да открие някакъв начин да се добере до тях и да ги задигне така, че да не я заловят.

Губернаторът и Уилкинсън бяха настръхнали един срещу друг. Гайозо бе тъмночервен от ярост и от огромното количество алкохол, погълнато вечерта. Той запита с леко заплитащ се език.

— Отричате ли, че Нолън ни шпионира по ваше поръчение. Ще се осмелите ли да отречете, че той не изследва страната, а състави карта на терена, която ще ви позволи да нахлуете там?

Гневен пламък озари погледа на Уилкинсън, но загасна толкова бързо, че Гайозо нямаше достатъчно време да го забележи. Генералът се подпря на стола и заяви с пресилена любезност.

— Вижте, Мануел, не можете да вярвате в подобно нещо. Аз съм предан приятел на Испания от толкова години. Защо да рискувам и да загубя златото, с което, вашето правителство щедро ми се отплаща. Помислете, драги.

Гайозо внимателно се взря в лицето на събеседника си. Наистина Уилкинсън бе верен съюзник на Испания. Бе предоставял безценни сведения за наличния състав на армията в американските фортове, които очертаваха граничната зона между Щатите и испанските територии. Бе давал правилни съвети за политиката към американците. Дори се бе опитал да отдели Кентъки от Съединените Щати, за да може Испания да го завладее. Да, Уилкинсън беше приятел. Но дали още бе такъв? Този въпрос си задаваше Гайозо.

— Вярно е, че сте помагал на моята стлана години наред — каза той, — но само защото това е било изключително във ваш интерес.

Уилкинсън се обиди.

— За какъв ме мислите. Гайозо? Аз имам само една честна дума и се заклех да служа на Испания. Как е възможно да ме подозирате?

Гласът на генерала звучеше искрено. Гайозо нерешително го загледа. Може би Уилкинсън бе невинен? Може би виновникът бе Нолън?

— Отричате ли, че Нолън ви е изпратил сведения, които могат да улеснят навлизането на значителни военни части в наша територия? —

попита все така недоверчиво той. — Сведения, които биха били изключително полезни за една личност, която се интересува от покупката на големи пространства испанска земя?

Уилкинсън успя да скрие тревогата си. Той надяна маската на засегна невинност и патетично възкликна.

— Каква подлост! Кой се осмелява да мърси името ми с подобна лъжа! Честта ми е извън всякакво подозрение. И ще я защита дори с цената на живота си. Коя е отрепката, посмяла да петни репутацията ми? Кажете ми името, Гайозо, и ще ви докажа кой е истинският виновник!

Уилкинсън бе забележителен артист. Сините му очи блестяха от възмущение, страните му бяха почервенели от гняв. Но изпълнението не впечатли Гайозо — той бе чувал същите приказки, но при други обстоятелства, и бе установил, че доблестният генерал лъже безсрамно.

Все така прилепена към стената, Леони се превръщаше в кълбо нерви. Разговорът достигаше до ушите ѝ като приглушен шепот, освен когато някой от двамата мъже не повишеше глас. А и това, което си говореха, не я интересуваше. Тя вече си задаваше въпроса дали чакането ѝ не е било напразно.

Преди да реши да изостави всичко, Леони погледна за последен път през прозореца и видя как Гайозо събира полиците от масата. Той отвори някаква врата и се скри от погледа ѝ, последван от събеседника си. Леони бързо притича до следващия прозорец и с огромно облекчение видя, че Гайозо и безценните полици отново са пред очите ѝ. Очевидно стаята, в която току-що бяха влезли мъжете, бе работният кабинет на Гайозо. Огромно бюро заемаше почти цялата отсрещна стена. Леони се помъчи да се ориентира в разположението на помещенията. Едната врата на кабинета водеше към игралната зала. Но до бюрото имаше още една врата, която сигурно водеше към терасата, която обикаляше цялата сграда.

Докато тя се оглеждаше, губернаторът постави полиците в ъгъла на бюрото и взе оттам лист, който подаде на генерала с презрителен жест.

— Отричате ли, че това е било предназначено за вас? — попита той, без да сваля очи от лицето на генерала.

Уилкинсън погледна за миг листа и небрежно го върна обратно върху полиците.

— Разбира се! Дори не зная за какво става въпрос. И считам, че вие, Гайозо, ми дължите обяснение — отговори той и премина в настъпление. — Аз съм предан приятел на Испания, а вие отправяте към мен отвратителни обвинения. Или трябва да ми докажете тяхната състоятелност, или да ми поднесете извиненията си.

Гайозо замръзна.

— Не ви дължа никакви извинения. Скоро задържахме пратеник на Нолън и открихме, че той предава сведения на някой в Съединените Щати.

Бе очевидно, че Гайозо под „някой“ имаше предвид Уилкинсън.

Генералът пребледня.

— И... вие мислите... че аз съм този... този, който получава сведенията? — запъна се той. — Не е вярно! Не мога да търпя повече тези намеци!

Гайозо умислено го наблюдаваше и попита меко.

— Сигурен ли сте, че не сте виждал картата, която ви показах преди малко?

— Може би това е работа на Нолън, но аз нямам нищо общо с нея — отговори Уилкинсън. — Впрочем, какво ви кара да смятате, че тя е предназначена за мен?

— Всичко, скъпи генерале. Всички знаят колко сте привързан към Нолън, независимо че от известно време твърдите точно обратното. А сега трябва да ви съобщя, че от три месеца имаме доверен човек сред хората на Нолън. От него научихме, че Нолън е правил измервания. И още нещо — че доста често говори за влиятелния си приятел генерал Уилкинсън. Дори разправя, че този приятел ще реши съдбата на испанските територии, простиращи се на запад от Сабина.

Уилкинсън изглеждаше готов да избухне всеки миг. Гръдният му кош така се изду, че копчетата на раираната му жилетка щяха да се отскубнат. Лицето му стана иурпурночервено и той произнесе с треперещ от сдържан гняв глас.

— Нали не вярвате на този куп лъжи, Мануел? Никога не съм чувал нещо по-невероятно. Такава глупост!

— Ще видим! — безизразно изрече Гайозо.

Доведен почти до лудост. Уилкинсън се облегна на бюрото на Гайозо и заяви.

— Заклевам се, че нямам нищо общо с тази история, Мануел. Трябва да ми повярвате!

— Наистина не знам на какво да вярвам — измърмори Гайозо. — Вие сте такъв двуличник!

Леони със задоволство забеляза, че разговорът е към своя край. „Добре! Сега, Боже мили — замоли се тя, — направи така, че губернаторът да остави полиците там, където са!“

Бог чу молбата ѝ. Гайозо се отдалечи от бюрото и се отправи към вратата. Леони се сви на топка под перваза на прозореца. Гайозо спря на прага и се обърна към Уилкинсън.

— Ще обмисля отново всички факти, преди да изпратя доклада си на вицекраля — каза той, — но ви предупреждавам: за момента считам, че той няма да е благоприятен за вас.

Уилкинсън стоеше, облегнат на бюрото. Незабелязано прокрадна ръка към купчината полици, сграбчи картата и я пхна в джоба си.

— Донесете ми чашата с коняк — нареди Гайозо. — На масата е... И ме последвайте. Може би ще ми обясните по-ясно защо трябва да ви вярвам.

Уилкинсън впери поглед в кехлибарената течност. После лицето му се разкриви от зловеща усмивка. Бръкна в джоба на самото си и извади малко бяло пакетче. Погледна за миг към вратата, за да се увери, че Гайозо не го вижда. Изпразни светкавично съдържанието на пакетчето в чашата, взе я и бавно последва губернатора. Хм! Ще пише на вицекраля, ще съсипе репутацията му пред Испания! Е добре, скоро ще научи, че никой не може безнаказано да заплашва Уилкинсън.

Настъпилата тишина беше знак за Леони да се надигне. Стаята бе празна. Най-после бе настъпил и нейният час. Полиците, подписани от, дядо ѝ тази вечер, бяха почти в ръцете ѝ.

Сдържайки дишането си, тя се повдигна на перваза на полуотворения прозорец. Бутна рамката и скочи в кабинета. Тогава осъзна, че губернаторът и генералът продължаваха да спорят в съседната стая. Трябваше да мине през отворената врата, без да я забележат. Тя погледна към двамата мъже. Губернаторът се държеше странно. Чертите на лицето му бяха разкривена като че ли от ужасно страдание, но генералът не проявяваше никакво безпокойство.

Леони извърна очи от сцената, която се разиграваше в съседната стая, стисна палци и притича край вратата като сянка. С треперещи крака стигна до бюрото, сграбчи купчината полици и се сниши.

Тъкмо се готвеше да хукне обратно, потръпваща от възторг, когато замръзна от ужас при шума от стъпки, приближаващи се към вратата, която се намираше между нея и прозореца.

Обезумя. Затърси с поглед някакво скривалище. Паниката я завладя и тя бързо отвори вратата, която водеше към главния коридор.

Със свито гърло Леони тръгна по коридора, който ѝ се стори безкраен. Вървеше покрай затворени врати, но не смееше да провери какво има зад тях. Шумът на отваряща се зад гърба ѝ врата реши въпроса. Без да мисли, тя се вмъкна в най-близката стая. Божичко, дано е празна! — повтаряше си тя.

[1] Приятелю (исп.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Стаята не беше празна, но Леони не знаеше това. Тя се облегна на вратата и зачака сърцето и да възстанови нормалния си ритъм.

Цареше пълен мрак. Леони въздъхна дълбоко и благодари на небето. Когато очите ѝ привикнаха с тъмнината, тя различи очертанията на френски прозорец, през който би могла да се измъкне навън. И тъкмо се готвеше да се възползва от него, когато един мъжки глас я прикова на място.

— Тъкмо се питах, дали Гайозо не е забравил — измърмори Морган и протегна ръка, за да привлече Леони.

Когато Морган се прибра в стаята си, единственото му желание бе да потъне в сън. Съблече се и си легна, но дрямката му премина. Спомените за Стефани завладяха мислите му. Той отново виждаше присмехулната усмивка на яйцето ѝ, страстното ѝ тяло, после пред очите му изплува мъничкият труп на Филип.

Скочи като опарен от леглото и навлече червения си кадифен халат.

Гарафа с коняк бе поставена на малката масичка пред френския прозорец. Морган реши, че алкохолът ще му помогне да прогони мъчителните си видения и си наля конска доза.

Но сънят все така не идваше. Той пламенно закопня Гайозо да му изпрати обещаната млада дама, която да промени хода на мислите му. Жена бе причина за неговото нещастие, може би друга щеше да го дари с моментна забрава.

Той тъкмо бе оставил чашата и се готвеше да се облече отново, за да си потърси компания, когато Леони влезе в стаята му. В тъмнината гой различаваше само дребничкия ѝ силует и очертанията на гърдите ѝ. А това бе напълно достатъчно за душевното му състояние.

„И проститутките са полезни по своему“ — помисли си гой и тръгна към Леони. Тогава произнесе думите, които я вцепениха.

Леони не проумя техния смисъл. Само едно нещо бе от значение за нея — възможно най-бързо да изчезне от тази стая и от къщата на губернатора. Стисна чантичката с полиците до гърдите си и направи отчаян опит да изтича до прозореца.

— О, го-господине — заекна тя. — Вие... вие ме из-зплашихте... Сигурно съм сбъркала вратата... Аз... аз си отивам веднага...

Морган постави ръката си на рамото и и тя инстинктивно се дръпна назад. Той се засмя.

— Не бой се, малката. Няма да ти причинявам болка и ако Гайозо те е изпратил, можеш да си сигурна, че не си сбъркала стаята. Ще запаля свещта, за да видя с кого си имам работа.

— Недейте — продума Леони със свито гърло.

— Добре — съгласи се Морган. — Ако искаш да си тайнствена, нямам нищо против.

Леони преглътна.

— Благодаря ви, господине, а сега позволете ми да...

Искаше да му каже, че трябва да си върви, но Морган, който въобще не изпитваше необходимост да разговаря, впи устни в нейните. Тя бясно замята глава и възмутена възкликна.

— Но, господине, вие сте луд!

Ако съзнанието на Морган не бе замъглено от порядъчното количество коняк и ако Гайозо не му бе подхвърлил, че ще изпрати жена в стаята му, то неминуемо би усети, че въпросната дама се държи доста странно за проститутка. Но предвид обстоятелствата, Морган просто сметна, че тя се опитва да удължи удоволствието му. Сграбчи я в прегръдките си и прошепна.

— Достатъчно време загубихме. Остани тайнствена, щом искаш, но, за Бога, не се прави на света вода ненапита.

Морган не даде на Леони време за възражения. Той разтвори устните ѝ с език, който жадно се стрелкаше в устата ѝ. Изумена от страстта на тази целувка. Леони стоеше като парализирана. Не знаеше нищо за любовните игри и никога не бе докосвана толкова интимно от някой мъж. Докато постепенно завладяваше устните ѝ, непознатият плъзна едната си ръка около кръста ѝ, а с другата измъкна фуркетите, които придържаха меднорусата ѝ грива. Прекрасните буйни коси се спуснаха като освободен водопад и Морган изостави за миг устата ѝ, за да зарови лицето си в уханните къдрици.

— Каква прелест! — прошепна той, като галеше нежно шията ѝ. — Господи, колко чудесно е, че Гайозо те изпрати. Ела, тази нощ ще вкусим всички удоволствия на любовта.

Леони не разбираше почти нищо от думите на този непознат мъж. Тя бе толкова ужасена, че способността ѝ да мисли се изпари. Изобщо не можеше да реагира. Но когато усети, че стоманените ръце я повдигат, тя внезапно възвърна цялата си енергичност.

— Не, пуснете му! — кресна гневно тя. — Сигурно има някаква грешка.

— Грешка ще бъде, ако те пусна — каза Морган, като се смееше. — Не разбирам защо се инатиш и ми изнасяш това представление, но ако ти харесва — карай нататък.

Тъмнината скриваше чертите на лицата им. Леони усещаше, че мъжът е едър и мускулист, че кожата му е гладка и еластична, а гласът сериозен и издаваше образованост и интелект. Що се отнася до Морган, той си даваше сметка, че тя има разкошни коси и стегнато тяло, което до болка желаше.

Той плъзна ръката си в деколтето на корсажа ѝ и пръстите му нежно погалиха връхчетата на гърдата ѝ. Леони трепна от отвращение. Допирът на мъжката ръка до гърдите ѝ я разтърси.

— Боже мой! — задави се тя. — Какво ви прихваща!

Морган отдръпна ръката си от корсажа ѝ и пипнешком потърси телените копчета на роклята ѝ. И преди да успее да отгатне намеренията му, Леони бе напълно съблечена.

Всичко протичаше с такава бързина, че тя съвсем се обърка. Страхът, гневът, отвращението се смесваха с чувства, които никога не бе изпитваха. Тя реагира по типичния за нея начин — започна да се бори.

За нещастие страстното желание в нейния противник бе разпалено и той не се учуди на нейната съпротива. Бе изключително силен и юмручните удари, които се сипеха като градушка по раменете му, не можеха да го спрат. След миг червеният кадифен халат отлетя при купчината дрехи, които се въргаляха на пода.

Преживяването бе истинска травма за Леони. Никой не ѝ бе нареквал дори за този вид отношения между мъжа и жената. Но кой да ѝ каже? Готвачката на замък Сент-Андре ли? Или дядо ѝ? Тя разбира се имаше някаква бегла представа. Бе наблюдавала животните в

храсталаците около блатата и бе присъствала при оплождането на добитъка в плантация. Но тези повърхностни впечатления не бяха достатъчни, за да я подготвят за това, което в момента непознатият вършеше с тялото ѝ.

Тя чувстваше как устните на мъжа пробягват по нея, докато ръцете му ставаха все по-дръзки. Изглежда харесваше усилията, които Леони полагаше да се освободи. Той се притискаше към нея и тя със стъписване усети парче гореща плът, което се втвърдяваше до корема ѝ. Въпреки водовъртежа от чувства и мисли, Леони изпита нещо странно. „Какво става?“ — запита се тя с усещане за безтегловност. Но изведнъж се вкамени от допира на ръката, която настойчиво се прокрадваше между бедрата ѝ.

Морган бе прекрасен любовник. Когато пръстите му замилваха и изучаваха най-интимната част от нейното същество, Леони несъзнателно изстена от удоволствие. Той усети, че не може да изчаква повече. Коленете му раздалечиха нейните. Ръцете му я повдигнаха от кръста и той рязко проникна в нея.

Леони изпита раздираща болка, която отзвуча незабавно и отстъпи място на някакво, непознато усещане. Той завладяваше тялото ѝ. Напълно съсипана, тя оставаше неподвижна. Бе толкова ужасена от всичко, което ѝ се стоварваше на главата, че бе неспособна да се опълчи срещу непознатия, който току-що бе отнел нейната невинност.

Морган не се учуди, че жената не споделя удоволствието му. Повечето проститутки се задоволяваха с това да предоставят телата си на мъжете. Несъмнено и тази не правеше изключение. Но въпреки това тя бе по-различна и той се съмняваше, че може да е така продажна. Устните му страстно изпиваха нейните, докато ръцете му стискаха стегнатите ѝ хълбоци.

Вцепенението на Леони премина и тя се окопоти. Отново започна да се бори. Бясно се извиваше, за да освободи устните си, мятеше глава наляво и надясно, но усилията ѝ бяха напразни. После го засипа с юмручни удари, но пак не постигна нищо.

Най-накрая, с продължителен стон, Морган се освободи в тялото на жената. Страстта му бе утолена, но изпитваше странно неудовлетворение. Той се отдели от нея, като се питаше дали някога отново ще почувства блаженото задоволство, както през първите

години на брака си. После стисна челюсти и вътрешно се прокле. По дяволите! Няма ли някога да изхвърли Стефани от мислите си!

Вбесен най-вече на себе си, той рязко ѝ нареди.

— Върви си сега. Оставих ти злато на скрина до вратата. Вземи го.

Леони не изчака разрешението му. Тя вече трескаво ровеше за дрехите си и ги навлече, без да губи и минута. Стисна чантичката си, в която се намираха скъпоценните полици и се отправи към скрина. Взе една шепа монети и с див огън в зелените си очи се втурна към леглото.

— Дръжте си златото! — кресна тя и с всички сили запрати монетите в лицето му. — Нямате достатъчно пари, за да заплатите това, което ми причинихте!

После се завъртя, отвори френския прозорец и изчезна в нощта.

Морган побесня. Скочи от леглото и хукна към прозореца. Потърси с поглед жената, която му бе нанесла такава обида, но тя се бе стопила в мрака. Той тръсна глава и бавно се върна към леглото. Дали някой може да разбере жените, чудеше се заинтригуван той. Купчината злато, която бе оставил върху скрина, бе повече от достатъчна. Следователно тя не трябваше да се чувства неоценена. Защо тогава постъпи по този начин?

Машинално той запали свещта на нощното шкафче и огледа стаята. Нещо проблясна до хвърления на пода халат и привлече вниманието му. Той се наведе и видя, че това е златна верижка с изящно гравирано кръстче.

Спомни си за съпротивата на младата проститутка. Сигурно се бе изхлузило от врата ѝ, докато се бореше с него — помисли си все така учуден той. Проституките нямат навика да отказват парите, които са спечелили, и обикновено не носят златни кръстчета. Странно, изпита любопитство той, как ли изглеждаше това създание, което за кратко бе споделило леглото му.

Готвеше се да духне свещта, когато погледът му се спря върху чаршафите. Ужасен, той разтвори широко очи при вида на няколкото издайнически капки кръв.

— По дяволите, девственица! — прокле той. — Не е чудно, че не взе парите.

Този Гайозо не беше нормален. Да изпраща на гостите си девствени момичета. А и тя — защо бе приела? Едва ли го е направила, само и само да хвърли златото в лицето му.

При мисълта с каква безпощадност я бе обладал, Морган изпита смътни угризения. Е, не се бе държал като оскотял от похот мъжкар, но ако беше предупреден, нямаше да бъде до такава степен погълнат от удовлетворяването на собствената си страст. Истината беше, че само ако знаеше, несъмнено нямаше да постъпи по този начин. В съзнанието му девствените момичета бяха тясно свързани с брака. Той не бе човек, който скита из страната в издирване на девственици, за да ги превръща в жени. Не, определено нямаше никаква склонност към девственици. Единствената, която бе притежавал до тази вечер, бе собствената му съпруга и този опит му бе напълно достатъчен.

Морган отново си легна и духна свещта със смътното чувство за вина. „Господи, колко доволен ще бъда, когато си тръгна оттук — помисли си той. — Утре отивам при Джейсън, но Гайозо ми дължи едно малко обяснение.“

На следващата сутрин Морган научи, че Гайозо на никого вече няма да може да обясни каквото и да е. Той бе умрял през нощта.

Смаян от неочакваната вест, Морган напълно забрави дебютантката проститутка. Той изказа своите съболезнования на вдовицата, стегна багажа си и се отправи незабавно към къщата на Джейсън. Оказа се, че не е в града, но Морган не се смути от такава дреболия. Знаеше, че ще го открие в плантацията му Бове. Нае карета, разпореди се багажът му да го следва и потегли.

Когато пристигна пред голямата бяла къща с колони, към Морган притича негърче и пое юздите на коня му.

— Господин Савидж в къщи ли е? — попита Морган и му хвърли монета.

Преди детето да успее да отговори, до Морган долетя глас.

— Страшен си! Избра най-дългия път, за да стигнеш дотук!

Джейсън стоеше на стълбището, което водеше към терасата. Морган кимна.

Знам, знам. Съжалявам, че не можах да дойда по-рано. Допуснах грешката да посетя губернатора в деня на пристигането си и той настоя да му погостувам известно време. Тази нощ явно е пийнал повече,

отколкото трябва, защото е мъртъв. Уверявам те, че новината наистина ме потресе.

— Какво? — възкликна Джейсън. — Невъзможно! Видях го миналата седмица.

— И все пак е истина — бавно потвърди Морган. — Снощи играх карти с него и той беше в чудесна форма. Нашият приятел Уилкинсън също беше там.

Джейсън сви вежди.

— Уилкинсън? Какво ли е замислил?

Морган вдигна рамене и смени темата.

— Ще ме поканиш ли да вляза, или възнамеряваш да ме държиш тук, докато пукна от жегата? — попита той, като се преструваше на разтревожен.

Бурен смях посрещна думите му. Джейсън го сграбчи в прегръдката си и с обич заяви.

— Ах, приятелю! Колко се радвам да те видя! Добре ли са всички у вас?

Двамата много си приличаха. Бяха едри, леко мургави и изключително привлекателни, без обаче да бъдат образци на „класическа красота“. И двамата произхождаха от семейства на богати плантатори от Ню Орлиънс.

И все пак имаше неща, по които се различаваха. Джейсън бе единствен син и родителите му не се разбираха и живееха разделени. Антония, майка му — в Ню Орлиънс, а баща му Ги — в имението им Грийнууд във Виржиния. Джейсън също имаше роднини в Англия чичо му бе дук Роксбъри. С Морган се запознаха в Хароу и оттогава станаха приятели за цял живот.

Пътищата им рядко се пресичаха, тъй като всеки бе зает със собствените си дела, но всеки път, когато някой от тях се озоваваше в района на другия, от само себе си се разбираше, че ще отседне при него. Джейсън бе избегнал брачния капан. Твърдеше, че примерът на родителите му го е предпазил. Той бе запознал Морган с Нолън, така че бе неизбежно да повдигнат въпроса за протежето на Уилкинсън.

— Имаш ли вести от Нолън? — попита Морган, докато разговаряха.

— Не — отвърна Джейсън, — но това не означава нищо. Филип е много загадъчен и въпреки че искрено му се възхищавам,

предпочитам да не съм в течение на тайните му.

Морган кимна. Това бе вярно. У Нолън имаше нещо, което държеше хората нащрек. Все пак Джейсън поддържаше приятелски отношения с него и тъй като Морган знаеше за съвместните им приключения, попита.

— Ти го придружаваше в една от първите му експедиции... Отнасяше се... за търговия с коне, струва ми се?

Странен израз засенчи лицето на Джейсън и той отговори.

— Да, бях на седемнадесет години. Помниш ли моя индиански приятел Кръвопиеца? Той дойде с нас, за да води преговорите с команчите. Мога да гарантирам, че никога не съм присъствал на нещо по-добро...

И през целия ден двамата не можаха да се наговорят.

Дядото на Джейсън, Арман, се присъедини към тях щом се свечери. Той сърдечно поздрави Морган с добре дошъл и шеговито попита дали още дълго време двамата приятели смятат да прекарат в уединение и да не го допускат до себе си.

Младите мъже запротестираха, като се смееха. Очертаваше се приятна вечер.

И чак преди да се мушне в леглото, Морган се сети за авантюрата с момичето с медноруси коси. Бе свалил самото си и проверяваше съдържанието на джобовете си, когато пръстите му напипаха кръстчето, окачено на златна верижка.

Вероятно никога нямаше да има възможност да върне бижутото на собственичката му. Но въпреки това изпитваше някакво необяснимо нежелание да се раздели с него. „За спомен от една страстна нощ? — каза си той с цинична усмивка. — Защо пък не!“ И без да знае защо, той реши, че това украшение ще му бъде талисман. Във всички случаи то щеше да му напомня винаги, когато го погледнеше, че всички жени са коварни — дори и проститутките.

Леони откри, че кръстчето ѝ е изчезнало, чак когато се прибра у дома. Промъкна се през вратата, оставена заради нея незаклучена от Ивет, и инстинктивно посегна към гърдите си, за да докосне кръстчето. В жеста ѝ имаше благодарност, толкова бе щастлива, че е пристигнала благополучно. И тогава забеляза, че го няма.

След всичко изживяно през нощта Леони посрещна като последен удар на съдбата загубата на единствения останал от майка ѝ

спомен. Тя никога не разбра дали се разплака за загубената си невинност или за изгубеното кръстче.

Пипнешком се отправи към стаята си, като се питаше дали тези прословути полици си заслужаваха всички страдания, които изтърпя заради тях.

Тя се хвърли на леглото сломена, че положените от нея усилия не струаха и пет кари. Със същия успех дядо ѝ можеше да поднови заниманията си утре ѝ да подписва други полици. За пръв път се замисли над мрачното бъдеще, което се очертаваше пред нея. Дядо ѝ ги водеше право към разорението. На всичко отгоре щеше да я принуди да се омъжи за човек, когото никога не е виждала. Следователно това, което направи, нямаше никаква полза.

Тялото ѝ бе като пулсираща рана, в устата ѝ още витаеше жадният вкус на целувките на непознатия, между бедрата си усещаше огън и постоянна болка. Тя бавно свали роклята си и изстена при вида на петната кръв по кожата. Бе загубена! „И за какво? — прокле се тя, като гневът ѝ нарастваше. — Заради дълговете на дядо от комар!“ Изглежда с омраза старата чантичка, в която бяха документите. „Каква глупост!“

Леони бе енергично момиче. Наистина отнемането на девствеността ѝ щеше да остави дълбоки следи в душата ѝ, но тя бързо възстанови самообладанието си. В действителност непознатият не се бе държал нито особено грубо, нито жестоко и против волята си тя трябваше да признае, че той не бе много наясно какво върши. От този извод ядът ѝ не минаваше, но тя бе достатъчно откровена пред себе си, за да допусне, че отчасти носи отговорност за случилото се. Ако не се бе промъкнала като престъпник в къщата на губернатора, мъжът никога не би я взел за проститутката, която вероятно Гайозо бе обещал да му изпрати.

Нима бе възможно жените да предлагат телата си на напълно непознати мъже? На мъже, които никога не са виждали и които никога повече няма да видят? Леони потръпна при мисълта за чужденеца, който я бе притежавал тази нощ. Във всеки случай тя за нищо на света не желаше да го срещне отново. Страните ѝ поруменияха при мисълта, че може да се озове срещу мъжа, изучил толкова интимно тялото ѝ.

Подраскване по вратата я накара да подскочи. Отиде и отвори. На прага се появи Ивет, облечена с дълга нощница. Лицето ѝ бе бяло

от притеснение.

— Ох, ето те най-сетне — прошепна тя. — Полудях от тревога.

Леони бързо хвърли поглед към спалнята на дядо си и дръпна Ивет в стаята.

— Току-що се прибрах — каза.

— Знам — промълви Ивет. — На всеки половин час идвах. Смятах да те чакам, но когато дядо ти се прибра, ми заповяда да си лягам. Взе ли полиците?

— Ама разбира се! — отговори Леони с престорено безгрижие. — Нямаше никакви трудности.

— Изглеждаш странна — Ивет я наблюдаваше с тревога и попита с напрегнат глас. — Заклевах ли се, че всичко е наред?

— Прекалено много проблеми си създаваш — засия Леони. — Всичко е наред и съм доволна, че тази вечер не ни донесе още дългове.

— Колко пъти мислиш, че ще е възможно да постъпваш по този начин? Все пак не можеш да следиш дядо си всяка вечер. Този път си извадила късмет, но вероятно няма винаги да е така.

Леони сдържа горчивия си смях. Какъв късмет... Само ако Ивет знаеше!

Ивет ѝ зададе още няколко въпроса и вече поуспокоена се прибра в стаята си. Леони изтощена се отпусна на леглото и щом главата ѝ се допря до възглавницата, потъна в дълбок сън.

На другия ден се събуди чак по обяд. Бе възстановила почти изцяло природната си енергичност, независимо че още изживяваше снощните събития. Насили се да не мисли за времето, прекарано в прегръдките на непознатия. Стореното — сторено! Сви кафявата рокля на топка, раздра фустата и скри всичко в стара чанта, която хвърли в ямата за смет.

Започна да търси Ивет, а мислите ѝ се въртяха около полиците, които все още стояха в чантичката. Какво да прави с тях? Трябваше ли да ги унищожи? Щеше да е по-разумно да не са сред вещите ѝ, когато кражбата бъде разкрита.

Ивет забеляза промяната в поведението на сестра си. Но не можеше да проумее откъде идва. Имаше чувството, че нещо в Леони е изгаснало. Запита се дали ѝ е казала всичко. Учудваше се, че Леони не тръби за победата си, защото обикновено, когато тя постигнеше

набелязаната цел, триумфът ѝ изобщо не можеше да се нарече скромнен.

А Клод не забелязваше нищо, но това си бе в реда на нещата. Както обикновено мъчеше го главоболие, но то въобще не засилваше проникателността му. В крайна сметка към четири следобед той се почувства по-добре и реши да помоли господин Слейд за среща. Затова се отправи към къщата на губернатора, преди да е започнал отново да се налива. Новината за смъртта на Гайозо го разтърси, но трябваше да си признае, че вестта за заминаването на господин Слейд го опечали много повече. Осведоми се за адреса на въпросния господин, но прислужникът не го знаеше — господин Слейд бе изказал съболезнованията си на семейството и бе заминал, като бе взел и багажа си. Слугата не можеше да му каже нищо повече.

Клод си тръгна замаян. Господин Слейд бе толкова подходящ! Старецът се запъти към любимото си кафене на ъгъла на улиците „Рампарт“ и „Тулуза“ с намерение да удави разочарованието си с някоя и друга чашка, като тъжно поклащаше глава.

Не бе направил и стотина крачки, когато забеляза едър, чернокос млад мъж, който вървеше към улица Роял. Господин Слейд! Клод ускори крачка, после се спусна да го гони и успя да го настигне — точно преди той да влезе в едно от многобройните кафенета на улица „Роял“.

— Господин Слейд! — извика той. — Морган Слейд! Почакайте!

Младият мъж спря и погледна през рамо. Все едно че не го познаваше.

— Да? — учтиво запитва Ашли Слейд, без изобщо да си направи труда да разкрие пред Клод, че не е Морган.

Сините му очи — същите като тези на братовчед му — определиха до пени цената на добре скроения костюм на възрастния джентълмен, явно аристократ, и той добави вече по-любезно.

— Какво мога да направя за вас?

ШЕСТА ГЛАВА

Клод дори за миг не се усъмни, че срещу него не е Морган Слейд. Ашли лесно можеше да бъде взет за братовчед си, особено от някой, който не ги познава добре. А за нещастие Клод бе виждал Морган всичко на всичко два пъти, при това пиян. Ашли реши да не разкрива самоличността си, докато не разбере дали това недоразумение няма да му донесе някаква изгода.

Пътуването му до Новия свят бе пълно разочарование. Той проклинаше глупавата прищявка, която го бе подтикнала да напусне Англия и да замине за Северноамериканския континент. Тук пари се печелеха само с работа. А Ашли се отвърщаваше от всякаква работа. Той обикаляше граничните градчета, живееше на кредит, където можеше, или мамеше на карти, когато нямаше друг изход.

Считаше, че гневът на баща му се е изпарил и бе решил да се върне в Англия. Надяваше се обаче да намери пари за път и да се измъкне от едно положение, което ставаше все по-опасно.

Ашли умишлено не припарваше до Начес, защото знаеше, че чичо му и братовчедите му ще го прогонят като куче. Прекара няколко месеца в Батон Руж и оттам писа на баща си, че възнамерява да посети Ню Орлиънс. В действителност той се надяваше, че посочването на неговия адрес ще накара барона да му се притече по някакъв начин на помощ.

Ашли би могъл да остане завинаги в Батон Руж. Бе спечелил благоволението на една богата вдовица, която се оказа готова да го издържа. Но си навлече яростта на семейството й. Връзката предизвика скандал и близките на дамата решиха да я прекратят. Решен да защити удобното си съществуване, Ашли предизвика на дуел един от племенниците на вдовицата и го уби. Естествено това накара всички родственици на нещастната жертва да пожелаят главата на Ашли и той побърза да изчезне — естествено не, без да вземе със себе си значителна част от бижутата на завоеването си.

Продаде накитите и получените пари му осигуриха малка отсрочка. Но златото изтичаше направо като пясък между пръстите на

Ашли. И когато пристигна в Ню Орлиънс, авоарите му бяха сведени до нулата. Още повече, че неговите появявания и изчезвания от града нямаше да останат дълго време незабелязани от жадуващите отмъщение роднини.

Ашли винаги дебнеше някаква изгодна сделка и затова се въздържа да разкрие пред Клод самоличността си. Поне докато не разбере дали може да извлече облага от заблуждението на стареца.

Двамата мъже седнаха на една маса и си поръчаха кафе, обилно разредено с ром и коняк. Клод трескаво търсеше тактичен повод, за да повдигне въпроса, който тежеше на сърцето му. Започна разговора с вестта за внезапната смърт на губернатора. Ашли го изслуша нащрек, но благодарение на няколко умело зададени въпроса той научи, че господин Сент-Андре е виждал братовчед му само два пъти и се поотпусна. Фактът, че Морган е в същия град, изобщо не го радваше. Но неговата склонност към интриги го тласкаше да се включи в играта. И Ашли ловко се вмъкна в кожата на братовчед си.

Светският разговор продължи известно време, след което Клод отпи глътка кафе, за да си вдъхне смелост, и започна.

— Господин Слейд, не ви заговорих на улицата само от учтивост... Бих искал да ви направя едно предложение...

Ашли веднага наостри уши. Ако от сделката можеше да се измъкнат някакви пари, тя безусловно бе от огромно значение.

— Да? — реши спокойно да изчака. — За какво се отнася?

Клод се поколеба. Въпреки че Ашли изключително приличаше на Морган, той все пак не бе Морган, и Клод несъзнателно изпитваше неясни резерви към младия човек. Сега съзнанието му не бе замъглено от алкохолни изпарения и той го наблюдаваше с бистър ум, като започваше да се пита дали първите му впечатления са били правилни. Откриваше в него нещо, което не бе забелязал първия път... Погледът на този мъж бе твърд, пресметлив. Но Клод отхвърли тези налудничави мисли и заяви направо.

— Имам внучка, която искам да омъжа и бих се чувствал щастлив, ако се съгласите.

Ашли за малко не изруга от яд. Каква полза щеше да има от един брак? През последните години бе имал предостатъчно възможности да се ожени, и то за богати наследнички. Защо точно сега трябва да го прави?

Клод веднага предостави отговора на този въпрос. Впери очи в чашата с кафе и каза.

— Зестрата й е голяма и тя ще наследи хектари плодородна земя покрай реката след смъртта ми, която според моя лекар ще настъпи много скоро. Знам, че вие самият сте богат, но също така съм наясно — повечето мъже предпочитат съпругата им да донесе и нещо друго, освен себе си. Пет хиляди златни дублона достатъчни ли са?

Ашли си пое дълбоко дъх. Ликуваше вътрешно. „Пет хиляди златни дублона! О, небеса! Това се казва богатство! Но как да ги пипна, без да си слагам въжето около врата? Или по-скоро как може да ги вземе Морган?“

Умът му трескаво преценяваше ситуацията. За да спечели време, Ашли извади пура, запали я и дръпна няколко пъти с разсеян вид. Не желаше да оставя впечатлението, че е прекалено заинтересуван от предложението, но и в никакъв случай не биваше да остави това неочаквано богатство да му се изплъзне.

— Трябва да помисля — каза той най-накрая. — Естествено всичко зависи от вашата внучка. Бих искал да имам представа за жената, която евентуално ще взема за съпруга.

Въпреки че разговорът се оказа изключително противен за Клод, при тези думи той въздъхна с облекчение и се впусна в подробно описание на Леони. Разбира се премълча действителното финансово състояние на семейство Сент-Андре, а се разпростря върху неизброимите качества на внучка си — нейната младост, красота и послушание. Последното твърдение бе безсрамна лъжа.

Ашли изпита любопитство против волята си. Но бе достатъчно разумен, за да си зададе въпроса — защо дядото бе метнал око на Морган? Ако наистина момичето притежаваше такава красота и богатство, претендентите за ръката й трябваше да се бият, за да я получат.

Но за момента Ашли остави този въпрос на заден план и се опита да установи до каква степен тази среща може да бъде полезна на него.

— Да предположим, че се договорим. Какви условия поставяте? Дължите ли на дълъг годежен период или имате повод да ускорите сватбата? И кога смятате да ми предадете зестрата?

Клод се смути. Нещо в тази история не му харесваше, но не можеше да определи точно какво. При предишните им срещи господин Слейд не бе проявил нито равнодушие, нито алчност. Клод започваше да подозира, че напълно се е излъгал в преценката си за младия мъж. През това време Ашли осъзна, че изпълнението на ролята му не е на висота и подметна с пленителна усмивка.

— Струва ми се, че разговорът ни е доста пошъл. Аз съвсем не съм такъв материалист. Но наистина до този момент никой дядо не ми е предлагал внучка си за съпруга.

Опасенията на Клод отчасти се разпръснаха.

— А пък аз никога не съм бил в агенция за сключване на бракове — отговори той. — Така че сме квит. Бих искал да бъда искрен с вас, господине. Ако сватбата може да се уреди още утре, аз съм готов и ще ви предам зестрата в деня, в който вземете Леони за съпруга.

Ашли не можа да се сдържи и подсвирна от изумление.

— Защо бързате толкова, господине? — попита той. Лицето на Клод се сгърчи и той сухо обясни.

— Дните ми са преброени. И след моята смърт Леони ще остане съвсем сама на този свят. Не бих искал да си отида, без да съм убеден, че бъдещето ѝ е осигурено.

— Разбирам — подметна Ашли, но съзнанието му бе изцяло ангажирано да търси начин, по който да извлече най-голяма изгода от чутото. — Все пак ми е необходимо време да помисля. Свободата не се захвърля току така. Дайте ми малка отсрочка. Ще бъде ли удобно да ви посетя тази вечер?

Клод кимна. Не бе толкова въодушевен, колкото бе очаквал. Реакциите на господин Слейд въобще не се покриваха с представите му. „Трябва да съм остарял!“ — реши той. В действителност младият мъж бе красив, макар и с малко надменна красота. Тъмносините му очи озаряваха правилните черти на лицето му. Но Клод считаше, че когато играеха карти при губернатора, му се е видял по-симпатичен. Той се притесни от това, че вече не изпитва никакъв ентусиазъм и предложи.

— Ако имате възможност, наминете... да речем... в девет? В случай, че отговорът ви е... благоприятен, ще ви представя на внучката си.

Ашли се поклони, като се поздравяваше безгласно. „По дяволите, ако се справя както трябва, до края на седмицата златото ще е в джоба ми! — зарече се той. — А след това — здравей Англия!“

Двамата мъже се разделиха. Клод се върна у дома, а Ашли тръгна из града да събере сведения за Сент-Андре. Научи достатъчно, за да си обясни причините, накарали стареца да избере чужденец за съпруг на внучка си. Никой не изглеждаше склонен да се нагърби с дълговете, които Сент-Андре имаше из целия град и никой никога не бе чувал да се говори за пет хиляди златни дублона.

Когато Леони разбра, че същата, вечер ще се запознае с бъдещия си съпруг, тя се разкъса между желанието да потъне в сълзи и изкушението да изпадне в истерична криза. Денят не ѝ бе донесъл утеха. А тялото и съзнанието ѝ не бяха възстановени след преживяното през нощта. Вероятността да се изправи срещу евентуалния си съпруг, след като бе станала жертва на изнасилване, бе непоносима. В момент на умопомрачение си помисли да избяга, но бързо се опомни. Тя не бе жена, която ще престане да се бори. Щеше да застане пред този мъж и щеше да измисли някакъв начин, за да спаси всичко — и себе си, и Ивет, и дядо си въпреки волята му.

Леони разреши на Ивет да сплете косата ѝ на плитки и да я вдигне на кок. После облече роклята в кайсиев цвят, която носеше вечерта, когато се скара с дядо си. Това беше единствената ѝ що-годе елегантна дреха и подчертаваше достойнствата на гъвкавата ѝ фигура. Обу бели сатенени пантофки, а Ивет закичи косите и с жасмин.

Когато се изправи пред огледалото в стаята си, Леони се изплези на отражението си.

— Пфу! Няма никакво значение как изглеждам! Господин Слейд се интересува единствено от моята зестра!

Нямаше нищо по-вярно от това твърдение. Но нито тя, нито Клод го знаеха. Зестрата привличаше Ашли така, както кръвта привлича акулите. След като стигна до извода, че ако зестрата съществува, тя ще бъде еднакво добре както в неговите ръце, така и в тези на Морган, Ашли се представи в дома на Сент-Андре точно в девет часа. Какво го засягаше, че Клод е натрупал планина от дългове? Когато измамата му бъде разкрита, той отдавна ще е в открито море. За сметка на това щеше да им остави Морган. И той ще трябва да урежда въпроса.

След като събра необходимите сведения за Сент-Андре, Ашли провери датите за отплаване на корабите, заминаващи за Англия. Научи, че „Аления ангел“ вдига котва следващия петък — точно след една седмица. Той възнамеряваше да бъде на борда му — със сандък, пълен със злато.

Ашли стриктно се придържаше към взетото решение. С други думи, показва се в най-благоприятната светлина. Подлъган от чара му, Клод забрави за всичките си опасения. Двамата водеха разговора в единствената стая на къщата, която можеше да мине за елегантна. Мътната светлина на свещите скриваше недостатъците ѝ.

След обичайните встъпления Ашли обяви, че ако господин Сент-Андре е съгласен, за него ще бъде чест да предложи ръката си на внучката му в деня, който той посочи. Клод извади първокачествен коняк, който пазеше за специални случаи, за да отпразнуват важното събитие. Това се понрави и на двамата.

Но не и на Леони, която няколко минути по-късно влезе при тях. В очите ѝ се таеше уплаха, но тя твърдо бе решена да не попадне в този капан.

Ашли остана с отворена уста, когато видя едно пленително създание в рокля с цвят на кайсия и с корона от огненочервени на светлината на свещите коси. Колко жалко, че нямаше да разполага с достатъчно време, за да я прелъсти! За момент си представи възможността да заведе бъдещата си съпруга в Англия, но почти веднага отхвърли тази идея. Осъзнаваше рисковете, които криеше подобно намерение. Досега бе проявил достатъчно непредпазливост и бе излишно да прави още глупости.

Леони го намрази от пръв поглед. Вече бе настроена против Ашли по простата причина, че я принуждават да се омъжи за него. За разлика от Клод тя веднага забеляза пороците, които бяха изписани на лицето му. Сините очи, които я преценяваха, не я привличаха. Плътните му устни не предизвикваха у нея желание да опита вкуса им. А след вчерашната нощ Леони никога нямаше да изпита необходимостта мъжки устни да покорят нейните. Бе напълно сигурна в това. Да, той бе красавец, но в Ашли нямаше нищо, заради което да пожелае да се омъжи за него.

Клод сияеше. Леони се владееше достатъчно добре, затова позволи на господин Слейд да вземе ръката и в своята и да я докосне с

устни. Тогава Ашли погледна към Клод и попита с пресилена любезност.

— Може ли да задържа тази прелестна ръка, господине?

Въпреки сериозността на положението. Леони бързо притвори очи и прехапа устни, за да не избухне в смях.

Клод се усмихна на младия мъж и сърдечно отговори:

— Нищо не би ми доставило по-голяма радост, господин Слейд.

Ашли отново погледна Леони. Сините му очи я изучаваха със самочувствието на собственик, току-що придобил нова вещ.

— А вие, скъпа, ще ме приемете ли за съпруг? „Излишен въпрос — помисли си той. — Момичето ще постъпи така, както пожелае дядо й.“ Той вече усещаше тежестта на златото в ръката си. Естествено не очакваше директен отговор. Не се надяваше на повече от леко поруменяване, свенлив поглед и безмълвно кимване. Само че той изобщо не познаваше характера на младото момиче, изправено срещу него. Думите й го изненадаха неприятно.

Леони отказваше да се подчини без борба за съдбата си и отвърна студено.

— Не, защо искате да приема?

Ашли видимо се обърка, а Клод се разбесня.

— Леони! — изрева той. — Май си забравила разговора ни за Ивет?

Леони загуби малко от увереността си, но вдигна глава и отговори, без да се смути.

— Не, дядо, но преди да приема предложението на господин Слейд, искам да поговоря насаме с него. Имам това право, нали?

Двамата мъже явно се смутиха, но по съвсем различни причини. Клод знаеше, че Леони ще отстоява с нокти и зъби всяка своя крачка по пътя, който трябваше да я отведе пред олтара. А Ашли направо се вбеси. Как се осмелява това момиченце да се опитва да обърка плановите му? Той възнамеряваше да прибере парите от зестрата в джоба си и да си позволи удоволствието да изкара брачната нощ с невинната си съпруга, преди да замине. И бе неприятно изненадан при внезапно появилото се препятствие, което можеше да провали всичките му намерения.

Клод познаваше упоритостта на внучката си и неохотно склони.

— Добре — промърмори той. — Справедливо е да размениш няколко думи насаме с бъдещия си съпруг. Но не забравяй какво ти обещах. Знаеш, че ще го направя, ако тръгнеш против волята ми.

— Разбира се — каза Леони и се намръщи. — А сега бихте ли ни оставил сами?

Клок стисна юмруци, но отстъпи. Погледна почти извинително Ашли и прошепна.

— Понякога тя се инати, разбирате ли? Може би ще е по-добре, ако поговори няколко минути с вас насаме. Ще се върна след малко.

Леони нямаше ясна представа как да използва тези няколко минути, но поне по този начин печелеше известно време. Още хранеше надеждата, че ще намери начин да отблъсне Ашли и той да оттегли предложението си, затова го погледна право в очите.

— Господине, нямам намерение да ви обсъждам — започна тя, — но въобще не желая да се омъжвам за вас. Бихте ли казал на дядо ми, че не очаквате да се погодим. Умолявам ви. Това е изключително важно за мен...

Ашли замислено я наблюдаваше. Очевидно Леони не беше послушното създание, което дядо ѝ бе описал. Съвсем ясно беше също така, че Клод я принуждава да му се подчини с някаква заплаха. Как можеше да извлече полза от тази ситуация? Любопитен да узнае повече, той неочаквано попита.

— Обичате ли друг мъж? Някой, когото дядо ви не одобрява?

По лицето на Леони плъзна усмивка.

— Не, господине. Просто не желая да се омъжвам. Разбирате ли?

Не, Ашли не разбираше. Но му олекна. Във всеки случай, ако тя казваше истината, нямаше опасност на сцената да се появи разгневеният съперник. На практика тя се отвърщаваше единствено от мисълта за брак. Защо при тези условия да не сложи ръка на златото? И Ашли започна да излага собствената си гледна точка със спокоен глас.

— Няма да изисквам от вас нищо, скъпа. Животът ви няма да се промени. Ще носите моето име, а аз ще получа вашата зестра. Това ще бъде единствената промяна. Можете да останете в Луизиана, а аз ще прекарвам времето си в Начес. На практика това е сделка.

— Защо тогава вие искате да се ожените? — попита тя.

Ашли усети, че малко истина може да бъде полезна. Той пое риска и неохотно призна.

— Е добре, виждате ли, и аз не държа чак толкова да се женя.

— И в такъв случай защо правите това предложение? Вие също ли сте принуден да сключите брак? — прояви интерес тя, а в погледа ѝ се мярна симпатия.

Ашли веднага се хвана за предоставената му възможност. Той заложи на чувството за съпричастност, което се изписа върху лицето ѝ, и придоби смутен и едновременно умолителен вид.

— Отгатнахте, скъпа — прошепна той. — Баща ми прекрати издръжката ми. И докато не се върна в Начес със съпруга, ми отказва всякаква подкрепа.

— Но как нашият брак ще го удовлетвори, щом няма да живеем заедно?

Ашли осъзна, че е допуснал непростима грешка и се втурна да я поправи.

— В действителност не е наложително да ви представям на семейството си — обясни той. — Достатъчно е да съобщя за сватбата ни на баща си. Той никога не е поставял условието, че трябва да живея със съпругата си — добави той и намигна съучастнически. — Просто постави условието да си взема подходяща съпруга.

— И вие мислите, че аз съм подходяща? — сухо попита Леони.

— Защо не? Имате значителна зестра и... и сте красива — отвърна Ашли с лаком блясък в очите. — Трябва да ви призная, че откачало бях привлечен само от зестрата, но сега, когато имах възможност да оценя прелестите ви, вярвам...

— Пфу! — срязва го Леони. — Когато сте искрен, ми харесвате повече. Без празни приказки, ако обичате.

Ашли овладя с мъка желанието си да я шамароса. Малка уличница! За каква се мислеше! Но от страх да не изпусне плячката, той измърмори.

— Тогава какво предлагате вие?

Леони се поколеба. Една мисъл вече се избистряше в главата ѝ. Тя трябваше да направи компромис, ако наистина господин Слейд мислеше това, което говореше. В крайна сметка Леони нямаше какво да загуби, а ако разиграе правилно картите си, можеше и да спечели...

— Господине, нито аз, нито вие искаме да се женим... Но по различни причини и двамата имаме интерес от сключването на този брак. Така ли е?

Ашли се зачуди какво е замислила Леони. Той кимна утвърдително и зачака.

— Предлагам ви сделка. Ще се оженим, както иска дядо ми... но това... ще бъде формален брак. Трябва да ми обещаете, че няма да имате абсолютно никакви претенции към мен и че ще живеем разделени.

Ашли вдигна рамене. Защо не? След като получеше зестрата, той веднага щеше да си замине.

— Но разбира се, скъпа. Веднага след сватбата ще замина за Начес, за да уведомя баща си. Ще кажем на дядо ви, че тръгвам преди вас, за да се погрижа всичко да е готово при пристигането на съпругата ми и че ще се върна да ви взема възможно най-скоро. Какво ще кажете?

— Планът изглежда добър — съгласи се тя, — но има още нещо, което искам да уточним. Малко е неудобно...

Тя спря, пое си дълбоко дъх и започна да говори явно смутена.

— Един ден аз ще имам нужда от зестрата си. Не мисля, че е особено справедливо вие да я получите само срещу името си. Все пак сте богат и не се нуждаете от тези пари, както аз. Защо да ви подарявам моята зестра?

Ашли изобщо не хареса обрата, който вземаше разговорът, и свъси вежди.

— И какво по-точно предлагате? — попита той.

— Ето какво. Вие получавате зестрата ми като заем. Може да я задържите за определен период. Но ще ми я върнете, след като това време изтече. Честно е, нали? Няма да имам никакви изисквания към вас, а вие можете да разполагате с парите ми известно време.

Леони считаше, че предложението ѝ е повече от щедро. Според нея той изобщо нямаше право да получава зестрата ѝ, но признаваше, че Ашли ѝ дава възможност да отхвърли заплахите на дядо ѝ. Така че му дължеше някаква компенсация за неудобството. Разбира се той също бе облагодетелстван, но тя съзнаваше, че той има възможност да поиска ръката на много момичета и трябваше да предложи сделка, която да изглежда изключително привлекателна.

Ашли вътрешно умираше от смях. Каква глупачка! Ама тя наистина ли вярваше, че той ще възстанови парите?

Само че Леони не бе глупава. След като внимателно изгледа Ашли, тя добави с най-пленителния си тембър.

— Разбира се всички тези подробности ще бъдат уточнени в договор, който вие ще подпишете.

Ашли едва не се задави от изненада. Малката уличница имаше мозък! Би трябвало до този момент да е забелязал това. Ако не изпитваше такава належаща необходимост от нейното злато, той би я зарязал начаса с всичките ѝ претенции. Но зестрата го привличаше като магнит! Той се овладя и учтиво отговори.

— Естествено. Всеки почтен човек би постъпил така.

— Добре. Значи решено. Можем да уведомим дядо, че и двамата сме съгласни да се оженим. Оставям на вас грижата да потърсите нотариус, който да състави брачния договор... Но ако някоя от клаузите не отговаря точна на общото ни решение, господине, бъдете сигурен, че бракът няма да се състои... И искам да знаете, че аз винаги държа на думата си.

Ашли студено се поклони.

— Решено. Утре ще потърся нотариус.

Леони долови в гласа му нещо, което изобщо не ѝ се хареса. Студеният поглед на сините му очи също не я привличаше. Внезапно изпита облекчение, че няма да склучи истински брак с господин Слейд. Тя изобщо не го харесваше, но той пък беше единствената ѝ възможност да заобиколи решението на дядо си.

Когато Клод се върна в стаята, за негова огромна изненада Леони и господин Слейд бяха стигнали до съгласие. Усети как непосилна тежест се свлича от раменете му. Той настоя поводът да се отпразнува и дори Леони получи чашка шери.

Малко по-късно Ашли се извини и си тръгна, изпаднал във възторг от себе си. В действителност той можеше да приеме всичките ѝ условия. Нали на документите щеше да фигурира името на Морган. И когато Леони се сетеше да търси зестрата си, той щеше да е в Англия. И никой нямаше да направи връзка между неговата личност и тази постъпка, на която той гледаше като на връхна точка в своите приключения. Е, не можеше да се залъгва — имаше и няколко препятствия, които трябваше да се преодолеят. Най-напред се

налагаше да се увери, че едно неочаквано появяване на Морган няма да разруши прекрасния му план.

Беше очевидно, че братовчед му е някъде в околностите на Ню Орлиънс. Но също така беше ясно, че се е преместил, без да уведоми господин Сент-Андре. Какво щеше да стане, ако Морган и Клод се срещнат? Комарджия по душа, Ашли реши да поеме този риск. Впрочем би било интересно да наблюдава отнякъде как Морган ще се измъкне от подобна каша.

Най-големият проблем обаче беше самата сватба. Брачната церемония трябваше да стане най-късно в четвъртък. Трябваше да убеди господин Сент-Андре, че това внезапно избързване е наложително.

Договорът не го притесняваше ни най-малко. Би се подписал под всички искания на Леони по простата причина, че не възнамеряваше да сдържи обещанията си. Вече доста сполучливо имитираше подписа на Морган и трябваше само да поупражнява няколко часа фалшификаторския си талант.

Нерешен оставаше проблемът и за първата брачна нощ. Леони трябваше да се досети, че дядо ѝ ще настоява младоженците да прекарат нощта заедно. Бе немислимо да се разделят веднага след брачния ритуал.

Леони също бе мислила по този въпрос. И когато господин Слейд пристигна в неделя вечерта, тя успя за момент да остане насаме с него и да му съобщи решението си. Ашли трябваше да заяви на дядо ѝ, че желаят да прекарат първата си брачна нощ заедно, но в един от най-изисканите хотели на Ню Орлиънс. Естествено щяха да спят в различни стаи. Ашли се съгласи.

Като че ли съдбата му се усмихваше, защото самият господин Сент-Андре го освободи от най-сериозното му опасение.

Това бе годежната им вечер и Клод си легна късно, след като изпи огромно количество алкохол. На другата сутрин се събуди от жестока болка в областта на сърцето. Дишаше с мъка и като че ли предметите в стаята плуваха пред очите му. Той се ужаси от угрозата за скоропостижна смърт и реши да ускори събитията. Обясни на господин Слейд какво бе преживял и го замоли да разбере припряността му — искаше да види Леони омъжена, докато е още жив.

Ашли ликуваше. Нищо не можеше да му достави неголямо удоволствие. Той веднага предложи церемонията да се състои в четвъртък. Клод му бе безкрайно задължен за това.

Ашли лесно уреди съставянето на договор, съобразен с изискванията на Леони. Вечерта преди сватбата той ѝ връчи документите, заверени и подписани съвсем законно.

Леони се успокои, защото до този момент не беше напълно сигурна, че господин Слейд ще удържи на обещанията си. Тя се задълбочи в съдържанието на документите и изведнъж преbledня от гняв.

Ашли бе състави договора, както се бяха уговорили. Но клаузата, отнасяща се до връщането на зестрата, изобщо не отговаряше на представата на Леони. Когато тя заяви, че той може да разполага с парите за известен период от време, тя имаше предвид една година, а не пет, както бе посочено в документа.

Той се оказа много коварен, мислеше си тя, изтегната в леглото, с вперен в тавана поглед. Сватбата вече бе определена за утрешния ден. Така че той бе убеден, че тя няма да провали всичко, само защото датата, на която трябваше да върне зестрата, не ѝ харесва. Във всеки случай тази хитрост показваше, че Леони не може да му има никакво доверие и че той е способен и на най-голямата низост.

След като стигна до този извод, Леони стана и крадешком се вмъкна в кабинета на дядо си.

По-голямата част от мебелите бе продадена, ала огромното масивно бюро все още беше оцеляло. А във второто чекмедже се намираше кутията с двата пистолета за дуел. Леони не знаеше как се борава с подобен вид оръжие, но пък и господин Слейд не знаеше, че тя не знае. И ако случайно през брачната нощ му хрумнеше да изиска съпружеските си права, щеше да разбере с кого си има работа.

Тя пхна единия пистолет в новата чантичка, която дядо ѝ бе купил, и малко по-спокойна се върна в леглото си.

Клод не се бе ограничил само с покупката на чантичка. Той продаде единия от двата прекрасни жребци, макар че кръв капеше от сърцето му. Със сумата от продажбата подари на Леони три тоалета с необходимите аксесоари. Не можеше да я предаде на съпруга ѝ без приличен чеиз. Но съвестта го терзаше всеки път, когато се сетеше за плачевното състояние на замъка Сент-Андре. Е, господин Слейд бе

богат човек. Той щеше да получи значителна зестра и най-вече щеше да се погрижи за Леони. Какво повече можеше да желае?

И наистина Ашли не виждаше към какво друго да се стреми. Господин Сент-Андре продължаваше да бъде убеден, че пред него стои Морган, който, слава Богу, до този момент не се бе появил.

И следобед на 26 юли 1799 година Леони Сент-Андре бе свързана с брачните окови с мъж, който се представяше за Морган Слейд от Начес, Мисисипи. През това време истинският Морган Слейд и приятелят му Джейсън безгрижно ловяха сомове. А мислите на Морган бяха на светлинни години разстояние от братовчед му и стария френски джентълмен.

СЕДМА ГЛАВА

Церемонията се състоя в най-тесен кръг. От семейството на Слейд не присъстваше никой. Леони приличаше на фея в роклята от бледорозова коприна, а Ашли бе изключително елегантен в отлично скроения тъмносин костюм. Клод, Ивет и две монахини от манастира на урсулинките бяха единствените свидетели на събитието.

Ашли бе споделил с Клод, че незабавно ще замине за Начес, за да предупреди родителите си за пристигането на младоженката. Клод малко се обърка, защото не бе мислил върху възможността той да отведе съпругата си със себе си, но не направи никакво възражение.

Клод бе щастлив. Бе изпълнил дълга си към своята внучка. Вдигна многобройни тостове за младата двойка и се прибра. „Ето че стана! — каза си той със спокойно съвест. — Леони е в сигурни ръце.“

А Леони изобщо не беше в сигурни ръце. Вечеряха в наетия от Ашли апартамент. По разбираеми причини той не държеше да се мотае сред множеството богати и елегантни посетители на ресторанта. А и Леони не желаше да я виждат. По време на вечерята Ашли алчно се заглеждаше в заоблените рамене на Леони. Меднорусите коси ограждаха дребното ѝ личице с котешки очи, а гърдите ѝ ясно се очертаваха и опъваха тънката розова коприна.

Все пак тя бе негова съпруга. Защо трябваше да се лишава от брачната нощ? Впрочем, той искаше да докаже на тази истинска малка мръсница, че е особено неблагоприятно да не се консумират правата, предвидени от закона. Когато останеха насаме в спалнята, нейният проклет договор нямаше да има по-голяма стойност от смачкан лист хартия.

Леони забеляза похотливите му погледи и потръпна. За щастие не му се бе доверила! Веднага след десерта и след няколко вяло разменени думи тя се изправи и се оттегли в стаята си.

Обстановката бе луксозна. Дебел килим в синьо и бежаво покриваше изцяло пода. Фотьойл, тапициран в розово, се издигаше като трон между две ниски масички от полиран дъб. Леглото бе с

балдахин и бе заобиколено с прозрачна тънка мрежа против комари. Завесите на прозорците бяха пъстроцветни.

Леони огледа стаята с детински възторг. Никога не бе виждала по-красива стая. Прекара ръка по копринената покривка на леглото, сякаш в изблик на страст, после вдигна рамене. Утре щеше да се прибере в къщата им в Ню Орлиънс, а на следващия ден да се върне в замъка Сент-Андре.

Но сега единствено тази нощ имаше значение. Без да си прави труда да звъни на камериерката, която дядо ѝ бе прикрепил към нея, Леони отиде до гардероба. Там откри новата нощница, която Клод настоятелно я посъветва да вземе. След като я облече, Леони се изправи пред огледалото и избухна в истеричен смях. Как е възможно човек да облече подобно нещо, за да си легне?

Бледозелената нощница бе ушита от толкова ефирна тъкан, че през нея прозираха розовите зърна на гърдите ѝ и всички извивки на тялото ѝ.

Леони реши, че ще се чувства много по-удобно в чаршафите и тръгна към леглото. В този момент вратата, която свързваше нейната стая с тази на Ашли, рязко се отвори и той се появи на прага.

За миг замръзна, зашеметен от съблазнителния вид на Леони в прозрачната нощница. Очите му светнаха. Почувства приятна топлина в слабините си. Прекара език по устните си, като че ли предварително вкушваше удоволствието, и пристъпи към нея.

Но Леони не бе сварена неподготвена. Без никакво колебание тя сграбчи чантичката и извади пистолета на дядо си. Насочи го към Ашли. Сърцето ѝ биеше до пръсване, но тя успя да овладее треперенето си и студено заяви:

— Господине, ако имам добра памет, ние сключихме сделка, нали? Вие поехте задължението да нямате никакви претенции към мен. Надявам се, че смятате да удържите на думата си.

Разкритвеното от ярост лице на Ашли не беше никак красива гледка. Но въпреки гнева си, той не бе чак толкова безразсъден, че да се опита да изнасили жена, която брани тялото си с пистолет. Рязко се обърна и изсъска през зъби.

— Малка мръсница! Ще ми платиш за това!

Леони се отпусна на леглото, цялото ѝ тяло трепереше от изживяното напрежение. „Трябва да се науча да стрелям — реши тя, —

а следващия път няма да блъфирам!“

На следващата сутрин, на закуска, Леони дари претенциозния си съпруг с върховно презрение. А Ашли не успяваше да прикрие поражението си. Никой и никога не го бе унижавал така, с изключение на братовчед му Морган. Той не можеше да се примири с факта, че някаква тъпа хлапачка го е победила на собствения му терен. Гневът му бе толкова силен, че поведението му граничеше с бруталност.

— Трябва да се издържим само още няколко часа — каза най-после Леони. — Мисля, че е разумно да се отнасяме учтиво един към друг. Изобщо не ми харесва простацината ви.

Ашли изруга през зъби, но последва съвета ѝ. Докато не напуснеше пристанището на Ню Орлиънс, не биваше да поема повече рискове. И в резултат на това решение, по-късно, когато те пристигнаха в къщата на Сент-Андре, никой не се усъмни в истинската същност на техните чувства. Клод забеляза тъмновиолетовите кръгове под очите на Леони, но ги вписа в сметката на първата брачна нощ.

Ашли изигра съвършено ролята си. Той се усмихваше на младата жена с влюбен вид и се оплакваше от незабавното си заминаване за Начес. При сбогуване взе Леони в прегръдките си и прошепна злобно в ухото ѝ.

— Дължите ми поне това!

И в същия миг впи устни в нейните, като умело вмъкна езика си в устата ѝ.

Присъствието на дядо ѝ застави Леони да понесе стоически тази целувка, но тя се закле, че той никога повече няма да има възможност да направи подобно нещо. Когато Ашли най-после я пусна, тя глухо промълви.

— Ако някога ви видя отново, то за вас това ще е за последен път!

Ашли се задоволи да се усмихне. Вкусът на устните ѝ му бе харесал, така че още повече беснееше срещу несправедливото отнемане на съпружеските му права. По дяволите! Зестрата ѝ му даваше възможност да си купи толкова жени, колкото му се прииска! За миг си представи физиономията на Морган, когато пред него се появеше Леони, за да поиска своята зестра. Ашли подтисна смеха си и се сбогува със семейство Сент-Андре. А когато нощта обгърна всичко, той удобно се разполагаше в каютата на борда на „Аления ангел“. И

докато корабът бавно напускаше пристанището, Ашли щедро поливаше щастливата си звезда.

Същата вечер Леони с облекчение се оттегли в стаята си и заспа в мита, в който главата ѝ докосна възглавницата. Последните двадесет и четири часа бяха мъчителни, но най-после изпитанията бяха свършили. Тя бе омъжена. Ивет бе в безопасност. Освен това в ръцете ѝ бе безценният договор, който я защитаваше от собствения ѝ съпруг. Единствената причина за безпокойство оставаше възстановяването на зестрата ѝ. Господин Слейд бе доказал, че не е почтен човек. И въпреки поставения върху документа подпис, тя бе почти сигурна, че когато изтече определеното в договора време, тя ще бъде принудена да се бори за каузата си. Във всеки случай в този момент не желаше да се задълбочава над проблеми, които можеха да възникнат само в бъдеще.

Клод също си подари тази нощ за почивка. И когато на следващата утрин Леони настоя да се завърнат в замъка Сент-Андре, той прие, без да направи никакво възражение. Усещаше смазваща умора и удоволствията, които предлагаше Ню Орлиънс, не го привличаха повече.

На другия ден всички поеха на път. Тъй като по-голямата част от креолските семейства избягваха града пред летните горещини, Клод — противно на навиците си — не изглеждаше нетърпелив да го посети отново. Смъртта на Гайозо го бе разтърсила. За първи път той трябваше да се примири с мисълта и за своя собствен край.

Освободен от демона на хазарта, той се интересуваше повече от плантацията. Леони бе безкрайно щастлива. Техните отношения поеха в нова посока и дядо ѝ съжаляваше, че е съсипал досегашния им съвместен живот.

Понякога му правеше впечатление, че Леони никога не споменава за отсъстващия си съпруг, но не се тревожеше. „Сигурно още ми се сърди, че я принудих да се омъжи — казваше си той. — И още не е готова да признае, че той ѝ харесва!“

Ако Леони се бе запознала с истинския Морган Слейд, тя несъмнено би решила, че той е наистина привлекателен. Поне такава бе мнението на младата жена, която танцуваше с него на бала, организиран от Арман Бове в чест на неговото заминаване за Начес. Заслепена от сините очи на Морган, чийто цвят се подсилваше от

дългите черни мигли, Радел Деймънд прошепна с най-пленителния си глас.

— Наистина ли се налага да заминете утре? Не можете ли да останете още малко?

— И да ви дам възможност съвсем да ме омагьосате, скъпа? — попита Морган с подигравателна усмивка.

Радел се изчерви, не знаеше дали трябва да се разсмее или да тропне с крак. Заложи на шегата.

— Може би — възрази тя. — Никой не знае какво ще му поднесе бъдещето.

— Що се отнася до мен, съдбата ми е отредила да се върна в Начес... утре — заяви Морган, който не бе пленен от креолската ѝ красота до такава степен, че да не може да се лиши от нея.

Няколко вечери бе използвал приятната ѝ компания, но сега бързаше да си замине и изобщо нямаше намерение да си играе на влюбен.

Въпреки внезапната смърт на Гайозо пътуването на Морган бе плодотворно. Бе успял да получи разрешение за използване на складовете и кейовете, което бе изключително важно за плантацията им. Подкрепата на Савидж се оказа толкова полезна, колкото и златото, което незабелязано пускаше във всяка следваща испанска ръка.

По настояване на Джейсън той бе установил главната си квартира в Бове и посещаваше града само по работа. Престоят бе много приятен, но вече копнееше да зърне отново Боньор.

Няколко дни преди да отпътува, Морган си спомни за писмото от чичо си. След като претърси града, придружен от Джейсън, той научи, че в края на юли Ашли е заминал на борда на „Аления ангел“. Успокоен от наученото, Морган започна приготовленията за отпътуване.

На определената дата Джейсън забеляза на хоризонта признаците на приближаваща буря.

— Трябва да отложиш заминаването — посъветва го той.

— Не съм от захар — отговори Морган, като се смееше. — Няма да се разтопя от някаква си незначителна буря.

Той се метна на прекрасния жребец от конюшните на Бове и пое към Начес. Прикачено на верижката на часовника му, висеше малкото златно кръстче.

Морган често си задаваше въпроси за неговата собственичка, като проклинаше мрака, скрил чертите на лицето ѝ. Ядосваше се, че тя бе изчезнала от живота му също толкова внезапно, както се бе и появила. Дразнеше се, че не може да заличи спомена за тази нощ. Изпадаше в отчаяние, че не може да разгадае какво я е подтикнало към този занаят. Би я отвел в Начес със себе си, ако бе узнал нещо за нея от прислугата на Гайозо.

След като тя бе решила да продава тялото си, защо той да не го купува? В негово лице тя би имала щедър покровител. Отделна къщичка, карета с добър впряг, елегантни тоалети, бижута, прислуга. Той би задоволявал всичките ѝ капризи и под негова закрила тя щеше да бъде на сигурно място.

Или може би непознатата не търсеше сигурност. Морган наблюдаваше притъмняващото небе и се опита да не мисли за приближаващия ураган, но напразно. И час по-късно той отново се питаше къде е тя, какво прави и защо, по дяволите, бе хвърлила парите в лицето му.

Когато бурята се разрази, Леони имаше чувството, че и небесата плачат заедно с нея. От две седмици тя се опитваше да не обръща внимание на промените, които настъпваха в тялото ѝ. Но когато и тази сутрин, както и всяка от доста време насам, тя се разтърси от мъчителни спазми на гадене, разбра, че нямаше повече място за залъгване. Очакваше дете... Дете, заченато в мрака от непознат мъж, чието лице дори не бе видяла.

ВТОРА ЧАСТ

ОБЕЩАНИЕ ЗА БОГАТСТВО

Какво? Искаш змията да те ухапе за втори път?

„Венецианският
търговец“
Шекспир

ОСМА ГЛАВА

Гробището на семейство Сент-Андре бе разположено в една сенчеста част от имението, на около петстотин метра от къщата. Всеки път, когато Леони посещаваше това място, сърцето ѝ се изпълваше със спокойствие и носталгия. В малкото гробище царуваше вечността — то като че ли бе съществувало винаги и щеше да съществува винаги, дори когато споменът за неговите обитатели изчезне напълно от паметта на живите.

Леони усети как спокойствието на мястото прониква в нея и се огледа наоколо. Там долу, йод мраморния ангел с разперени криле, почиваше прадыдо ѝ, дошъл от Франция. До него — съпругата му. Отляво имаше три малки гробчета — на техните деца, починали в ранна възраст. Гробницата на нейните родители бе украсена с два ангела, които плачеха, а тази на баба ѝ — с обелиск от бял мрамор... Всички гробове бяха стари, освен един... този на дядо ѝ, който вече носеше следите на отминалите пет години.

Леони бавно се приближи до надгробния паметник на Клод и постави до него клончето орлови нокти, което бе донесла.

Клон почина внезапно през октомври хиляда седемстотин деветдесет и девета и Леони често навестяваше гроба му. Откакто почиваше във вечното си жилище, той бе станал неин довереник — разказваше му всичко, което ѝ се бе случило, и споделяше с него част от затрудненията си.

Короните на големите дъбове, които растяха наоколо, образуваха чадър от листа, а розите, които обвиваха ниската бяла ограда, изпълваха въздуха с аромата си. Несъзнателно Леони откъсна една и я постави на гроба на Клод.

— Днес Джъстин навършва пет години, дядо — прошепна тя. — Щяхте да се гордеете с него. Той е истински Сент-Андре — горд и упорит. Знае какво иска.

Клод не бе поживял достатъчно, за да види правнука си, роден в годината след смъртта му.

Леони дълго се бе бунтувала срещу мисълта, че носи детето на един непознат. Защо само тя трябваше да понася последствията от една нощ, която би искала да изтрие от страниците на живота си без значение какво би й коствало това? През първите месеци от бременността си тя мислеше, че ще полудее. Но колкото повече растеше детето под гръдта ѝ, толкова повече яростта ѝ утихваше. И когато най-накрая го пое в ръцете си, сърцето ѝ се изпълни с такава силна любов, че тя се уплаши да не се пръсне.

Сватбата на Леони беше минала почти незабелязана в Ню Орлиънс. Семейство Сент-Андре вече не посещаваше приемите на висшето общество, така че само техните най-близки съседы бяха в течение на събитието. Смъртта на Клод, застигнало го малко след завръщането им в замъка, сложи край на всички коментари.

След смъртта на дядо си Леони преживя труден период. Тя се бореше да запази къщата и заобикалящите я земи. За да покрие част от дълговете на дядо си, бе принудена да продаде всичко останало — къщата в Ню Орлиънс, плодородните земи на плантацията, дори и каретата, и последния жребец от конюшните.

Но това не бе достатъчно. Някои от кредиторите проявиха щедрост и изгориха полиците. Други не бяха толкова снизходителни и със сумата от продажбите Леони се бе издължила на най-нетърпеливите.

За нещастие остана да се покрие още един значителен дълг. Леони вече считаше, че ще се озове на улицата, напълно разорена, когато един от старите приятели на Клод ѝ се притече на помощ. Етиен дьо Ла Фонтен бе техният най-близък съсед. Той предложи да изплати всички останали дългове, като за гаранция щеше да „Приеме имението“. Леони с благодарност се съгласи. Сделката не бе изгодна за Етиен, защото сумата от дълговете на дядо ѝ многократно превишаваше стойността на замъка и земята.

Джъстин, Ивет, Леони и половин дузината роби, упорито увиснали на врата ѝ, живееха ден за ден следващите години. Претрепваха се от работа, за да използват максимално земята, изхранваха се с продуктите от нея и продаваха реколтата от захарна тръстика, за да купуват стоки от първа необходимост, които не можеха да осигурят със собствения си труд — сол, подправки, платове, обувки. Но все някак преживяваха. Само че миналия месец господин дьо Ла

Фонтен почина и неговият наследник, Морис, изиска или незабавното погасяване на полицата, или гаранцията — с други думи замъка и земята.

Не можеше да става и дума за изплащане на задължението. Следователно всички трябваше да напуснат имението преди петнадесети май. Морис дьо Ла Фонтен не им даде и ден отсрочка.

Леони никога не бе изпадала в такова критично положение. Замъкът Сент-Андре бе нейното домашно огнище, нейното убежище, нейната крепост. А след няколко седмици тази част от самото ѝ същество щеше да бъде изтръгната.

Тя стисна вече смачканата роза и помисли със злоба, че ако господин Слейд бе възстановил зестрата ѝ според договора, всичко щеше да се уреди.

Разбира се той бе спазил останалата част от поетите задължения, тъй като повече не се появи. Леони все още се радваше, че е законно омъжена — поне никой не можеше да смята Джъстин за извънбрачно дете.

Леони бе мислила върху възможността да се обърне към съпруга си, но гордостта ѝ и недоверието, което изпитваше към господин Слейд, винаги я бяха възспирали. Би предпочела да умре, отколкото да помоли за помощта му. Но той ѝ дължеше зестрата и обстоятелствата я принуждаваха да му я поиска.

Само да можеше да намери някакъв друг начин за изхранване на семейството си... Но нямаше такъв. Бродериите на Ивет не носеха много пари. А самата Леони не можеше да прави нищо друго, освен да управлява плантация. Господин Морис бе намекнал двусмислено, че може да прояви отстъпчивост, като тя се покаже благосклонна към него. Леони категорично бе отхвърлила предложението. Не, всички те заминаваха за Начес и там тя щеше да изиска възстановяването на зестрата си, както бе залегнало в сключения договор.

Песента на присмехулник изпълни влажния априлски въздух. Леони рязко вдигна глава и се усмихна, когато забеляза малкия музикант сред клоните. Веселите му греди я изпълниха с бодрост. Тя щеше да успее!

Стана, хвърли последен поглед към гробовете и прошепна, като махна с ръка за сбогом.

— Прощавайте всички, които спите тук... Може би някой ден ще се върна...

Тя излезе от гробището и тръгна по очертаната от дъбовете алея, която водеше към замъка. Тъкмо се заизкачва по стъпалата, когато едно миниатюрно торнадо се втурна към нея, изпълвайки въздуха с крясъци.

— Мамо, мамо, елате бързо. Котката току-що роди. Четири! Намерих ги.

Лицето на Леони просветна, когато видя Джъстин.

— Много добре — каза весело тя, — ще ги вземем с нас.

Джъстин бе красиво петгодишно дете, доста едро за възрастта си. Косите му бяха черни, брадичката волева, а нослето — добре очертано. Леони се питаше често дали прилича на баща си. Той беше ли красив? Във всеки случай бе й се сторил едър. Явно Джъстин бе наследил от него долната част на лицето, защото нито устните, нито твърдо очертаната брадичка й напомняха за семейните черти на Сент-Андре.

Тя никога не мислеше за изнасилването, което изживя. И все пак понякога си задаваше въпроси за мъжа, който я бе направил жена и майка. Какъв човек бе той? Добър или жесток? Толкова подъл като Морган Слейд, или щедър и чувствителен като стария господин дьо Ла Фонтен? Дали ако запознанството им бе станало при други обстоятелства, той щеше да я плени? И ако през тази фатална нощ тя не бе отишла в къщата на губернатора — кой знае! — може би щяха да се влюбят един в друг? Тогава Джъстин би имал истински баща, а не само един законен документ.

Леони усети погледа на Джъстин върху себе си и се усмихна. Тя не можеше повече да проклена тази прословута нощ, но бе стаила спомена за нея толкова дълбоко в съзнанието си, че имаше чувството, че е заченала Джъстин сама, без чужда намеса. Той бе неин син и принадлежеше единствено на нея.

Джъстин нетърпеливо я теглеше за ръката. Колко си приличаха! Той винаги бързаше, винаги бе в движение. Повлече я към конюшните, които бяха полуразрушени, за да се възхитят заедно на котката майка и на новородените котенца.

Ако някой наблюдаваше как тичат заедно, би помислил, че са брат и сестра. Леони не изглеждаше двадесет и две годишна — с тези медноруси коси, развявани от вятъра, с това гъвкаво тяло и боси крака.

Само по-внимателният оглед би открил разликата, която съществуваше между Леони от хиляда седемстотин деветдесет и девета година и тази хиляда осемстотин и пета.

Преди пет или шест години Леони бе още дете, но сега бе пораснала. Наистина талията ѝ си оставаше все така тънка и гъвкава, но гърдите ѝ се бяха налели и когато вървеше, леко полюляваше ханша си. А най-вече се бе променило лицето ѝ. Детските черти бяха изчезнали. С една дума девойката бе станала жена.

В огромните зелени очи се таеше някаква присмехулна мъдрост, а в дъното на зениците ѝ играеха иронични пламъчета. Извивката на чувствените ѝ устни пораждаше непреодолими страстни помисли.

На тази възраст Леони представляваше странна смесица от невинност и циничност. Бе преживяла последиците на похотта, бе родила дете и въпреки това бе водила живот на монахиня. Отношенията ѝ с мъжете до този момент не ѝ бяха създали особено високо мнение за силния пол. Дядо ѝ бе егоист, пропилял богатството си на комар. Съпругът, за когото насила я бе омъжил, със сигурност беше мошеник. Самата тя бе изнасилена от един непознат. Съвсем естествено беше да стане мнителна към мъжете. Дори щедростта на Етиен дьо Ла Фонтен бледнееше пред поведението на неговия син.

След смъртта на Клод Леони бе поела задълженията на глава на семейството. Тя вземаше решенията, тя даваше нарежданията, тя се стремеше да осигурява прехраната на цялото домоцадие.

Когато дядо ѝ почина, Леони освободи робите. Бе се въоръжила със смелост, защото смяташе, че те всички ще си тръгнат и ще я оставят да посреща мрачното бъдеще сама с Ивет. Но въпреки че всички с нетърпение грабнаха документите, с които ставаха свободни хора, никой не изяви желание да напусне замъка Сент-Андре. Животът продължи както преди. А Мами заяви.

— Какво ще правим другаде? Ние тук сме си у дома.

Доводът бе неопровержим. И тъй като Леони отчаяно се нуждаеше от тях, не настоя! Дори когато се видя принудена да тръгне за Начес, Мами и всички останали решиха да я последват. Всички те бяха едно семейство.

— Не може да скитате съвсем сама по пътищата — възмутено завика Мами. — Ако дядо ви знаеше, че ви оставяме да вършите

подобни глупости, щеше живи да ни одере. Ние сме едно семейство, а семействата винаги остават заедно!

В крайна сметка три седмици по-късно — една ясна майска сутрин на хиляда осемстотин и пета година — Леони, Джъстин, Ивет, Мама и останалите се отправиха на път за Начес в две стари каруци, теглени от четири мулета. Котката и нейните малки бяха настанени в кошница в краката на Джъстин. Интересът, който детето проявяваше към котенцата, разсейваше отчасти тъгата ѝ от напускането на родния дом.

Леони не се обърна назад. Цялото ѝ същество бе устремено на север. Тя се кълнеше в сърцето си, че господин Слейд ще върне зестрата ѝ, както бе обещал. В противен случай щеше да направи живота му толкова непоносим, че да проклина горчиво деня, в който я е срещнал.

В този момент Морган спокойно пиеше сутрешното си кафе на терасата на Боньор. Чудеше се защо се е върнал. „Нищо не се е променило — казваше си той. — Полята избуяват, после реколтата узрява... Татко все повече побелява, а мама продължава да се закръгля... Животът все така си тече...“

Мислите му бяха пораженчески, но с течение на годините Морган не бе намерил спокойствие. Той не можеше да се задържи дълго на едно място, неуморно диреше нови хоризонти. И понякога изпитваше същата необходимост да се завърне в бащиния дом. А след известно време пожелаваше страстно да се запилее отново нанякъде. Ноел никога не пропускаше да отбележи, че ако Морган създаде ново семейно огнище, ще осмисли живота си и ще го направи по-интересен. „Може би ако майка ми не ми натякуваше непрестанно, в крайна сметка щях да се съглася с доводите ѝ“ — помисли си той.

Първия път, когато замина в желанието си да открие нещо, което не можеше да определи, между него и родителите му се проведе бурен разговор. Спорът бе сериозен, защото до този момент Морган бе примерен син. Разбира се той си живееше живота, следвайки собствените си схващания, но никога не бе наскърбявал сериозно родителите си... До деня, в който си втълпи, че иска да отиде с Филип Нолън в испански Тексас^[1].

Погледът на Морган бе прикован в чашата. Той преценяваше промените, настъпили в света от това време. Испанската част от Луизиана бе дадена на Франция, после на Съединените Щати^[2]. Президентът Джеферсън^[3] встъпваше във втория си мандат. А миналото лято вицепрезидентът Адам Бър бе убил на дуел основателят на федералната партия Александър Хамилтън^[4]. В Европа Наполеон^[5] се бе провъзгласил за император и войната бушуваше на всички фронтове. Французите побеждаваха в сухопътните битки, но англичаните оставаха господари на моретата.

За момент Морган си представи, че се записва в британската армия. Войнишкият живот можеше да уталожить жаждата му към рискове и приключения. Но като си спомни как се бе измъкнал на косъм от Европа в началото на годината, той бързо отхвърли тази идея. Дали престоят му на стария континент бе по-опасно приключение от експедицията през зимата на хиляда и осемстотна година? Едва ли. Нолън бе пристигнал от испански Тексас през ноември предната година и за известно време изглеждаше склонен да се задоми. Сватбата му с Фани Линтот бе предизвикала сензация в Начес. Семейство Линтот бе богато и известно с почтеността си. Но нито младата жена, нито детето, което носеше, успяха да задържат Филип. И независимо че получи разрешение да се върне в Тексас, той прекоси Сабина, за да навлезе в забранените територии начело на малоброен отряд.

Морган го придружаваше, а бягството към поредното приключение се дължеше на мрачното му настроение. Нолън и малката му група прекосиха откритата територия отвън Трините, където установиха бивака си и започнаха да ловят мустанги. В началото всичко вървеше добре. И ако Морган си задаваше въпроса колко време испанците ще оставят заниманията им ненаказани, то пазеше тези размисли за себе си. В крайна сметка той се отегчи от всекидневното препускане и лов на диви коне и напусна отряда, като последва племе команчи, дошли да разменят конете си срещу донесените от Нолън стоки.

Морган остана с команчите две години, живееше като тях, участваше в техния лов и техните битки. Този опит го кали. При завръщането си в Начес узна, че Нолън е бил убит от испанците преди една година. Беше обхванат от закъснели угризения. Само ако бе останал с Нолън...

Тъй като в Начес нямаше нищо вълнуващо, Морган се възползва от Амиенския мирен договор^[6] и замина за Европа. През май стъпи на английския бряг. Няколко дни след пристигането му войната между Англия и Франция пламна отново.

Морган не можеше да остане безучастен и да изтърпи множеството празноглави млади господа и кандидатки за женитба, които посещаваха дома на Тревелиън. Затова посети чичото на Джейсън Савидж, дук Роксбъри, с надеждата, че чрез него ще получи някакво поръчение.

В младежките си години Морган многократно бе срещал дука, но продължаваше да бъде нащрек в негово присъствие. Бе напълно съгласен с Джейсън, който твърдеше, че чичо му изобщо не е толкова заспал, колкото изглежда, въпреки унесения му поглед. Във всеки случай точно сега тяхното общо мнение за него се потвърди. Дукът повери на Морган задачата да пренася сведенията на английските шпиони, които работеха във Франция. Бе натоварен и с разузнавателна дейност, която да извършва при необходимост. Морган бе напълно подходящ за подобна задача той говореше безупречно френски, а вероятно майка му имаше и роднини във Франция, които можеха да му предоставят ценни сведения. Със сигурност животът му щеше да бъде много по-вълнуващ, отколкото в армията. В това отношение дукът не го бе подвел. Но опасните му занимания внезапно се прекратиха в деня, когато откри, че братовчед му Ашли работи в Англия на страната на Наполеон. Един френски офицер се обърна към Морган, наричайки го Ашли, и го запита дали има нещо ново, което да предаде на императора. Тогава Морган реши, че приликата с братовчедата Ашли му е скроила гаден номер. Побърза да изпрати съобщение на Роксбъри, в което го предупреждаваше, че ще направи опит да се измъкне от Франция, преди недоразумението да се изясни. В действителност рискът да го заловят и екзекутират бе огромен. И Морган успя да се качи на борда на корсарското корабче, което го бе довело до Франция, преследван по петите от отряд драгуни.

След като се размина на косъм със смъртта, Морган се успокои за известно време. Въпреки че самата мисъл за брак го отвращаваше по същия начин както и преди, този ден той сериозно се замисли дали такова решение няма да му помогне да намери душевен покой.

Но нито съпругата на Нолън, нито детето му бяха попречили Филип да се изправи срещу съдбата си. Това разсъждение го отрезви.

Тази вечер в Боньор бе поканено семейство Маршъл. Мелин да Маршъл бе очарователно синеоко създание. Ноел Слейд често подмяташе името ѝ, особено когато повдигаше въпроса за брак. Плантацията на семейство Маршъл граничеше с Боньор, Мелинда бе богата наследница и бе очевидно, че е отлична партия.

Морган тайно оглеждаше младото момиче, което седеше срещу него. Лицето, оградено от руси къдрици, бе красиво, но в прелестната и главица нямаше и капка мозък. Разговорът се свеждаше до възхитени погледи и възторжени възклицания. Гледката бе приятна за окото и мнозина мъже биха се задоволили с това. За нещастие нейните гримаси само го дразнеха. Но наистина ли бе необходимо една съпруга да има мозък в главата си? Пъргавият ум и интелигентността бяха качествата, с които навремето Стефани бе пленила Морган и, по дяволите, докъде доведе всичко това?

Мелинда срамежливо му се усмихна. В отговор Морган също разтегли устните си в някакво подобие на усмивка. Но с крайчеца на окото си зърна съучастническото намигане, което си размениха родителите му. Очевидно си бяха навили на пръста да го оженят. Той погледна отново Мелинда, откри страстните устни, снежнобелите рамене, кожата с цвят на праскова. „В крайна сметка защо не? — реши той. — Ами да, защо пък не?“

[1] До 1836 г. Тексас е испанско владение, после става независима република и през 1845 г. се присъединява към Съединените Щати. — Б.пр. ↑

[2] Наполеон Бонапарт продава Луизиана на САЩ през 1803 г. — Б.пр. ↑

[3] Томас Джеферсън (1743 — 1826) — третият президент на САЩ от 1801 до 1804 г. Автор на Декларацията на независимостта (1776 г.). — Б.пр. ↑

[4] Александър Хамилтън (1754 — 1804) — един от създателите на американската Конституция, секретар на Държавния трезор от 1789 до 1795 г., основател на Националната банка. — Б.пр. ↑

[5] Бонапарт се провъзгласява за император през 1804 г. под името Наполеон Първи. — Б.пр. ↑

[6] Сключен между Англия и Франция на 9 февруари 1802 г. Според него Англия запазила Индия и остров Цейлон, а върнала на Франция Мартиника и Гваделупа. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ако Морган можеше да зърне отнякъде Мелинда три часа по-късно, той със сигурност би отхвърлил всякаква мисъл за брак с нея. В прегръдките на Гейлорд Истън тя едва осъзнаваше въздействието, което упражняваше върху младия мъж. В действителност съзнанието ѝ самодоволно бе ангажирано със събитията от вечерта.

Гейлорд Истън бе красиво момче с пламенни кафяви очи. Погледът му често предизвикваше съперничество между младите жени в околността. Бе най-малкият син на достатъчно богат плантатор и винаги бе глезен от родителите, си, които не му отказваха нищо. Но този път баща му бе заявил непреклонно, че Гейлорд трябва да се замисли за бъдещето си. Бе склонен да му предостави месечна издръжка, за да не се чувства лишен от нищо, но при условие че Гейлорд престане да тича нагоре-надолу и се захване за работа. Считаше, че е крайно време синът му да се заеме сериозно с малкото имение, което бе получил при пълнолетието си. Наистина ли Гейлорд вярваше, че баща му ще търпи да не върши нищо цял живот? Гейлорд трябваше да научи какво означава един ден, изпълнен с истински труд. Без ставане по обяд, без конни състезания, без гуляи. Търсенето на лесни удоволствия бе свършило.

Гейлорд изслуша тази реч с ужас. Само от мисълта за работа му се повдигаше, независимо че тежкия труд се състоеше в надзираване на дузината роби, които станаха негова собственост заедно с имението. Той веднага се впусна в трескаво издирване на някакъв начин, чрез който да напълни джобовете си. И красивите му тъмни очи се спряха на Мелинда Маршъл по неизброими причини. Той отдавна ѝ се възхищаваше, а перспективата за една тлъста зестра издигаше още повече младото момиче в очите му.

Гейлорд бе започнал пресметливото си ухажване преди няколко месеца. Но след известно време допусна грешката да се влюби лудо в Мелинда. До завръщането на Морган Слейд Гейлорд бе убеден, че е покори капризното сърце на младото момиче. Но появата на Морган нанесе жесток удар на всичките му надежди. През последните седмици

той трябваше да овладява нетърпението и раздразнението си, наблюдавайки как обектът на неговата любов се прекланя послушно пред заръките на родителите си, а сърцето му се изпълваше с ярост и ревност.

Ако Гейлорд не се бе увлякъл по Мелинда, той би се задоволил с избора на всяка друга наследница. Единственият проблем бе да реши точно коя да бъде, но Мелинда — тя бе омагьосала. Яростта не го заслепяваше до такава степен, че да не разбира положението — родителите на младата девойка желаеха да я омъжат за Морган Слейд, който бе много по-богат от него. А и Гейлорд имаше репутацията на сприхав и невъздържан младеж, така че повечето родители гледаха на възможната му кандидатура с недоверие. Естествено никой не знаеше, че отношенията, които Гейлорд и Мелинда поддържаха, са нарушили границите на допустимото. Тази среднощна среща не бе първата. А когато се виждаха нощем, Гейлорд не се задоволяваше с целувки, нито дори с погалване на нежната закръглена шия на възлюбената си. Приемаше нейното съгласие при тези интимни занимания за положителен знак. Но ако Мелинда приемаше ласките му, то всеки път, когато той предлагаше да отиде и да помоли баща ѝ за ръката ѝ, тя се двоумеше.

Нещастieto на младия Истън се състоеше в това, че Мелинда само изпробваше над него властта си над мъжките сърца. И въпреки че отначало тези тайни срещи я възбуждаха, след появяването на Морган пламенните любовни обяснения на Гейлорд бяха започнали да я дразнят.

— Мелинда, не чу и дума от това, което ти казах — промърмори с упрек Гейлорд.

— Напротив, чух те — тихо отговори тя, — но какво променят думите? Господин Слейд утре ще се срещне с баща ми. И ако поиска ръката ми, аз не смятам да откажа.

— Само се чуй, Мелинда! — отчаяно възкликна Гейлорд.

Бяха се скрили в розовата градина зад ъгъла на къщата на семейство Маршъл и гласът на Гейлорд отекна в спокойния нощен въздух.

— Тихо, моля те! — прошепна Мелинда. — Някой може да ни чуе!

Гейлорд хвърли поглед към величествената бяла къща, чиито огромни подпорни колони се открояваха на лунната светлина. Никакъв звук не нарушаваше тишината. Той зашепна дрезгаво.

— Не можеш да се омъжиш за него. Разреши ми първо аз да поговоря с баща ти.

Мелинда вдигна към него очите си, изпълнени с упрек.

— Значи искаш да бъда нещастна?

— Не, разбира се — възрази той.

— Можеш ли да ме заведеш в Париж? Имаш ли възможност да ми осигуриш такава красива къща като Боньор?

— Засега не, но...

— Или искаш да ме затвориш в тази отвратителна барака? На педята земя, която притежаваш?

Гейлорд се смути и извърна очи. Той не си бе представял, че ще живеят там. Мислеше, че с парите на господин Маршъл те ще си купят много по-изискана къща, но все пак не можеше да сподели с нея помислите си.

— Не, но... — започна той.

— А с господин Слейд аз ще пътувам, ще имам купища красиви тоалети. Ще разполагам с всичко, което си пожелаю. Ще имам също и бебета... и най-прекрасната къща в страната. Можеш ли да ми предложиш тези неща?

— Не, но...

— Тогава как можеш да твърдиш, че ме обичаш и че искаш да ме направиш щастлива?

— Мелинда, аз те обичам. И вярвах, че и ти ме обичаш. Как могат тези пошли материални облаги да компенсират нашата раздяла?

Мелинда въздъхна.

— Не зная, Гейлорд... Знам единствено, че родителите ми искат да се омъжа за господин Слейд и че той може да ми даде всичко, което ще ме направи щастлива. Разбира се, ти ще ми липсваш и когато нощем си спомням твоите целувки, ще плача... Но по-добре ще бъде, ако се омъжа за господин Слейд.

— Мелинда — изрева той, — ти изобщо ли не разбираш, че те обичам?

— Добре. Ако ме обичаш, ще искаш аз да съм щастлива, нали? Следователно трябва да си доволен, когато се омъжа за господин

Слейд. Не мога да понасям бедността.

Гейлор бе сразен от доводите ѝ. Проследи с поглед, в който се смесваха любов, тъга и ярост, как тя се отдалечава. Обърна се. Сърцето му бе сломено и той се замисли за тази шега на съдбата. Жената, която обичаше, искаше да се омъжи за друг заради неговото богатство. Нали самият той бе започнал да я ухажва заради парите на баща ѝ? Всичко на този свят се връщаше. Мелинда не му остави дори утехата, че е против този брак. Тя съвсем ясно му даде да разбере, че подобна възможност направо я очарова.

Момичето съвсем не беше толкова пресметливо, колкото изглеждаше след този разговор. За сметка на това Морган бе направил верен извод — тя нямаше и капка мозък. Ума ѝ си бе останал на нивото на десетгодишно разлигавено дете и се стремеше единствено към собствените си удоволствия. В нея нямаше лицемерие. Гейлорд ѝ харесваше и на драго сърце би се омъжила за него — ако бе богат. Но Мелинда изключително държеше на удобствата си. И ако в началото бе привлечена от тъмните очи на Гейлорд, то сега я съблазняваше не помалко синия поглед на Морган. Тя си легна и заспа с чиста съвест, без изобщо да съзнава каква рана бе нанесла на честолубието и сърцето на влюбения в нея младеж. Сънищата ѝ бяха изпълнени с привлекателния образ на Морган.

На следващата сутрин за нейно огромно задоволство господин Слейд посети баща ѝ. А след обяда Мелинда прие предложението на Морган в същата градина, където разби всички надежди на Гейлорд. Изглеждаше прелестна, осветена от златистата слънчева светлина. Украсената с дантела синя рокля подчертаваше изваяните черти на лицето ѝ. При мисълта колко приятен може да бъде животът с това послушно и непретенциозно дете, Морган се усмихна. И прогони от съзнанието си другата мисъл, която го навестяваше — че подобно съжителство може да бъде и изключително скучно.

Двете семейства сияеха от щастие. Годежът бе отпразнуван в тесен кръг още същата вечер. Определиха сватбата за началото на август. Морган с очевидно равнодушие слушаше разговора, който се въртеше единствено около подробностите за церемонията. Едва съдържаше прозявките си и след вечеря помоли сътрапезниците си да го извинят и излезе.

Бавно обиколи бялата тераса на къщата. Погледът му се рееше над добре поддържаните градини на семейство Маршъл, но умът му блуждаеше далеч и той не забелязваше мързеливото очарование на нощта. Внезапно изпита остра носталгия по безкрайните прерии на Тексас, брулени от ветровете. Взя се в кръглата луна. „Светлината на команчите — помисли той със съжаление. — Защо ли винаги копнея да съм някъде другаде!“

С времето болката от смъртта на Филип бе позатихнала. Но презрението на Морган към жените, които вечно просекаха внимание, не бе намаляло. Докосна леко с пръсти малкото златно кръстче, което от толкова години висеше на верижката на часовника му. То непрекъснато му напомняше, че жените са продажни. И за първи път от толкова време той си спомни за проститутката, която бе обладал през нощта при губернатора на Ню Орлиънс. Дали тя бе все така съблазнителна? Или времето и начинът на живот, който бе принудена да води, бяха опустошили красотата ѝ? Тази мисъл го разстрои — споменът за изпитаните усещания, когато тя бе в прегръдките му, бе прекалено жив. Несъмнено това се дължеше на тайнствеността на непознатата. Ореолът на загадъчност около нея човъркаше любопитството му. Той не виждаше друга причина. Несъмнено би се освободил от натрапчивия спомен, ако някога разкриеше тайната ѝ. Впрочем, кой знае? Би могъл да направи от нея почтена жена. Защо не? Тя бе дошла при него непокътната — не можеше да храни съмнения относно нейната невинност. Бе млада, прекалено млада, и той би могъл да я оформи според желанията си. Морган горчиво се усмихна. Да, точно това трябваше да направи — да се ожени за девствена проститутка и да я заведе в Начес.

Разсъжденията му бяха прекъснати от буйния смях в стаята. Той дръпна за последен път от пурата си и се нареди да влезе в къщата, но изведнъж се спря. Небрежно облегал на една колона, стоеше по-малкият му брат и го наблюдаваше.

— Доста време те гледам — каза Доминик. — Проклет да съм, ако изглеждаш като човек, който не може да си намери място от щастие. Повече приличаш на осъден на смърт.

Морган се усмихна.

— Не си ли прекалил с анализите?

— Не. Независимо от продължителните ти отсъствия, аз те познавам. И отлично виждам, че настроението ти в този момент далеч не е блестящо... И се чудя защо?

Доминик бе двадесет и три годишен. Лицето му не бе красиво, но сивите очи и вечно присмехулната усмивка го одухотворяваха. Той бавно тръгна към брат си и застана до него.

— Нещото, което ме интересува най-много, е: защо от всички красавици в околността ти се спря на тази тъпа гъска?

Очите на Морган весело светнаха и той спокойно отговори.

— Преди всичко, защото тя няма да има никакви изисквания към мен. Ще ѝ правя по едно дете през две-три години. Ще ѝ купувам тоалети, ще я водя в Париж от време на време и тя ще бъде напълно удовлетворена.

Доминик смръщи вежди. Изражението на лицето на Морган, както и интонацията на гласа му, го притесняваха. Той впери поглед във върховете на идеално лъснатите си обувки и каза неуверено.

— Чуй ме, Морган, колебая се малко дали имам право да ти задам този въпрос, но... Сигурен ли си, че не правиш някоя глупост?

Морган уморено вдигна рамене.

— Един Бог знае! Но се изморих да бродя като евреите из пустинята. Бракът е някакъв начин да прекратя безцелното си живуркане.

Доминик замълча за миг, после промърмори нерешително.

— Знаеш ли, че преди твоето появяване Гейлорд Истън пламенно ухажваше Мелинда?

Морган го погледна под око. Извади от джоба си друга пура, отдели доста време да я запали и попита равнодушно.

— Най-малкият син на Лойд Истън ли?

Тъхъ. Точно той. Според клюките, които се носят в града, Гейлорд искал да се ожени за богата жена и хвърлил око на Мелинда. Някои дори твърдят, че тя с удоволствие посрещала задявките му.

— Какво искаш да ми кажеш, Дом? — попита с безразличие Морган.

— Аз ли? Разбира се, нищо! Просто мислех, че това сведение може да те интересува... Въпреки всичко Гейлорд няма какво да ти направи. Той не се ползва с добро име, но се обзалагам, че няма да преживее лесно годежа на Мелинда.

Доминик се върна в къщата, като остави брат си замислен. Морган не бе ревнив по природа и не би обърнал внимание на някакво старо увлечение. Но явно Доминик бе сметнал за необходимо да го предупреди. А той не надаваше ухо за клюките. Така че Морган бе принуден да обърне внимание на думите му. Дали Мелинда не бе влюбена в Истън, а родителите ѝ я принуждаваха да сключи по-изгоден брак?

В дните преди официалното обявяване на годежа Морган неколkokратно се опита да открие отговора на този въпрос. Но на всички негови намеци Мелинда отвърщаше неизменно с пленителна усмивка и сменяше темата на разговора. Тя настояваше да я заведе в Париж, когато „тази ужасна война“ свърши. Морган започваше да се чуди дали наистина бракът е разрешението, което ще прекрати мъките му.

Предположенията на Доминик се оказаха правилни. Гейлорд разказваше на всеки, който му обърнеше внимание и пожелаваше да го изслуша, че Морган е завладял сърцето на Мелинда по нечестен начин. И ако неголямата част от слушателите му го подканваха да остави тази тема, то имаше и такива, които подклаждаха настървението му. Морган се разкъсваше между желанието да приеме нещата откъм смешната им страна и изкушението да даде на буйния младеж урока, който си просеше. Напрежението достигна връхната си точка два дни преди големия прием в чест на годениците.

Морган искаше да се измъкне от отегчителните приготовления за празненството и се скри в една страноприемница, сгушена зад малкото възвишение в покрайнините на града. Мястото не бе особено изискано, но Морган харесваше непретенциозната обстановка и добрата кухня.

Страноприемницата се намиреше на края на пътя до Начес и бе посещавана от многобройните пътници. В нея винаги цареше трескаво оживление. Голямата зала с масивни греди, тесни прозорци и миризма на бира и печено месо напомняше атмосферата на английските или френските кабарета. Морган забеляза няколко души от града, но повечето клиенти му бяха непознати. Той се настани на една по-усамотена маса и се зае да поразгледа посетителите. Поръча си бърбън, запали пура и се огледа. Набитото му око се плъзгаше по пътниците, търговците и младите нехранимайковци, които

предпочитаха дружеската атмосфера на странноприемницата пред изискаността на първокласните заведения в града.

Тъкмо отпиваше уискито си, когато в помещението нахълта Гейлорд, придружен от двама младежи. Несигурната му походка ясно показваше, че е доста пиян.

Морган изруга през зъби. Гейлорд определено бе последният човек, когото би искал да срещне тази вечер. Досега Морган бе успял да избегне спречкването, но ако се съдеше по състоянието на Гейлорд, сблъсъкът бе неминуем, стига младият самохвалко да забележеше присъствието му.

Отначало Гейлорд не го видя — над залата се стелеше димна завеса. Той седна на маса в дъното на салона, с гръб към Морган, който за миг сметна, че ще остане незабелязан. А и Гейлорд изглеждаше особено зает да дави мъката си в алкохол и поглъщаше чаша след чаша.

За нещастие един от двамата му другари видя Морган. Той се приведе към Гейлорд и прошепна нещо в ухото му. Истън рязко се извърна и скочи на крака.

Морган бързо прецени положението и стигна до извода, че е най-разумно да приеме предизвикателството, за да избегне проливането на кръв. В качеството си на обиден той трябваше да избира оръжието, времето и мястото на дуела. И ако късметът не му изневереше, можеше да превърне трагедията в комедия.

Гейлорд се приближаваше към него, като залиташе. Постави ръце на плота на масата и извика.

— Нищожество! Негодник! — езикът му едва се обръщаше в устата.

Морган спокойно отпи от питието си. Не откъсваше нагледа си от налятото с кръв лице на противника си и отговори съвсем равнодушно.

— Я виж! И защо?

Гейлорд се обърка и запелтечи.

— Ами... защо... защото...

Той бе пиян-залян, в мислите му цареше истински хаос, но бе твърдо убеден, че сериозно е обидил съперника си. Защо тогава той не реагираше? Предположи, че не се е изразил достатъчно ясно и измърмори несвързан о.

— Вие ми... отнехте сърцето на... дамата, която обичам... Вие сте най-големият подлец!

Морган въздъхна. Какво да прави с това глупаво момче? Не считаше достойнството си за засегнато, но не можеше да остави някакъв пияница да крещи името на Мелинда на обществено място.

— Ако аз съм нищожество и негодник, вие какъв сте? Вие? Безмозъчен самохвалко или просто нещастен идиот?

Отговорът бе груб и произведе желанния ефект. Гейлорд залитна, сякаш бе получил плесница, и почервения.

— Няма да позволя да ме обиждате. Изпратете ми секундантите си.

Морган се облегна на стола, изтръска пепелта от пурата си и небрежно отговори.

— О, не мисля, че секундантите могат да уредят въпроса.

— По дяволите, не! — кресна Гейлорд.

— Тогава мога ли да ви предложа нещо?

Гейлорд кимна утвърдително.

— В качеството си на обиден имам право да избира оръжието, времето и мястото... Защо не тук и сега?

— Тук? В странноприемницата? — изумен попита Гейлорд.

— Може би не точно в салона — отговори Морган и очите му подигравателно блеснаха. — Градината отстрани ще свърши отлична работа. Какво мислите?

— Съгласен съм. Изберете вашето оръжие — каза Гейлорд, който започваше да изтрезнява пред опасността на един предстоящ дуел.

— Юмруци — тихо заяви Морган.

— Юмруци? — невярващо повтори Гейлорд. — Ама какъв сте вие? Простак! Един джентълмен не се бие с юмруци.

— Вие твърдите, че аз не съм джентълмен.

Гейлорд преглътна, като проклинаше количеството уиски, благодарение на което бе се оплел в такова неудобно положение. Не можеше да отстъпи. Пое си дълбоко дъх и направи опит да се изрепчи.

— Отлично! Не мога да очаквам друго от човек като вас.

Морган бе изключително търпелив и до известна степен изпитваше съжаление към отблъснатия влюбен младеж. Едно разбито сърце не се утешава лесно, но той вече започваше да се дразни и затова предупреди противника си.

— Още една дума и ще бъда принуден да ви убия вместо да ви дам урока, който заслужавате.

Изглежда Гейлорд не смяташе да задълбочава караницата. След няколко минути двамата мъже излязоха, последвани от приятелите на Гейлорд. Навън бе тъмно, но прозорците на страноприемницата достатъчно осветяваха избраното място. Един от младежите се приближи към Морган.

Ако желаете, мога да стана ваш секундант, господине — каза той учтиво. — Името ми е Бланшар, Евън Бланшар.

Много мило от ваша страна — отвърна Морган. — И сега, след като и тази дребна подробност е спазена, можем да започваме.

Гейлорд притеснено подръпна вратовръзката си и попита.

— Какво по-точно предлагате?

Морган бързо огледа терена — мястото бе равно и нямаше предмети, които да им пречат.

— Ето какво — ще се бием с юмруци тук — обясни той. — Бланшар и другият ви приятел ще ни бъдат свидетели и секунданти. Първият, който пусне кръв на противника си, ще се счита за удовлетворен. Това достатъчно ли е?

Гейлорд мълчаливо потвърди. Изумлението му преминаваше и той вече си възвръщаше самоувереността.

— Известно е колко съм ловък в ръцете — каза той с нотка на превъзходство. — А вие сте поне десет години по-възрастен, господине. Наистина ли държите на физическа разправа от този вид?

Морган сдържа подигравателния си смях и отговори, без да помръдва.

— Мисля, че ще се справя. Не се тревожете за мен. — Ако този млад идиот считаше, че той е твърде стар — на тридесет и три години! — то бързо щеше да проумее грешката си. Последните години бе водил живот, изпълнен с опасности и не му липсваха нито опит, нито упражнения.

Двамата противници си приличаха. Морган бе малко по-висок, но Гейлорд бе по-широкоплещест. Напрегнато мълчание съпровождаше приготовленията им. Морган спокойно свали сакото и часовника си, на който все така висеше малкото златно кръстче. Той подаде предметите на Бланшар и започна грижливо да развързва стегнатата си вратовръзка.

Жестовите на Морган бяха сигурни и премерени, докато Гейлорд извършваше същите движения припряно и рязко. Гневът му нарастваше и когато бяха готови да започнат борбата, той преля. Гейлорд се изпъчи срещу врага си и заяви заплашително.

— Няма да се ожените за Мелинда. Тя ми даде сърцето си и вие няма да ми го отнемете.

Морган се подразни. Изкушението да отговори, че може да си задържи Мелинда, бе прекалено силно. Ако отначало Морган бе изпитвал и най-малкото желание да се ожени за младото момиче, то бръцолевенията, глупостите и лекомислиятата, родени от безмозъчната ѝ глава, го бяха изтрили. Само че бе почтен човек и не можеше да върне назад думите си. Но горчиво се разкайваше за своето предложение.

— Позволете ми да ви припомня, че младата дама, чието име произнасяте под път и над път, прие предложението ми и ще се омъжи за мен — студено отбеляза той.

Гейлорд скръцна със зъби.

— Но тя няма да се омъжи за вас — повтори той. — Можете да смятате, че засега сте победител. Но ще видите кой в крайна сметка ще стане неин съпруг.

Морган вдигна рамене.

— Ако свършихте речта си, може би ще благоволите да започнем — предложи той.

— О да, за Бога, да!

Борбата бе неравна още от началото. Силите на Гейлорд се удесеторяваха от справедливия според него гняв. Но и така той нямаше шанс срещу съперник със стоманени мускули и светкавични рефлексии. Юмруците на Морган бяха като боздугани и въпреки че младежът успя да улучи странично лицето му, противникът му сложи край на необикновения дуел с прав удар в челюстта. Гейлорд загуби равновесие и зари нос в прахта. По брадата му се стичаше кръв.

— Мисля, че съм виновен за първата капка кръв — констатира сухо Морган.

Погледът на Гейлорд бе убийствен.

— Въпреки това вие няма да се ожените за Мелинда — промълви той. — Ще направя всичко, за да ви спра.

Морган се усмихна със съжаление. Чудеше се дали някога и той е бил толкова млад, толкова страстен. После чертите му се вкамениха. Да! Той също бе познал тази сляпа любов — до деня, когато една невярна жена разби сърцето му. Морган облече сакото си, което възхитеният Бланшар почтително му подаде.

— В такъв случай ще бъда нащрек — отговори той, без да се притегни.

Гейлорд се надигна, избърса стичащата се от устата му кръв и го погледна с омраза.

— Мислите, че само си приказвам — изсъска той, — но ще ви попреча. Ще намеря някакъв начин, ще видите!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Изглеждаше, че денят на приема ще бъде слънчев. Морган стоеше пред прозореца и наблюдаваше безоблачното небе, което със сигурност не бе в унисон с чувствата му. Смешният дуел му бе дал повод за сериозни размишления и той бе убеден, че никога не е изпитвал и най-мимолетното желание да се жени за Мелинда. Не, дори нейното съблазнително тяло не го привличаше. И несъмнено не заслужаваше досадата, която щеше да изпитва, прикован към жена, чиито единствени стремежи са да притежава красиви тоалети и да ражда бебета... при положение, че това не се отрази на тънката й талия.

„Луда глава си ти, Гейлорд, но ако можеш да откриеш някакъв начин, за да спечелиш избраницата на сърцето си, аз ще те благословя. И при нужда, ще ти помогна!“

Леони и малкият ѝ експорт пристигнаха в Начес същия ден. Бе започнало да се свечерява и трябваше да намерят някакво място да прекарат нощта, тъй като Леони не знаеше къде да търси своя съпруг. Тя се опитваше да спестява дори от жалката сума, която бе отделила с цената на ужасни икономии, така че премина покрай страноприемниците в изисканите квартали, без да спре. В края на краищата попадна на Царската страноприемница.

Пътуването бе минало без произшествия, но бе изморило всички. Никой от членовете на малката група не бе ходил по-далеч от Ню Орлиънс и дори простият факт, че преспяха много нощи под открито небе в непознати области, постави на изпитание силите им.

Когато се добраха до Начес, облекчението им бе видимо. Лицето на Мама светеше от радост, че са пристигнали на определеното място живи и здрави и тя твърдо заяви.

— Това е последният път, когато излизам от къщи.

Единственият отговор на Леони бе бегла усмивка. Беше прекалено изтощена, за да влиза в пререкания. В момента единственото ѝ желание беше да се изкъпе и да заспи в истинско легло.

Всички бяха настанени. А след като се изкъпа, Леони възвърна цялата си енергичност и реши незабавно да потърси господин Слейд. Щеше да започне издирването си, като попита съдържателя на страноприемницата дали го познава. И ако се окаже, че го познава, щеше да тръгне веднага на път.

Ако ви оставя за малко, ще се погрижиш ли за Джъстин? — попита тя Ивет.

— Да не би да си решила още тази вечер да започнеш издирванията?

— Да! Нямаме време за губене... С малкото пари, които ни остават, докога мислиш, че ще изкараме... Трябва да видя господин Слейд колкото е възможно по-рано.

Джъстин, който си играеше с котенцата, вдигна рязко глава.

— Отивате да се срещнете с моя татко? Искам да дойда с вас.

Леони прехапа устни. Присъствието на Джъстин щеше да създаде проблеми. Тя никога и с никого не бе споделила тайната за неговото раждане и всички бяха убедени, че детето е син на нейния съпруг. Естествено тя не бе сметнала за необходимо да разсейва заблужденията им. Джъстин бе израснал с мисълта, че господин Слейд е негов баща. И Леони изобщо не бе предвидила възможността за среща между нейния син и нейния съпруг. А сега такава заплаха съществуваше и Леони бе ужасена от мисълта, че истината ще излезе на бял свят. Не можеше да допусне Джъстин да носи епитета „копеле“. Още не знаеше как, но трябваше да уреди нещата така, че подобна среща да не се състои.

През брачната им нощ Слейд бе доста пиян. Ако той откриеше съществуването на Джъстин, може би Леони щеше да успее да го убеди, че детето е негово. И все пак не бе особено вероятно. Несъмнено той си спомняше пистолета, с който го бе заплашила, за да му попречи да я докосне. „Толкова по-зле, трябва да рискувам — реши тя. — Ще твърдя упорито, че Джъстин е негов син!“

Тя се наведе, за да целуне детето.

— Лека нощ, скъпи, да слушаш леля Ивет и да си легнеш, когато тя ти каже.

Джъстин направи гримаса, но тъй като бе послушно малко момче, не възрази.

— Добре мамо. Нали няма да се бавите много?

Леони честно му отговори.

— Не повече, отколкото е необходимо, но ти обещавам, че ще бъзам.

Бе облякла една от роклите, купени от дядо ѝ преди сватбата. Въпреки че беше с шестгодишна давност, роклята все още бе много елегантна. Леони считаше, че е прекалено деколтирана и за да се справи с този проблем, заметна раменете си с шала, купен от центъра на града. Закрепи го с брошката, останала от баба ѝ.

Тоалетът ѝ се допълваше от бяла копринена чантичка, осеяна със сребърни звезди. В нея сложи безценните документи, подписани от господин Слейд през месец юли хиляда седемстотин деветдесет и девета година. Докато слизаше по стълбището, което водеше към малката градина на страноприемницата, Леони не можеше да се освободи от тягостното предчувствие, че господин Слейд ще ѝ създаде доста главоболия и няма да признае подписа си.

В същата тази градина, преди два дни, се бе състоял странният дуел между Морган и Гейлорд. Съдбата пожела в момента, когато Леони стъпи в градината, Гейлорд да излезе от страноприемницата, за да обмисли поражението си. Леони нерешително се сиря при вида на младия човек. Тъкмо понечи да се върне обратно, когато Гейлорд я забеляза.

Той не бе толкова пиян, че да не различи женски силует. Винаги галантен с жените, поздрави учтиво.

— Добър вечер, госпожо. Каква красива нощ, нали?

Леони отчасти се успокои и също така любезно отговори.

— Наистина, господине.

Френският ѝ акцент привлече вниманието на Гейлорд и той се приближи към нея.

— Като че ли не сте от Начес.

— Не, господине. Току-що пристигнах със семейството си.

Провеждащата се през прозорците на страноприемницата светлина придаваше на Леони неземан вид. Бадемовите очи, чувствените устни и меднорусата коса накараха в този миг Гейлорд да се усъмни дали наистина Мелинда е най-красивото момиче на света.

— Искрено се надявам, че ще останете дълго в Начес — каза той с най-съблазнителната си усмивка. — Ще бъде ли много дръзко от моя

страна, ако ви помоля да ме причислите към първите си приятели в града?

Леони нямаше особен опит в областта на флирта и вдигна рамене.

— Защо не? — отговори тя напълно бездушно. — Впрочем, познавате ли гражданите на Начес? — понита тя след кратък размисъл.

— Естествено. Винаги съм живял тук.

— Може би тогава можете да ми посочите жилището на Морган Слейд?

При тези думи Гейлорд замръзна и очарователната му усмивка се стопи. Той стисна юмруци и произнесе дрезгаво.

— А вие какво искате от Морган Слейд?

Леони сви вежди, учудена от грубостта му, и го изгледа високомерно.

— Не е ваша работа! Но ако държите да знаете — Морган Слейд е мой съпруг и аз трябва да го видя.

— Лъжете! — възкликна Гейлорд, ококорил очи от изумление. — Той не е женен.

Леони не се славеше със спокоен характер. Тя почервения от яд.

— Смятам, че ме обиждате! — избухна тя — Как смееете да ме наричате лъжкия!

Завъртя се рязко на пети, решена да се качи обратно и стаята, но Гейлорд вече се бе окопитил и съвсем не възнамеряваше да я остави да му се изплъзне. Той хвана ръката ѝ и я принуди да се обърне към него.

— Само за минута! — извика той. — Трябва да поговорим.

Леони побесня. Този чужд човек се осмеляваше да я докосва! Зашлеви го с всичка сила.

Ейбръхам, когото Мами бе натоварила с поръчението да бди над младата господарка, се появи на тъгла на страноприемницата. Леони никога не бе изпитвала такава радост при вида на добродушното му черно лице.

— Ейбръхам! — извика тя. — Идваш точно навреме. Този тип ме нападна.

— Не, не, почакайте — побърза да отрече Гейлорд. — Не исках да ви обидя. Държа много да поговорим... за... хм... вашия съпруг.

Леони се върна. Беше все още много ядосана, но любопитството ѝ бе разпалено. Ейбръхам я последва, като не знаеше дали да отиде да

търси помощ, или да остане при нея, за да я защити. Гейлорд бързо погледна към него.

Не искам да причиня нищо лошо на господарката ти — каза той. — Моля да извините прибързаното ми движение — добави той, този път към Леони, — но вие просто ме сащисахте...

— Аз съм ви сащисала, господине?

— Да. Напълно ли сте сигурна, че Морган Слейд е ваш съпруг?

Леони си пое дълбоко дъх. Трябваше да си даде време, за да не избухне отново. Как можеше този непознат тип да се усъмни в думите ѝ? Тя пхна ръка в чантичката си, извади брачното си свидетелство и го размаха пред очите му.

— Ето, господине!

Гейлорд се приближи към светлината, която се промъкваше през прозореца на страноприемницата, и прочете документа. Впери поглед в характерния подпис на Морган Слейд и ужасен възкликна.

— Какво чудовище! И моята бедна Мелинда щеше да стане съучастница в двуженство!

— Какви ги приказвате? — попита Леони. — Какво чудовище? Какво двуженство?

Гейлорд изпита съжаление към това прелестно малко създание... Как да ѝ каже, че Морган Слейд я е изоставил и в този момент обявяват неговият годеж с друга жена!

— Страхувам се, че чудовището е вашият съпруг! — отговори той направо.

— А коя е тази Мелинда? И каква е точно историята с двуженството?

— Мелинда е жената, която обичам — обясни Гейлорд. — Вашият съпруг ми я отне. И в този момент обявяват техния годеж.

Леони знаеше, че Слейд не е почтен човек, но никога не си бе представяла, че е способен на такава върховна измама.

Леони и Гейлорд забравиха за кавгата си и препуснаха към града в наетия кабриолет. Гейлорд управляваше конете, а Ейбръхам се бе настанил на капрата до него.

Въпреки че в момента между Леони и господин Истън цареше пълно единодушие, тя изобщо не изпитваше доверие към прословутото джентълменство, за да се откаже от закрила.

Бе почти девет часа, когато кабриолетът се втурна по алеята, водеща към къщата на семейство Маршъл. Гейлорд трепереше от нетърпение и сърцето му ликуваше — неговата любима Мелинда нямаше никога да се омъжи за тази отрепка Морган Слейд. Той щеше да го обвини в многоженство.

Възмущението на Леони нарастваше пропорционално с изминатия път. И когато кабриолетът спря пред къщата, тя бе извън кожата си от бяс. Как Слейд можеше да се възползва от невинността на друго младо момиче? Или просто си му беше навик да се жени за доверчиви девойки заради парите, които те му носеха? Като се вземат предвид обстоятелствата, които бяха я довели в Начес, подобна мисъл бе много обезпокоителна. Но за момента Леони трябваше да изтръгне Мелинда Маршъл от ужасната съдба, която я дебнеше.

Нищо не можеше да отклони Леони от решението ѝ — нито величествената къща, нито многобройните карети, нито шумът от разговорите и смеховете, които долитаха като ехо от отворените прозорци. Тя знаеше, че ще се озове в извънредно неудобно положение, но не изпитваше нито страх, нито срам. Стискайки чантичката, пазител на доказателството за низостта на Слейд, тя бързо изкачи стъпалата, следвана от Гейлорд.

Майордомът, в униформа от черен сатен, я изгледа презрително. Очевидно не одобри измачканите им дрехи, неподходящи за такъв грандиозен прием, и понита студено.

— Вашата покана, господине?

Гейлорд трепереше от напрежение и заекна.

— Нямаме, но... трябва на всяка цена да говоря с господин Маршъл. Въпросът е изключително спешен.

— Ако благоволите да ме осведомите за естеството на вашия случай — каза майордомът с пренебрежителен поглед, — ще видя дали господин Маршъл е склонен да ви приеме.

Леони беше по бързите процедури. Тя се мушна стремглаво отстрани на майордома, като подхвърли през рамо.

— Когато свършите с вашите официалности, ще бъде твърде късно!

Клетият човек направи безуспешен опит да я спре — но нищо не можеше да попречи на Леони да продължи напред. И докато той надаваше възмутени възгласи, Леони бързо прекоси огромния

вестибюл в бяло и жълто и стигна до вратата на балната зала, следвана от Гейлорд.

Огромното помещение се къпеше в златиста светлина, разпръсвана от стотици свещи, поставени в кристални стъкла. Мъже и жени, облечени в коприна и сатен, танцуваха под звуците на нежна музика. Въздухът бе напоен с аромата на рози и жасмин. Лакеи в кадифени ливреи незабележимо разнасяха огромни подноси с разхладителни напитки.

Леони за миг се закова на прага, оглеждайки залата. Как да открие някой в тази тълпа? Но докато тя търсеше с очи Слейд, той я зърна.

Морган се отегчаваше до смърт през цялата вечер. И ако до този момент бе хранил някаква надежда, че животът с Мелинда няма да бъде чак толкова блудкав, колкото се опасяваше, то разходката, която току-що бяха направили, бе разбила всичките му илюзии. Мелинда бе гледка, която възбуждаше страстите в мъжките сърца. Но за нещастие не вълнуваше Морган. Как бе могъл да си въобрази, че бракът с тази гъска може да бъде каквото и да е решение?

По време на разходката Мелинда се оплакваше, че бушуващата в Европа война им пречи да прекарат медения си месец в Париж.

— Този отвратителен Наполеон! Разваля всичко! Само да свърши проклетата война! Толкова искам да видя Париж!

Морган не се съобрази с интелектуалните възможности на годеницата си и се пошегува.

— Може би трябва да му пиша, за да прекрати враждебните действия, докато трае сватбеното ни пътешествие.

Сините очи на Мелинда заблестяха от възторг.

— Наистина ли? Можете ли! — възкликна тя, опиянена от щастие. — Ще бъде прекрасно!

Морган я гледаща и не вярваше на ушите си — тя бе приела думите му за чиста истина. Той едва сдържа бясното желание да се изсмее и предложи да се върнат при гостите. Разкъсваше се между забавлението и отчаянието.

С напредването на вечерта той трябваше да се примири с фактите — в кукленската ѝ главица нямаше нищо. И когато приближи часът за обявяването на годежа, той вече беше изтощенот бръщолевенето ѝ, но проумя — не можеше да издържи и да прекара

остатъка от дните си с Мелинда. Но как да развали годежа, без да предизвика скандал?

В действителност проблемът бе неразрешим. Отвращаваше се от мисълта да постави родителите на Мелинда и своите собствени в такова неудобно положение. Те не бяха виновни за празноглавието на Мелинда. „Трябва да измисля нещо, така че тя да вземе решение и да развали годежа. Ще се държа грубо!“

Морган на драго сърце би пристъпил незабавно към изпълнение на решението си. Но все пак не можеше да се държи дебелашки един час преди официалното обявяване на годежа. „И утре няма да е късно, за да се представя в неблагоприятна светлина!“ Той се усмихна, когато си представи физиономията на Мелинда. Щеше да я уведоми, че е взел решение да живеят в едно забутано кътче, далеч от Начес. Само тази перспектива щеше да охлади възторга ѝ.

Морган бе доволен от измисления изход. Той се отпусна и се приготви да изиграе достойно ролята си до края на вечерта. Разтегли устни в приветлива усмивка и се престори на зашеметен от щастие, както обстоятелствата очакваха от него.

Най-после господин Маршъл помоли за минута мълчание. Морган и Мелинда се отправиха към единия край на залата, заобиколени от щастливите си семейства. Музикантите оставиха инструментите си, жужашата зала постепенно затихна. Всички очакваха официалното обявяване на годежа. И в този миг Морган Слейд за първи път видя Леони Сент-Андре.

Защо не можеше да откъсне очите си от тази фигурка на прага на вратата?

Той стисна зъби, като се ядоса на самия себе си. Имаше ли някакво значение коя е тя? Трябваше да я избягва на всяка цена.

Всяка жена, способна от пръв поглед да събуди в душата му такъв ураган от чувства, бе изключително опасна. Но не можеше да откъсне очите си, устремен към нея с цялото си същество.

Привлечена като с магнит, Леони извърна глава към него. И докато техните погледи се кръстосаха, времето спря, всичко около тях изчезна. И тогава тя го позна — или помисли, че го е познала — човека, за когото се бе омъжила преди шест години. Тя се хвърли към него, побесняла като фурия.

Гейлорд стоеше зад нея, но като си представи неудобното положение, което сам бе създал, отстъпи назад. С напразно усилие да отложи сблъсъка, той се опита да задържи Леони за ръката.

Но Леони бе неудържима. Впусна се напред и нищо не можеше да я спре. Всички присъстващи започваха да си дават сметка, че предстои скандал. Морган не откъсваше погледа си от дребната фигурка, решила да си проправи път към него, и естествено, гостите обърнаха глави, за да видят какво е могло да привлече вниманието му до такава степен в подобен момент. Присъствието на Гейлорд вече бе събудило любопитни шушукания. Мелинда бе започнала да потропва с крак от нетърпение и заоглежда надменно Леони. „Колко е демоде“, помисли си тя в мига, когато младата жена се изправи пред Морган.

Гейлорд бе тръгнал след нея. Когато го видя, Морган усети, че ще се случи нещо неприятно. Какво ли бе измислил младият влюбен глупак? И каква бе ролята на това прелестно създание в неговите машинации?

Макар вниманието му да бе приковано в Леони, той ясно осъзнаваше какво става около него. Мелинда стискаше ръката му и впиваше ноктите си в дланта му, а господин Маршъл протестираше срещу подобна наглост — така да нахлуват в дома му! В залата настъпи напрегната тишина.

През това време Леони гледаше само мъжа, изправен срещу нея. Виждаше го за пръв път след шест години и се учудваше, че открива по-различен човек от подлия и безскрупулен тип, когото бе запомнила. Това безусловно бе същият Морган Слейд, с когото се бе запознала в Ню Орлиънс, но все пак не беше той. Бе нормално с течение на годините някои подробности да се изтрият от паметта ѝ. Беше го виждала всичко на всичко три или четири пъти. Толкова вода бе изтекла оттогава... Самата Леони се бе променила много, защо пък времето да пощади него? Този мъж бе Морган Слейд — с две думи — истинска отрепка!

Внезапно тя атакува. Лицето ѝ бе дори по-презрително от думите.

— Господине, явно пристигам точно навреме, за да ви попреча да осъществите гнусния си план. Не можех да си представя, че сте толкова нищожество!

И без да си поеме дъх, тя се обърна към Мелинда, която наблюдаваше сцената, зяпнала от изненада.

— Госпожице, съжалявам за огорчението, което ви причинявам, но вие не можете да се омъжите за този човек. Един ден ще ми благодарите, че съм провалила замислите му.

Морган вътрешно ѝ ръкопляскаше. Той прие всичко като умела постановка и искрено се възхити от артистичния ѝ талант. Къде ли я бе открил Гейлорд? Щеше да прекрати този невероятен фарс, когато пожелаеше, но засега любопитството и смешната страна на ситуацията го подтикнаха да отложи намесата си.

Думите на Леони предизвикаха глух шепот в залата. Гостите се извърнаха към Морган, като очакваха реакцията му. Той обаче стоеше спокоен, очите му блестяха иронично и единственото затруднение, което изпитваше, беше да сдържа смеха си.

Мелинда прекъсна мълчанието. Тя се обърна към Гейлорд и изрече със сподавен от гняв глас.

— Как можа?... Провали моята прекрасна вечер. Мразя те, чуваш ли! Ненавиждам те!

Леони бе смаяна. Защо Мелинда се сърдеше на Гейлорд? Може би не бе разбрала нищо? Несъмнено трябваше да ѝ разкаже за коварството на Слейд.

— Не е справедливо да се гневите на господин Истън, госпожице — сериозно каза Леони. — Той действаше само във ваш интерес. Не можете да се омъжите за господин Слейд. Той е мой...

— Я да мълчите! — прекъсна я Мелинда. — Първо не сте поканена, Гейлорд Истън също. Излезте незабавно и двамата. Чувате ли ме? Махайте се веднага!

— Мелинда, изслушай я! — замоли Гейлорд. — Тя ще направи изключително важно разкритие. — Чуй я!

— Не искам! — кресна Мелинда, тропна с крак и още по-силно стисна ръката на Морган. — Ще се омъжа за господин Слейд и нищо не може да ми попречи.

Гейлорд се извърна, отчаян от нейната упоритост. Изведнъж изгуби контрол над себе си и кресна.

— Тъпачка такава! Не можеш да се омъжиш за него... Той е вече женен! И това е жена му!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По лицата на всички присъстващи се изписа смайване.

Морган сметна, че шегата е преминала позволените граници и реши да я прекрати.

— Достатъчно, млади човече — сухо започна той. — Съчувствам на това, което смятате за любовна мъка, но вашето страдание не извинява тази комедия. Направете ни удоволствието да хванете малката си приятелка за ръка и да отидете да се правите на палячовци другаде.

Мелинда го изгледа с възхищение.

— Браво! Обожавам властните мъже! — извика тя.

В очите на Морган проблесна раздразнение, но само Леони забеляза това, защото внимателно го наблюдаваше. Какво безочие! Тя бе предвидила, че той ще откаже да върне зестрата ѝ, но и през ум не ѝ бе минавало, че той ще се престори, че не знае за съществуването ѝ. Извън себе си от ярост, тя извади от чантичката брачното свидетелство и го хвърли в краката му.

— Не! Няма да си отидем — заяви тя. — Ще отречете ли подписа си, господине, ако посмеете!

Вече ядосан, Морган небрежно хвърли поглед на листа. При вида на подписа, поставен върху официалния документ, той сви вежди и презрително сви устни.

— Нима към всичките си дарби прибавяте и фалшификаторство — каза той на Гейлорд. — Номерът ви няма да мине. Сега си взимайте малката комедиантка и се махайте.

Матю Слейд, който до този момент стоеше мълчалив до сина си, попита спокойно.

— Мога ли да видя този лист?

Морган автоматично му го подаде.

Леони се обърна към мъжа, който държеше в ръка нейното брачно свидетелство.

— Господине, не зная кой сте, вие също не ме познавате, но аз не съм лъжкиня и комедиантка — искреността в гласа ѝ бе очевидна. —

Документът не е фалшив. Той е напълно законен. Аз съм омъжена за този човек. Оженихме се в Ню Орлиънс преди шест години. И, Бог ми е свидетел, това е самата истина.

Матю бе впечатлен от думите ѝ и от документа. Но въпреки всичко не можеше да допусне, че Морган е способен на подобна низост. Бе трудно в момента да се установи истината. Той прочисти гърлото си и спокойно предложи.

— Може би ще е по-добре да поговорим за това някъде другаде, където е по-спокойно. Съжалявам — добави той, като се обърна към господин Маршъл, — но считам, че не можем да продължим празненството, докато не изясним тази история.

Отначало Морган се бе забавлявал от машинациите на Гейлорд, но вече не намираше в тях нищо смешно. Независимо че едно разваляне на годежа се покриваше с най-съкровеното му желание, той изобщо не хареса обрата, който вземаха събитията. Първо той знаеше, че не може да бъде съпруг на тази авантюристка. Второ, мисълта, че ще го сметнат за мерзавеца, който се жени за млади момичета всеки път, когато го завладеят някакви фантазии, дълбоко го отвращаваше. А идеята, че баща му може и за миг да повярва, че документът е редовен, го отчайваше. Колкото до зеленооката вещица, която претендираше, че му е жена... той изпитваше неистово желание да я удуши... или да я обладае...

Морган неохотно се съгласи с баща си и го последва в малкия зелен салон. Леони бе единствената жена, която присъстваше на разговора — госпожа Маршъл и госпожа Слейд бяха прекалено заети да утешават Мелинда, която бе изпаднала в нервна криза.

Балът изведнъж приключи. Гостите си тръгнаха, без да задоволят любопитството си, а злите езици веднага се развързаха. Това бе вечер, която нямаше скоро да бъде забравена.

Морган трябваше да е доволен. Вече не можеше и дума да става да се жени за Мелинда. Но той не понасяше да бъде принуждаван за каквото и да е. За нищо на света не би приел да бъде свързан със съпруга, която сам не е пожелал.

Положението бе мъчително и неловко. Леони усещаше това по-силно от останалите. Изправена пред нарастващата враждебност на мъжете, които я заобикаляха, тя започваше да губи самообладание. Не можеше да избяга по много причини. Знаеше, че казва истината,

притежаваше договора, в който Морган обещавахе да възстанови зестрата ѝ и бе забъркала в тази история прекалено много хора. Нямаше място за отстъпление.

Освен господин Маршъл, Морган и баща му, в зеления салон имаше още един мъж, който я пронизваше с очи, пълни с подозрение. Гейлорд вече бе склонен да отстъпи. Все пак какво знаеше за тази жена? Ами ако бе излъгала? И в стремежа си да уязви Слейд, той вероятно бе допуснал ужасна грешка. Гейлорд избърза.

— Х-м! Считам, че съм длъжен да обясня как се запознах с тази млада жена...

— Няма нужда — прекъсна го Морган. — Тя има език... и си служи доста умело с него, ако се съди от приказките ѝ тази вечер. Убеден съм, че е в състояние сама да ни обясни всичко. Впрочем, не виждам никаква причина вие да присъствате на разговора ни. Изиграхте си ролята, така че отидете да видите какво става навън.

Другите се съгласиха с кимване и преди да успее да възрази, Гейлорд се озова на прага.

— Не очаквайте дамата — добави полуядосано, полуподигравателно Морган. — Аз ще се заема с нея.

Гейлорд не прояви настойчивост, прекалено доволен, че се е измъкнал от неловкото положение. Предаде на Ейбръхам да чака господарката си и се отдалечи припряно. Радваше се, че е осуетил сватбата на Мелинда, но едновременно с това се опасяваше, че се е забъркал в такава грандиозна каша, която можеше да му навлече повече неприятности, отколкото облаги. Съществувахе вероятността Мелинда никога да не му прости участието в тази интрига.

След излизането на Гейлорд Леони дълбоко въздъхна и започна с треперещ от вълнение глас.

— Господа, съжалявам, че се появих в такъв неподходящ момент, но нищо не може да промени фактите. В ръцете ви са доказателствата, че казвам истината. Това е подписът на господин Морган Слейд, който се ожени за мен преди шест години в Ню Орлиънс.

Морган вдигна вежди.

— В такъв случай как е възможно аз да не си спомням нищо? — подигра се той.

Леони изживяваше един от най-трудните моменти в живота си. Тя знаеше, че говори истината, но бе обзета едновременно от гняв и

страх. Бе изправена пред категоричния отказ на Слейд и пред очевидното недоверие на останалите господа в стаята. Морган явно щеше да поддържа версията, че никога не я е виждал. Следователно единственият ѝ шанс бе да убеди останалите свидетели на сцената. Тя се обърна към Метю Слейд, очите ѝ преливаха от молба.

— Господине, повярвайте ми. Нямам никаква причина да лъжа.

Матю се чувстваше ужасно. Погледът му бе прикован в документа. Бе виждал прекалено често подписа на сина си, за да не го познае. Младата жена, която стоеше пред него, приличаше на благородна дама и думите ѝ звучаха искрено. Той замислено се взря в сина си. Възможно ли бе да се е оженил за това невинно момиче и да го е изоставил след това? Преди време той би си отговорил категорично, че никой от синовете му не е способен на подобна низост... но днес? След смъртта на Филип Морган толкова се бе променил! Би могъл да се ожени за това прелестно създание с пъклената цел по този начин да си отмъсти за злото, причинено му от Стефани. Матю не знаеше... Във всеки случай едно бе сигурно — документът изглеждаше законен... а младата жена искрена.

— Бихте ли ни разказала как се запознахте със сина ми и за събитията, които са довели до сватбата, за която говорите? — предложи той.

От учтивия глас на Матю Леони се почувства малко по-уверена и описа подробно фактите. Гласът ѝ трепереше от вълнение.

След разказа ѝ настъпи тишина. Внезапно Морган се намеси.

— Каква сърцераздирателна история! — присмя се той. — Но това са куп лъжи! Никога не съм се женил за това момиче. За Бога! — добави той, като погледна баща си, който очевидно се колебаеше. — Не съм се женил за нея дори пиян! Щях да си спомня!

— Но онова лято ти беше в Ню Орлиънс — подметна Доминик, като съсредоточено разглеждаше върховете на обувките си. И си играл на карти с Гайозо. Самият ти ми разказа. Нали навремето бе срещнал господин на име Сент-Андре?

— Как искаш да помня? — възрази Морган. — Оттогава са минали шест години. С изключение на внезапната смърт на Гайозо, по време на пребиваването ми там не се случи нищо забележително. Настаних се при Джейсън и уреждах всички дела от имението му Бове. Не съм се женил за никого, в името на Бога!

Съвсем ясно бе, че Леони и Морган са разменили местата си. Сега той стоеше на подсъдимата скамейка.

— Нали все пак не ѝ вярвате? — възкликна той.

Но нито баща му, нито брат му отвориха уста, за да му отговорят. Тогава Морган се обърна към Леони.

— А защо се появявате сега? Ако съм се оженил за вас преди шест години, защо чакахте толкова време, за да се представите?

— Защото ние сключихме сделка, господине — отговори Леони. — Обещахме си да не изискваме нищо един от друг и след пет години вие да възстановите зестрата ми. Аз дойдох тук заради нея — не заради вас!

— А, разбирам! — прихна Морган. — Тъкмо се чудех дали в цялата тази история не става дума за пари. И колко ви дължа, красива вещице?

Леони се вцепени. По скулите ѝ избиха червени петна.

— Да не сте посмял да ме наричате така! — заповяда тя. — Дължите ми моята зестра. Прочетете — добави тя и извади от чантичката си смачкан лист. — Ето обещанието, подписано от вашата ръка. В него е уточнено, че точно след пет години вие ще възстановите зестрата ми. Ще се осмелите ли да отречете?

Морган сграбчи документа. Подписът му предизвикателно се смееше най-отдолу.

— Господи! Каква безсрамна малка кучка! — възкликна той. — Бих искал да узная откъде и как Гейлорд ви изнамери толкова навреме... Освен ако не сте изчаквали подходящия момент, за да нанесете удара си.

Думите му засегнаха дълбоко Леони и тя се втурна към него с вдигната ръка. Звукът от плесницата отекна като изстрел. Морган инстинктивно реагира. Сграбчи китката ѝ и изви ръката ѝ, като я принуди тя да се наведе пред него.

— Никога не правете това отново — каза той заплашително, — или ще ви размажа физиономията.

— Морган! — ужасен извика Матю.

Враждебността, която проявяваха и двамата противници, беше толкова непримирима, че Матю се обърка. Той бе спокоен и учтив човек, който живееше с твърдото убеждение, че жените заслужават

само внимание. Поведението на сина му надхвърляше всички очаквания.

Възмутеното възклицание на баща му накара Морган да се осъзнае. Той пусна Леони.

— Необходимо ли е да поднеса на тази дама извиненията си, татко? — присмя се той. — Тя ме обвинява в отвратителни злодеяния, отгоре на всичко ми удря шамар, а аз трябва да изтърпя всичко с усмивка. Не, по дяволите! Няма да стане!

До този момент господин Маршъл се бе задоволил с ролята на ням зрител въпреки нанесеното оскърбление. Но сега се намеси и гласът му възмутено звънна.

— Матю, не искам да ви наранявам, но след сцената, с която вашият син ни награди, не може да става и дума той да се ожени за моята кротка Мелинда. Дори ако се окаже, че тази млада жена е интригантка... нещо, в което се съмнявам... Никога в живота си не съм се чувствал толкова унижен... И каквото и да заявите, убеден съм, че за всичко е виновен синът ви. Щастлив съм, че тази вечер попречи дъщеря ми да встъпи в такъв срамен брак. Как можах да се заблудя толкова?

На Матю въобще не се понрави речта му.

— Не мога да изкажа колко съжалявам за този инцидент — сухо заяви той. — Но докато вината на Морган не бъде доказана, ще ви помоля да се въздържате от присъди.

— Много добре — Измърмори господин Маршъл, — но не знам как ще мога да държа главата си вдигната след такъв скандал. Бедната Мелинда! Няма да смее да се покаже пред никой от гостите, без да умре от срам... А да не броя всички провалени приготовления! Господи!

— Ако в това е въпросът, изпратете ми сметката — презрително подхвърли Матю. — Ще поема всички разходи. Нали точно това се опитвате да ми кажете? Убеден съм, че отдавнашното ни приятелство няма да ви попречи още утре да застанете срещу мен.

Господин Маршъл замръзна пред пренебрежителното изражение на Матю. Но после се усети, че човек, притежаващ имение като Боньор и съответното богатство заслужава известно уважение.

— Хайде, хайде — каза той помирително. — Всички сме изнервени. По-добре ще е да продължим този разговор утре, след като

си починем.

Матю видя, че Морган е готов да възрази и побърза да се намеси.

— Отлична идея — започна той. — Утрото е по-мъдро от вечерта. Ще позвъните ли на прислугата да докара, каретата?

Леони се изплаши да не я забравят.

— А аз? Какво ще стане с мен? — попита тя. — Трябва ли да изчезна от живота ви, все едно че не съм се появявала?

Морган се приближи към нея и повдигна брадичката ѝ.

— Вие, скъпа моя — каза той с подигравателна усмивка, — ще дойдете с нас в Боньор, естествено. Всички тези въпроси не могат да останат неизяснени, нали?

— Не, разбира се — отговори Леони и го изгледа високомерно.

Все така усмихнат, Морган поде с измамна благосклонност.

— Отлично. В такъв случай ще се качите в моята карета. Убеден съм, че по пътя ще открием много общи теми...

Леони усети как сърцето ѝ бързо заби.

— Не е необходимо... — запъна се тя. — Наех стая в една странноприемница и ще прекарам нощта там.

— В никакъв случай! — възрази Морган с пресилена нежност. — Една дама, която има претенциите, че е моя съпруга, не може да прекарва нощите си в странноприемница.

Леони предпочиташе той да е груб. Учтивият джентълмен, чиито устни произнасяха любезности, докато очите му изразяваха точно обратното, направо си я плашеше. Той стоеше съвсем близо до нея и силата, излъчвана от мускулестото му тяло я ужасяваше. Не, за нищо на света тя нямаше да пътува с него нощем.

— Благодаря, господине, но предпочитам да се съобразявам най-напред със себе си — решително отсече тя. — Ако някой ми помогне да се прибера в странноприемницата, ще му бъда особено благодарна.

— Няма да съм аз! — присмя се Морган. — След шестгодишна раздяла не мога да понеса и секунда без вас!

— Скъпо дете, считам, че Морган е прав — намеси се Матю. — Трябва да останете в Боньор, докато изясним тази история. Това е най-доброто решение на проблема.

Леони се стъписа. Тя нямаше никакво намерение да нахълтва в живота на Слейд, а още по-малко да се настанява в къщата му и да претендира да бъде негова законна съпруга. Усещаше как Матю

застава все повече и повече на нейна страна, но вместо това да я радва, я притесняваше. Той не бе човек, който ще позволи снаха му да прибере зестрата си и да изчезне. И ако се убедеше, че тя е действително съпруга на Морган, щеше да настоява да остане в Боньор като пълноправен член на семейството. А това Леони в никакъв случай не желаше.

Тя не бе искала Морган преди шест години, не го искаше и сега — особено след всичко, което се случи тази вечер. Тя някак инстинктивно усещаше, че дори документът, с който той се бе отказал от съпружеските си права, нямаше да го спре, ако решише да стане неин истински съпруг, не само по име.

Тя отчаяно търсеше някакъв изход. Морган, който внимателно я наблюдаваше, изтълкува погрешно колебанието ѝ.

— Нещата май не се развиват според очакванията ви... — подигра ѝ се той.

Леони му хвърли убийствен поглед.

— Не, не съвсем — призна тя. — Не бях предвидила, че ще се осмелите да твърдите, че никога не сте ме виждал.

Морган присви очи, но преди да успее да възрази, Леони се обърна към Матнз.

— Господине, не е необходимо да идвам у дома ви. Не съм сама. Освен прислугата, придружават ме и мои близки.

Леони се бе надявала, че ще успее да уреди въпроса за зестрата си и да изтрие Морган Слейд от съзнанието си, без той да разбере за съществуването на Джъстин. Но нищо не се развиваше според плана, който бе начертала. И ето че сега бе принудена да оповести подробности, които не желаше да споделя с присъстващите.

— Виж ти! — учуди се Матю. — Мислех, че дядо ви е починал и нямате други близки.

— Да — подкрепи го Морган, като я хвана под ръка. Нали твърдахте, че сте съвсем сама на този свят. Или забравихте някого? Може би любовника си?

Леони почервения от гняв и рязко освободи ръката си.

— Нямам любовник — сухо заяви тя.

— Кой тогава? — попита тихо Морган.

— Имам сестра от друга майка — призна неохотно тя. — Израснахме заедно. Прислужват ни и две семейства освободени роби,

които обаче не искат да ме напуснат.

Лицето на Матю просветна. Той се усмихна при мисълта че тя е придружена от компаньонка и стари слуги. Една авантюристка не пътува с подобно обкръжение.

— Не виждам с какво те биха ни пречили — каза той и погледна часовника си. — Часът е само десет и половина. Ако не губим повече време, след час всички ще сме в Боньор.

— Господине... — заекна Леони, — бих... не искам да идвам в Боньор. Вие още се съмнявате в това, което ви разказах тази вечер. Докато не изясним нещата, предпочитам да не приемам предложението ви.

Матю не можеше да се закълне, че тя казва истината. Но доказателствата бяха налице и той намираще историята ѝ за достоверна, като се надяваше, че може да се намери и някакво логично обяснение.

— Разбирам вашето колебание, детето ми — каза той, — но продължавам да мисля, че е по-добре да дойдете в Боньор. Утре ще продължим разговора.

— Но — възкликна Леони, — вие не разбирате ли...

— Какво не разбира той? — прекъсна я Морган. — Че не сте възнамерявала да задълбавате толкова играта си? И че се интересувате единствено от парите, а не от топлината и сигурността на едно семейство?

— Не!

— Тогава защо се двоумите? Какво точно искате?

— Искam единствено зестрата си. Това, което обещахте да ми върнете... Нищо друго...

— Когато се натрапихте на семейството ми, е много лесно да твърдите подобно нещо. Наистина ли мислите, че един почтен човек като баща ми ще приеме такава сделка? Че ще допусне да ви платя и да ви оставя да си заминете? Ако плановете ви са били такива, направила сте си зле сметката!

— Морган има право, детето ми, въпреки че се изразява по ужасен начин. Не съм сигурен, че вие говорите истината. Но ако вашата история се окаже вярна, аз ще ви докажа, че освен името, нямам много общи неща с вашия съпруг.

Матю произнесе тези сурови думи и те изразяваха отвращение. Той никога не би си помислил, че някой от синовете му може да се отнесе така грубо с жена.

— Трябва да ми позволите да се погрижа за вас, докато всичко се изясни — каза той с уморена усмивка.

— Нали това е моя работа? — попита Морган. — Изглежда всички са убедени, че дамата е моя съпруга. Следователно аз съм човекът, който трябва да се погрижа за нея, нали?

— Щом не си го правил досега — допълни Матю.

Лицето на Морган стана тъмночервено. Той отлично знаеше, че няма вина, но чистата му съвест не беше достатъчна утеха. Като че ли всички бяха полудели. Думите на баща му го стъписаха. Той разбра, че е излишно да спори повече, пусна ръката на Леони и се отдалечи, като вдигна рамене в недоумение.

— Сега, когато и този въпрос е решен — поде отново Матю, — мисля, че трябва да тръгваме. Ще наредя придружителите на Леони да бъдат доведени в Боньор.

Леони мъчително преглътна. Жребият бе хвърлен. Тя не можеше да пази повече в тайна съществуването на Джъстин.

Пое си дълбоко въздух и заяви.

— Господине, не ви казах за още един човек.

— О! И за кого става въпрос? — попита Матю. Леони хвърли бърз поглед към Морган и със стегнато гърло прошепна.

— За нашия син.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Морган подскочи като ухапан от змия.

— Какво?! — кресна той с ококорени очи. — Дете! За Бога, ако съм спал с вас, бих си спомнил! И дяволски добре знам, че не е така! До тази вечер никога не съм ви виждал. Внимавайте, може би убедихте баща ми, че сте моя жена, но няма да ме накарате да призная копелето на някой друг!

— Вземете си думите назад! Той е наш син и вие няма да го отхвърлите. Наричайте ме с всички думи, които ви хрумнат, но не ви разрешавам да стоварвате злобата си върху Джъстин.

Морган усети, че някакъв кошмар започва да се превръща в реалност. Овладея се с усилие.

— Каквото и да е вашето дете — каза той, — от когото и да е, то няма вина. Но едно е сигурно — не е мое!

Леони се изпъна в целия си дребен ръст.

— Ваше е! — твърдо каза тя. — Роди се почти девет месеца след деня на нашата сватба. Той е ваш син.

— Аз явно съм позабравил доста неща — присмя се Морган. — Нашата сватба, първата ни брачна нощ... Всичко! Какво пък толкова! Но как е възможно?

— Защото вие се интересувахте само от зестрата ми, а не от мен.

Матю се чувстваше все по-неловко и шумно прочисти гърлото си. Изглежда двамата противници бяха забравили, че не са сами в стаята, и Матю побърза да спре размяната на отровни думи. Новината за съществуването на Джъстин го изуми. Въпреки че детето допълнително щеше да усложни и без това заплетената история, то можеше да предостави и ключа към загадката. Дете, което носеше характерните за семейство Слейд черти, би било неопровержимото доказателство, което досега липсваше.

Нетърпелив да види детето, Матю заяви.

— Достатъчно говорихме. Хайде да потърсим сина ви и останалите. Ти, Морган, заведи майка си у дома. Леони, Доминик и аз ще отидем до странноприемницата.

Морган усети, че всякакво възражение ще бъде неуместно и с презрително присвити устни излезе от салона. Майка му чакаше в залата.

— Боя се, че сте осъдена да изтърпите присъствието на един презрян престъпник — каза той саркастично. — Да тръгваме, мамо, или може би не съм достоен да ви придружа?

— Стига, синко — сухо отсече Ноел. — Ще ми обясниш ли какво става? Истина ли е? Тази млада особа твоя жена ли е? И дали е майка на детето ти?

Само преди час Морган енергично би отрекъл всичко. Но след като усети недоверието на баща си, той не бе настроен да защитава своята невинност.

— Тя го твърди — отговори той, а в гласа му сякаш се долавяше някаква обреченост. — Има законни документи, които носят моя подпис, и всички обстоятелства говорят, че тя казва истината.

Обратният път към Боньор бе тягостен. Ноел искаше да вярва в невинността на сина си, но неговото враждебно поведение не улесняваше добрите ѝ намерения. Морган бе изградил около себе си стена и на всичките ѝ въпроси отговаряше със сарказъм. Иронията му предизвикваше бясното желание у Ноел да го напляска — така, както правеше преди години, когато беше хлапе.

В това време Матю правеше опити да предразположи Леони. Но тя оставаше все така сдържана и непристъпна. Доминик се държеше учтиво. Той преценяваше фактите и прехвърляше през ума си всичките „за“ и „против“.

Надявам се, че ще свикнете с нашето семейство — говореше Матю, — то е толкова голямо, че в началото може и да се обърквате...

— О, освен Доминик и Морган имате ли други деца? — попита Леони.

— Но да! След Морган е Робърт, после близнаците Александър и Касандър. Те бяха с нас тази вечер, но след вашето пристигане Робърт ги отведе. Ще се запознаете с тях утре. Имам и дъщеря, която е омъжена в Тенеси. Ако се окаже, че вие действително сте съпруга на Морган, вероятно ще я видите със семейството ѝ още преди Коледа.

Когато пристигнаха в страноприемницата, Леони знаеше имената и възрастта на всички членове на семейство Слейд. При други обстоятелства пътуването би ѝ се сторило приятно, но тя бе изтощена

физически и психически. Пътят от замъка Сент-Андре до Начес бе дълъг и мъчителен и Леони не бе имала време да възстанови силите си, преди да попадне в тази непредвидена ситуация. Тя отговори искрено на въпросите, които ѝ задаваха Матю и Доминик, но стоеше нащрек. Може би те се държаха приятелски с нея, за да я излъжат по-лесно след това.

Леони се страхуваше от посещението в Боньор, но не можеше да го избегне. Бе ръководила толкова дълго своя живот и този на малкото ѝ обкръжение сама и се опасяваше, че семейство Слейд ще я погълне и задуши. Реши да поеме отново юздите, когато пристигнат в страноприемницата, но секундите минаваха и всяка от тях затвърждаваше убеждението ѝ, че нещата бяха поети от Слейд. За нещастие Леони бе прекалено развълнувана от събитията тази нощ и не можеше да измисли никакъв начин за бягство. „Утре!“ — обеща си тя и прекрачи прага на страноприемницата.

Ивет все още не беше легнала. Матю и Доминик останаха без дъх пред сияйната ѝ красота. Беше толкова очарователна и възпитана, че везните се наклониха в полза на Леони. Бе невъзможно тези две прелестни млади жени да са безскрупулни авантюристките. И ако Матю бе хранил и най-малкото съмнение относно произхода на Джъстин, то при вида на спящото дете, всички съмнения отпаднаха. Матю би познал един Слейд навсякъде. Джъстин бе копие на Морган на тази възраст.

Доминик бе последвал баща си, но тъй като не бе роден, когато Морган бе петгодишен, не бе поразен от приликата. Съгласи се, че малкото момче може да е син на брат му, но... Вдигна рамене. Какво ли знаеше той за децата?

Матю обаче бе сигурен. Той постоя неподвижно известно време, като съзерцаваше Джъстин, после се обърна към Леони и промълви нежно.

— Извинете ме, че се усъмних във вас, детето ми. Достатъчно е да погледна Джъстин, за да съм убеден в искреността ви.

Леони употреби цялата сила на волята си, за да прикрие изумлението си. Господин Слейд луд ли бе? Всеки можеше да види, че нейното красиво дете няма нищо общо със сина му. С този тип с орлов поглед и изсечени черти, който я бе нагрубявал цяла вечери Сигурно Матю Слейд е човек, който приема мечтите си за действителност. Тя

измърмори нещо уклончиво. Но когато видя нежността, която се разливаше по лицето на Матю, съвестта ѝ се обади. Леони не считаше, че е почитено да го заблуждава, че Джъстин е негов роден внук. Но на този етап вече бе невъзможно да заяви, че тя няма представа кой е истинският баща на детето.

Когато Мотю призна Джъстин за свой внук, Леони изпита облекчение. Но можеше ли да позволи този благороден мъж да се привърже към детето, след като тя изобщо нямаше намерение да остава в Начес? Трябваше ли да го заблуждава, че детето е негов внук, след като отлично знаеше, че това не е така? Струваше ѝ се ужасно непочтено да мами Матю и най-вече да лъже Джъстин. Ами ако детето обикнеше Матю и Ноел, вярвайки че те са неговите баба и дядо. Щеше ли да е справедливо след това да го откъсне от семейство Слейд? В този момент Леони така страдаше заради сина си, че Морган и проблемите, които той създаваше, преминаха на заден план.

Когато се настани в каретата, която щеше да я отведе в Боньор, Леони трескаво прехвърли в ума си събитията от вечерта. И омразата, която бе изпитала към Морган, отново избухна. Той наистина е отрепка! Как дядо ѝ бе могъл да се излъже до такава степен в него! Леони се питаше как и собствената ѝ памет можеше да ѝ погажда такива номера. Тя пазеше спомена за безволев отпуснат мъж. А нито мрачното лице на Морган, нито твърдите му изсечени черти изразяваха мекушавост.

Леони наистина го презираше. Но може би щеше да го сметне за привлекателен, ако не бе опознала истинската му същност. Когато той бе стиснал ръката ѝ, нещо в нея бе откликнало при допира на стоманените му ръце. Това прозрение я разбунтува. Не, в никакъв случай не можеше да изпитва симпатия към такова чудовище! И възмутена от самата себе си, тя отхвърли тази невъзможна мисъл.

Ноел очакваше Леони и Ивет в обзаведения с вкус вестибюл и ги посрещна с ледена учтивост. Тя не можеше да забрави лесно, че тази млада особа е причинила сериозни неприятности на сина ѝ. Дори и да казваше истината! В действителност Ноел просто не знаеше на какво да вярва. Морган не бе направил опит да отхвърли обвиненията на младата жена, но майка му го познаваше — когато се чувстваше наранен или обвинен несправедливо, нейният Морган се затваряше в себе си и отказваше да се защитава.

След Леони и Ивет се появи Матю с Джъстин на ръце. В отговор на мълчаливия въпрос на жена си, той простичко каза.

— Вижте сама.

Ноел се приближи и жадно впи поглед в заспалото дете. Усети, че сърцето ѝ ще се пръсне. Пред очите ѝ беше петгодишният Морган!

— Сигурно сте страшно изморена — обърна се тя към Леони. — Елате с мен — думите ѝ прозвучаха по-приветливо. — Приготвих няколко стаи за вас. Нашият майордом ще настани слугите ви в помещенията за прислугата. Така че няма за какво да се безпокоите.

След няколко часа Леони спеше дълбоко в най-удобното легло, в което бе лягала през живота си. Ивет бе в съседната стая и бе настояла да вземе Джъстин при себе си.

— Сутринта ще стане рано. Ще го поема аз, защото ти имаш нужда от почивка — заяви тя.

Прекалено изтощена, за да започне да спори, Леони отстъпи. И се събуди чак по обяд, въпреки намерението си да стане в ранни зори.

Докато тя спеше, бяха се случили доста неща. Морган не бе губил времето си и бе обмислил план, който със сигурност нямаше да се хареса на Леони.

Докато тя беше спала непробудно, Морган не бе мигнал цялата нощ. Спалнята му бе доста отдалечена и вместо да заспи, той бе подклаждал озлоблението си към нея — заради безсрамните ѝ лъжи. Бе настроен и срещу баща си, който бе попаднал в капана на прекрасните ѝ очи. Никога не бе изпитвал такъв гняв, нито пък подобен смут. Знаеше, че е невинен, но тя бе успяла да убеди цялото му семейство в неговата вина.

Бесен, Морган не можеше да заспи. Стана и закрачи из стаята, като напразно се опитваше да се успокои. В края на краищата се облече и се отправи към конюшните. След няколко минути вече пришпорваше любимия си жребец Тампет.

Морган дори не оседла животното. Препусна като луд, като си припомняше своите приключения. Ездата му донесе успокоение. И когато на хоризонта проблеснаха първите лъчи на зората, той вече бе в състояние да погледне трезво на проблема, появил се с ненавременното втурване на Леони в живота му. Морган трябваше да победи малката интригантка на собствената ѝ територия. Трябваше да

измисли начин да използва срещу нея законните наглед документи, които притежаваше. Но как?

И каква бе ролята на Глейрод Истън в постановката? Може би той бе измислил всичко, а тя бе само маша в кроежите му. Морган се съмняваше в това. Леони Сент-Андре съвсем не приличаше на жена, готова да играе ролята на марионетка.

Ако тя се стремеше единствено към парите, щеше да е най-лесно да ѝ даде исканата сума и да я пусне да си замине. Но точно това го отвращаваше. Той никога не се бе женил за тази уличница и нямаше да задоволи претенциите ѝ. А и проблемът не можеше да бъде решен по този начин. Когато тя си отиде, той ще трябва да убеждава семейството си, че е една изпечена лъжкиня.

Че е играла театър само и само да измъкне парите му.

Не, скоро Леони трябваше да разбере, че Морган Слейд не е мечтаната лесна плячка. И до деня, в който ще получи доказателствата за нейната измама, той трябваше да държи нещата в свои ръце.

Внезапно Морган се озова на широка поляна, а в средата ѝ се издигаше къща, представляваща Боньор, но в много по-малки размери. Морган рязко дръпна юздите, в главата му започваше да се избистря един план.

Преди три години Матю бе построил Малкия Боньор с надеждата, че тази отделена от голямото имение къща ще съблазни някой от синовете му да се задоми. Робърт бе на тридесет и една, Доминик на двадесет и три, а близнаците — седемнадесетгодишни. Матю бе оптимист и си представяше много къщи, пръснати из хилядите хектари на владенията му. И всяка подслоняваше многобройните семейства на синовете му. Малкия Боньор бе началото. За нещастие, до този момент никой не изяви желание да обитава елегантната малка къща. „Но... скоро...“ — реши Морган.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Морган замислено гледаше къщата, която бе два пъти по-малка от Боньор. Архитектурата на двете сгради бе еднаква, но Малкия Боньор притежаваше свое собствено очарование.

Морган бавно обиколи малкото имение. Летният павилион бе разположен отдясно на централната постройка. Зад него течеше реката, която на това място се извиваше в естествен малък залив.

Той се върна обратно, спря и отново се огледа. „Приказна къща в една прелестна среда — помисли си той. — Дали ще се хареса на новата ми съпруга?“

Малкия Боньор му предлагаше някакво разрешение на проблема. Ако настанеше Леони в къщата, щеше да я изолира от семейството си. А това пък щеше да ограничи възможностите ѝ да засилва влиянието си върху родителите му. Леони твърдеше, че е негова жена, явно всички ѝ вярваха — защо тогава да не се престори, че отстъпва доброволно? Морган още не знаеше как да обясни енергичните си откази предишната вечер, но едно нещо бе сигурно: Леони Сент-Андре ще разбере, че тя не е единствената ловка лъжкиня! Впрочем, Морган нямаше избор. Докато той отричаше обвиненията ѝ, тя печелеше съчувствието на близките му. Но ако той признаеше, че е победен, и престанеше да твърди, че не я е виждал, неговата очарователна женичка вероятно щеше да се обърка. Поне той разчиташе на това. Тя се интересуваеше единствено от парите, а не от общественото положение на семейство Слейд, нито пък от съпруг, който няма да я остави на мира. А точно такъв отегчителен съпруг щеше да открие.

Така. Трябваше да я залъгва, докато направи бързо разследване коя е тя. Морган щеше да я признае за своя законна съпруга, което щеше да му осигури предимството на изненадата. Тогава тя трябваше да търси средства и начини, за да се спасява от собствения си капан.

Гневът на Морган се бе стопил. Скандалът вече го забавляваше. Следващата седмица гражданите на Начес щяха да намерят друга тема за разговори. И ненавременното появяване на съпругата на Морган

Слейд на празненството по случай годежа му щеше да бъде причислено към събитията от миналото.

Морган се прибра в Боньор, когато къщата започваше да се пробужда. Джереми, конярът, дойде да го посрещне. Морган му хвърли юздите на коня, скочи на земята и се отправи към стаята си, като си подсвиркуваше — за голяма изненада на слугите, които срещна по пътя си.

Когато се прибра в спалнята си, той повика личния си слуга, когото бе довел от Англия преди много години.

— Личфилд, моля, пригответе банята. Току-що яздих, а не мога да сляза на закуска, вмирисан на конюшня.

— Така и предположих, господине — каза Личфилд с упрек. — Ето защо си позволих да наредя преди малко да напълнят ведрата с топла вода. След минута банята ще е готова.

— Мога ли да узная как се досетихте?

— Разбира се, господине. Както знаете, аз лично познавам гардероба ви. След като установих какво от дрехите ви липсва, отидох до конюшната. И тъй като един кон също липсваше, изводът бе лесен.

— Ясно. И сигурно вече сте приготвил облеклото ми за закуска?

— Естествено, господине. Дрехите са на леглото ви.

Слугите внесоха ведрата с гореща вода и ги изсипаха в медната вана, която също бе готова — донесена в тоалетната стая. Морган с наслада се потопи във водата. Започна енергично да се разтрива, като гледаше крадешком безизразното лице на Личфилд, който се преструваше, че подрежда стаята — взимаше някакъв предмет и отново го поставяше на същото място.

— Научихте ли новините? — попита Морган.

Личфилд преустанови „подреждането“ и се обърна към Морган. Служеше при него повече от десет години и двамата се разбираха отлично. Морган винаги се стремеше да шокира прислужника си с надеждата да види поне веднъж как той загубва превзетото си самообладание. Докато Личфилд се насилваше да приема неприличните шегички на господаря си, без лицето му да изразява нищо друго освен учтиво пренебрежение.

Личфилд беше на петдесетина години. Бе служил при дук Лийфорд — и не пропускаше да го изтъкне пред Морган при всеки удобен случай. Вършеше работата си с изтънчен професионализъм и

дори бе благоволил да се заеме с изпълнението на някои поръчения, които Морган не можеше да повери на никой друг. Но всеки път, когато господарят му го молеше да извърши нещо извън преките му задължения, Личфилд се подчиняваше с недоволно изражение на накърнено достойнство.

Във външността му нямаше нищо забележително — бе среден на ръст и склонен към напълняване. Започваше да оплешивява — за беда точно над челото. Имаше кръгли очи, дълъг нос, малки уста със тънки устни — накратко: едно напълно безизразно лице, което бе много изразително. Или, както отбелязваше Доминик, Личфилд бе напълно способен да пресече млякото само с един поглед.

В този момент по лицето на Личфилд бе изписана дълбока погнуса.

— Би ми било трудно да не ги науча — каза той. — Всички шушукат.

— А вие вярвате ли на приказките им?

— Не — презрително отсече Личфилд.

— Ами в такъв случай, приятелю, сте единственият.

— Наистина ли, господине?

— Да, Личфилд. И скоро ще установите, че сте се излъгал. Май че ще се окажем със семейство на ръце... това ще рече не само съпругата ми, но... и очевидно моя син.

— Така ли? — рече с безразличие Личфилд.

— Да, точно така. Затова ще постъпите правилно, ако започнете да събирате багажа ми. Още тази вечер се преместваме в Малкия Боньор.

— Да, господине — каза Личфилд все така невъзмутимо. — Ще се погрижа всичко да е готово.

Доволен, че е пристъпил към изпълнението на плана си, Морган излезе от банята. След четвърт час той решително се отправи към стаята на Доминик, облечен в елегантен маслинозелен костюм. Влезе, без да си направи труда да почука. Доминик още спеше. Морган рязко дръпна дебелите завеси и слънчевата светлина заля стаята.

Един лъч попадна на лицето на Доминик, който се обърна по корем, като изръмжа нещо. Морган не обърна никакво внимание на възмущението му. Хвана го през кръста и го обърна по гръб.

— Събуди се, братленце, трябваш ми...

Доминик отвори още сънените си очи.

— Морган, даваш ли си сметка колко е часът?

— Малко след осем, мисля...

Доминик изруга през зъби и понечи да завре глава под възглавницата, но Морган нямаше намерение да му позволи подобна волност.

— Дом, събуди се — настоя той. — Искам да ти задам няколко въпроса. За снощи. Бързам!

Доминик знаеше, че щом е решил, Морган няма да го остави да заспи отново, и се предаде. Разтърка очите си, прекара ръка през разчорлената си коса и примирено измърмори.

— Добре де! Какво искаш да ти кажа?

Морган седна на ръба на леглото.

— Искам да ми кажеш какво е мнението ти за... съпругата ми.

Доминик подозрително изгледа брат си.

— Защо? Какво си намислил? Какво смяташ да правиш?

— Нищо лошо, скъпи братко — невинно отговори Морган. — Ще призная, че е моя жена. Какво друго искаш да направя?

Доминик свъси вежди.

— Мислех, че никога не си я виждал. Във всеки случай трябва да я познаваш по-добре от мен, ако си се оженил за нея.

— Ако? Ти имаш ли съмнения?

— Историята ѝ звучи убедително. И все пак ми е трудно да повярвам, че ти си постъпил така, както твърди тя. За момента не зная на кого да повярвам и подарявам на двама ви моето съмнение.

— Щедрият Доминик!

— Постави се на мое място. Тя притежава тези проклети документи, върху които се мъдри твойт подпис. И не е коя да е. Изискана е от горе до долу. Освен това татко мисли, че детето е одрало кожата ти... когато си бил на неговите години...

Морган вдигна рамене.

— Разбира се, щом си е втълпил, че ми е жена.

— Може би си прав в това отношение. Но как ще обясниш свидетелството за брак или обещанието за възстановяване на зестрата.

— Точно така. Какво друго знаеш за нея... освен че е толкова изискана?

— Нищо. Разбрах, че когато дядо й узнал от лекаря си, че не му остават много дни, уредил сватбата. Тя твърди, че той те е срещнал при Гайозо и си помислил, че ти ще си идеалният съпруг на внучката му. В действителност тя нямала никакво желание да се омъжва за теб... По един или друг начин била принудена... Но нали ти също бе там. Чу всичко, което чух и аз...

— Надявах се, че след като си тръгнал моята скъпа... съпруга е измислила още подробности, които би пропуснала в мое присъствие.

— Например?

— Например защо е чакала толкова години, преди да се представи. Защо не е дошла веднага след раждането на детето? Защо чак сега иска да заеме мястото на законна съпруга?

Доминик внимателно наблюдаваше брат си.

— Тя не иска да заема мястото на законна съпруга — бавно каза той. — Дори аз проумях това. Тя държи единствено да възстановиш зестрата, която си получил от дядо й. Според нея това е и единствената причина, която я е накарала да дойде.

— Пари? — промърмори Морган, като си придаде възможно най-простодушен вид. — Мислиш ли, че ако й платя, тя ще изчезне от живота ми толкова бързо, колкото се появи?... Цялата тази история ми понамира на изнудване, не мислиш ли?

— Виж, Морган, тя трябва да отгледа детето си. Ще загуби къщата си. Прояви малко човечност, по дяволите! Затънала е до шията, а тази зестра е единствената й надежда за спасение. Не, не мисля, че това е изнудване. Но започвам да си задавам някои въпроси по отношение на теб.

Морган стисна зъби.

— Благодаря ти, братко — студено заяви той. — Ето всичко, което исках да разбера. Чудно само как се съгласи да поговорим.

— Морган, аз... съжалявам — промълви смутен Доминик. — Положението е толкова заплетено, че се обърках. Никой не може да повярва, че ти си постъпил така, както тя твърди. И все пак доказателствата, които притежава, са неоспорими.

— Един подпис може да бъде подправен.

— Наистина, но самата Леони е убедителна. Освен това по онова време ти беше в Ню Орлиънс. Точно когато сватбата се е състояла.

— Добре. Значи нямам избор. Поздравления, Доминик!

— Какво ще правиш?

— Ще си призная всичко. Ако искаш да присъстваш на изповедта на гнусния измамник, побързай. Облечи се и се присъедини към семейството в трапезарията.

— Чакай! — извика Доминик.

Но Морган вече бе излязъл. Яростта му отново бе пламнала. Направи нечовешко усилие да се овладее, като се упрекваше за поведението си. „Ако започваш да гледаш отвисоко всеки, който си позволи и най-малката забележка, ще провалиш собствения си план!“ В никакъв случай не биваше да забравя ролята, която бе решил да играе. Един мъж, който бе успял да заблуди агентите на Наполеон, трябваше да бъде на висота пред тази уличница. Въпреки всичките си доводи, Морган изгуби няколко минути, преди да се овладее, за да се изправи пред останалите членове на семейството си. Излезе да се поразходи малко. Поемаше дълбоко въздуха, за да се изпълни със спокойствието на природата, което да угаси гнева в сърцето му.

Морган не бе човек, който лесно губи самообладание и обикновено бе безразличен към мнението на другите. Но сега си даваше сметка, че измяната на собственото му семейство дълбоко го наранява.

Направи отчаян опит за момент да забрави мисълта за отмъщение и да избистри съзнанието си. Когато най-после възвърна хладнокръвието си, той тръгна усмихнат към къщата. Но пред вратата на трапезарията се поколеба. Имаше ли друг изход? Със сигурност не. Колкото повече отричаше твърденията на Леони, толкова повече съюзници преминаваха в нейния лагер. А ако той се предадеше, тя щеше да бъде в ръцете му. Морган предварително се поздравяваше, когато си представяше физиономията на Леони, хваната в собствения си капан. Той блъсна вратата и с твърда крачка влезе в трапезарията, готов за сражението.

Още бе рано, а и след бурната нощ не всички се бяха събрали около масата. Само Матю и Робърт бяха станали. Морган се престори, че не забеляза внезапното мълчание, което посрещна появата му.

— Добър ден — каза той небрежно. — Надявам се, че сте спали добре въпреки снощния инцидент.

— Ти обаче явно достатъчно си отпочинал — промърмори Матю. Очите му, оградени с тъмни кръгове, свидетелстваха за безсънната

нощ, която бе прекарал.

— В действителност не можах да мигна — призна Морган, като постави в чинията си парче бекон и порция бъркани яйца. — Само че сметнах, че една разходка на кон, последвана от гореща баня, прави чудеса и помага на мисълта... Трябва да опитате...

— Радвам се, че можеш да се възстановяваш толкова бързо — сухо каза Матю.

— Признавам, че появата на Леони доста ме изненада — започна Морган. — Но размислих и стигнах до извода, че една съпруга може да ми бъде само от полза. Така или иначе бях на път да се обвържа с Мелинда. Излиза, че не съм противник на бракосъчетанията.

Матю направо изгуби дар слово, а Робърт успя да се възмути.

— Как можеш да се шегуваш с толкова сериозни неща!

— Е, в крайна сметка сватбата не е погребение — възрази Морган.

— Не исках да кажа това...

— Знам какво си искал да кажеш, Боб — прекъсна го Морган.

Матю бе успял да се съвземе. Той се вгледа в лицето на сина си и твърдо попита.

— Значи признаваш, че Леони е казала истината? Признаваш, че тя е твоя съпруга и че твърдението ти, че никога не си я виждал, е лъжа?

— Признавам само, че тя притежава всички документи, които ѝ дават основание да претендира, че има право да носи името на Морган Слейд като негова законна съпруга. След като тя желае да бъде моя жена... аз нямам никакви възражения.

Отговорът изобщо не бе задоволителен. Матю погледна Морган в очите и настоя.

— Леони твоя съпруга ли е? Да или не!

На лицето на Морган се изписа изненада.

— Но аз мислех, че всички са единодушни по този въпрос — вметна очарователно той.

— Стига глупости, Морган! Видях сина ти, видях документите с твоя подпис! Вярвам на Леони, но ми е трудно да Приема твоята вина и отговорност за престъпното ти поведение, довели до това положение. Няма ли да кажеш нещо в своя защита?

Морган играеше с лъжицата си. Отново го завладя изкушението да обяви, че е невинен. Но нямаше смисъл. Щеше да е по-разумно да се придържа към плана си.

— В своя защита мога да кажа само това: наистина я бях забравил... След толкова години считах, че бракът е анулиран. Не знаех за съществуването на детето.

— Какво искаш да кажеш? — бързо попита Матю, като не изпускаше от поглед сина си.

— Доколкото си спомням, старият господин Сент-Андре ме хвана в момент, когато бях готов да направя всичко. И без да си дам сметка, се оказах оженен за това момиче. Чак в деня след церемонията установих докъде е стигнала глупостта ми. Тогава реших, че един дискретен развод ще бъде най-доброто решение. Срегнах се с един адвокат в Ню Орлиънс и му оставих инструкции, за да започне възможно най-рано процедурата около развода. Той трябваше да уведоми официално Леони, веднага след като получи всички законни документи. Явно е прибрал парите, които му оставих, и не е направил нищо...

Докато Морган обясняваше, лицето на Робърт се разведряваше. Когато брат му свърши, той се обърна към баща им.

— Виждате ли! — възкликна той с облекчение. — Знаех си, че Морган не може да бъде толкова виновен, колкото изглеждаше! Казвах ви, че със сигурност има някакво разумно обяснение.

— Наистина — подметна Матю, който не бе толкова склонен да приеме думите на най-големия си син.

Тази история с развода не му харесваше. Още повече, че в гласа на Морган звучаха нотки, които го караха да стои нащрек. Това безизразно излагане на фактите го смущаваше. Но какво още искаше? Морган да продължи да отрича очевидното?

— Ами зестрата? — попита той. — Защо не я върна?

— Ами, виждате ли, пак лошата ми памет — отговори с неудобство Морган. — Пет години са дълъг период и просто тази подробност ми е излязла от ума...

— Май доста неща са ти излезли от ума!

Морган не се смути от недоверчивия тон на баща си и неумолимо отговори.

— Знам. Много е неприятно, но сега, когато вече имам съпруга, всичко ще тръгне добре. Жените имат дарбата да ни припомнят това, което ние сме склонни да забравим, нали?

Матю отново внимателно се вгледа в Морган.

— А снощи? Защо твърдеше, че никога не си виждал Леони? И че въобще не знаеш за брака ви?

— Ами... обърках се — призна Морган. — И честно казано, бях забравил всичко, което се случи в Ню Орлиънс. Бях убеден, че разводът е свършена работа, че съм свободен. Чак тази нощ, след като дълго си блъсках главата, разбрах коя е Леони.

— Е, сега вече знаеш. И какво точно смяташ да правиш? — осведоми се Матю.

Ако положението не бе толкова сериозно, Морган би се забавлявал ужасно. Беше очевидно, че баща му не вярва и на думичка от обясненията му. Морган заяви, като в очите му проблесна ирония.

— Мислех си, че може би ще се установим в Малкия Боньор — аз и Леони...

Матю отпи от кафето и дълго изучава с поглед сина си. Не можеше да се освободи от неприятното чувство, че нещо в тази история понамирисваше.

— Ако по този начин искаш моето мнение, аз нямам никакви възражения — каза той най-накрая. — Но не вярвам, че Леони ще приеме.

— След като тя е моя съпруга, не мисля, че има особен избор, нали? — с ангелска усмивка отговори Морган.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въоръжен с изтръгнатото от баща си съгласие, Морган остави Матю и Робърт да размишляват и незабавно се зае с приготовленията в Малкия Боньор.

За щастие Матю бе наредил къщата да бъде проветрявана и почиствана. Така че бе в отлично състояние. Трябваше само да се занесат някои допълнителни неща за домакинството — спално бельо, кухненски съдове и прибори и продукти — и щеше да бъде готова да посрещне обитателите си.

Личфилд вече опаковаше дрехите на господаря си.

Морган отиде да види прислугата на Леони. Ейбръхам, Мами и останалите се бяха заели с подреждането на багажа си в двете тухлени къщички, определени за тях.

Мами бе уточнила, че те са на служба при Леони, но са свободни негри. Но Морган умееше да бъде убедителен, когато пожелаеше, и Мами не се колеба дълго, преди да приеме да работи при новия господар. Другите последваха примера ѝ. Разбира се Малкия Боньор не можеше да се сравнява със замъка Сент-Андре, но щяха да свикнат лека-полека.

Тази сутрин в Малкия Боньор цареше трескаво оживление, но Морган бе организирал добре работата. С дузината прислужници, които изпълняваха заповедите му, Малкия Боньор бързо се превръщаше в обитаема къща. В конюшните имаше коне, сред които и Тампет. Мами вилнееше из кухнята с помощта на две момичета. Черни дечица играеха пред редицата тухлени къщички. Малкия Боньор бръмчеше като кошер, а останалите прислужници на Морган бързаха да подреждат докарваните от имението вещи.

Когато се събуди, Леони с ужас научи, че новата ѝ къща е готова и само очаква пристигането ѝ. Естествено с Джъстин и Ивет. Джъстин обяви радостно новината.

— Мамо! Мамо! Събудете се. Отиваме да живеем в нова къща... С татко!

Сутринта Ивет бе успяла да го задържи в стаята си известно време, но Джъстин бе буйно момче и умираше от желание да проучи всичко наоколо. В началото той се задоволи само да разглежда през прозореца и да изследва многобройните входи и изходи, но това бързо му омръзна. Ивет вече се чудеше как да го забавлява, когато дойде поканата Джъстин да посети баба си и дядо си.

Ивет изпадна в паника. Понечи да се втурне в спалнята на Леони, за да я събуди, но след миг се овладя. Събра цялата си смелост, хвана Джъстин за ръка и последва слугата в малкия салон.

Срещата не се оказа толкова страшна, колкото си бе представляла. Матю и Ноел бяха сами в стаята. С Ивет се държаха любезно и учтиво, но цялото им внимание бе приковано в детето.

Джъстин, както всички деца, бе очарован, че е център на внимание. Баба му предложи да си вземе захаросани плодове, а дядо му го подхвърляше във въздуха. Определено бе много хубаво да си имаш баба и дядо.

От Матю разбраха, че ще се настанят в Малкия Боньор. Докато Ивет се безпокоеше как ще реагира на това Леони, Джъстин бе на седмото небе от възторг.

— Ще живеем с татко! — извика той. — И ще си имаме наша къща. И татко ще ми купи йони.

Матю отговори през смях.

— Това е нещо, което може да се уреди.

Сега, когато разглеждаше отново детето, последните му съмнения отлетяха. Той не вярваше изцяло на историята; която Морган бе разказал, но предпочиташе да мисли, че синът му е съгрешил от безразсъдство. Бе постъпил наистина непочтено, но все пак не бе нищожество, което съблазнява някое невинно младо момиче и го зарязва след това с дете на ръце.

Докато Ноел прие всичко за чиста монета. Да, Морган се бе държал зле, но той се бе опитал да поправи нещата. И не бе негова вината, ако адвокатът не е изпълнил указанията му. А нали и така бе по-добре? Ако представителят на закона бе свършил работата си, те нямаше да знаят за съществуването на Джъстин. Освен това, като се замислеше, Ноел намираше, че Леони е по-симпатична от Мелинда.

В крайна сметка всички изглеждаха доволни от обрата, който взеха събитията, дори ако някои продължаваха да се съмняват.

Доминик например не вярваше изобщо на обясненията на брат си, но запази мнението си за себе си. А господин Маршъл пристигна в десет часа, за да се опита да възстанови разходите си и си тръгна вбесен, след като научи, че Морган е имал моментна загуба на паметта.

Яростта на господин Маршъл скоро бе забравена в суматохата около преместването и приготовленията в Малкия Боньор. Джъстин несъмнено бе най-развълнуван от всички. Той дърпаше нетърпеливо Ивет за ръката.

— По-бързо! Трябва да предупредим мама. Тя ще бъде толкова доволна...

Разбира се това предположение беше твърде далеч от истината. Леони не успя да схване веднага целия смисъл на пороя от думи, излязъл от устата на развълнувания ѝ син. Тя току-що се бе събудила и започваше да се пита какво ѝ готви днешният ден, когато Джъстин влетя в стаята като хала и се метна върху леглото.

Щастието, което изпитваше, когато държеше Джъстин в прегръдките си, накара Леони да забрави всичко останало. Детето стремглаво се хвърли върху нея и започна сутрешната битка с възглавници. Това бе техен всекидневен ритуал. Меднорусата разбъркана грива на Леони се пилееше по раменете ѝ, зелените ѝ очи блестяха от възбуда. Бе облякла старата памучна нощница, която се крепеше единствено на две презрамки и очертаваше ясно всички извивки на тялото ѝ — безсрамно щръкналите гърди, тънкия кръст, стегнатия ханш. Леони седна на петите си и ловко избягна една възглавница, която Джъстин хвърли към главата ѝ.

— Какво отношение към майка! — пошегува се тя. — Ще ти кажа аз... Ще те затворя в мазето, за да те накажа, но преди това ще те схрускам...

Джъстин скочи върху нея и увисна на врата ѝ.

— О, мамо, обожавам ви! — възкликна той невъздържано.

— И аз те обичам — каза тя и го залюля в прегръдката си.

— А дали татко ще ни обича? И двамата? — попита детето, като в гласа му се прокрадваше тревога.

Леони се поколеба, като се чудеше какво да му отговори. Морган, който от известно време наблюдаваше от прага на вратата играта им, заяви вместо нея.

— Не виждам какво може да ми попречи.

Леони се стъписа. Цялата ѝ радост се изпари. Морган стоеше облегнат на прага на вратата със скръстени на гърдите ръце. Той веднага забеляза промяната в настроението ѝ. За миг прелестното създание, което толкова безгрижно играеше с детето си, се превърна в една изключително враждебна млада жена. Морган бе дошъл с намерението да съобщи на жена си, че тяхната нова къща ги очаква. Но гледката на играещата със сина си Леони го прикова на място. Той с болка си спомни, че Стефани не обичаше Филип да идва в стаята ѝ и да я безпокои. Морган ги съзерцаваше с известна завист. Нещо се пробуди в дъното на душата му — някакво чувство, което той считаше, че е неспособен да изпита отново. И ако бе осъзнал зараждането му, той щеше да се бори с всички сили и да се въоръжи старателно против подобен вид слабост.

Джъстин широко отвори учудените си очи.

— Вие ли сте моят татко? — попита той и затаи дъх в очакване.

Ужасеният поглед на Леони и неговото собствено нежелание да наскърби момчето продиктуваха на Морган отговора.

— Така изглежда. Искаш ли да бъдеш мой син?

Джъстин не можеше да си даде сметка за напрежението, което искреше между двамата възрастни. Той наклони главата си настрани и рече предпазливо.

— Да, ако ми хареса.

Морган се усмихна и закачливо разроши непокорните коси на детето.

— Ами тогава ще опитаме ли?

Джъстин не бе срамежлив и тъй като не бе възпитан в недоверие към непознати, прие без да се колебае.

— О, да — каза той. — Никога не съм имал татко.

Каквото и да мислеше Морган за личността на майката, той не можа да устои на обаянието на Джъстин. Бе загубил Филип и въпреки че си бе наложил да потиска всякакви чувства, той не успя да прогони умилението, което изпита при вида на палавото малко момче с черни коси. Почти на възрастта на Филип.

Джъстин хареса този едър джентълмен и без да забелязва рязката студенина на майка си, чистосърдечно предложи.

— Искате ли да поиграете с нас? Ние тъкмо се сражавахме. Само че вашите възглавници са добре натъпкани, не като тези у дома.

Леони незабавно реагира.

— Не! — намеси се тя. — Татко ти има работа, а аз трябва да се облека.

Морган спокойно седна на леглото.

— Съвсем не! — възрази иронично той. — Ще бъда много щастлив, ако участвам във вашите забавления.

Леони прехапа устни.

— Не тази сутрин сухо каза тя.

Тя се надяваше, че нейният противен съпруг ще излезе от стаята и тя ще може да направи сутрешния си тоалет. Никога не бе обръщала особено внимание на тялото си, но погледът на Морган, който безсрамно я събличаше — а тя не беше кой знае колко облечена — ужасно я притесняваше.

Морган се наслаждаваше на смущението ѝ, знаеше обаче, че присъствието на детето ще я принуди да го търпи. Той използва това предимство и се изтегна на леглото с ръце на тила.

— О, скъпа, протестирам! Защо ни отказвате това удоволствие — и на Джъстин, и на мен?

Леони изпита бясно желание да го удуши с възглавницата. Но Джъстин, който нямаше задръжките ѝ, взе друга възглавница и я метна върху главата на Морган, който му я върна. Двамата се смееха. Разрази се шумна битка, но Джъстин не забеляза, че майка му се въздържа от участие в нея. Докато отбиваше нападенията на детето, Морган усети, че Леони се опитва всячески да избегне допир до него.

Очите му светнаха и той се приближи до Леони. Преди тя да успее да отгатне намерението му, той я хвана през кръста и я притисна към себе си. Надвеси се над нея и впи устни в нейните. Внезапно по тялото му пробяга вълна сладострастие.

Леони бе прекалено стъписана, за да реагира веднага. Преди да успее да се възпротиви, тя установи не само че тази целувка ѝ е приятна, но усети и отклика на собственото си тяло. Ужасена, тя отблъсна Морган с всички сили.

Той веднага я освободи от прегръдката си. Леони се сви като уплашено животно. Гръдта ѝ бурно се повдигаше, тя се задъхваше и едва произнесе.

— Нямате право!

— Защо не? — попита безочливо Морган. — Нали сте ми жена?

Отговорът на Леони бе заглушен от смеха на Джъстин, който се втурна към Морган, като крещеше.

— Хванах ви, татко! Победих!

Морган пренесе вниманието си към Джъстин.

— Виждам, юначе. Каква премия искаш?

Джъстин сбърчи чело.

Какво е това премия?

— Премията е награда за победителя. След като спечели, можеш да поискаш от мен всичко, което си пожелаеш.

Джъстин известно време замислено го гледаше, после нерешително каза.

— Пони?...

Морган се усмихна.

— Може да се уреди.

— Черно като гръмотевица?

— Гръмотевицата е звук, а не цвят.

— Но звукът е много черен.

Морган избухна в смях.

— Да, прав си, звукът е много черен...

— Веднага ли ще отидем при него?

— Не, не веднага. Първо трябва да се настаним в новата ни къща. Аз, ти и майка ти.

— Какво?! — задави се Леони.

— Ами да, нашата къща. Нали не сте си представяла, че ще живеем при родителите ми.

— Но това е някакво недоразумение. Ние нямаме намерение да оставаме тук. Дойдох единствено заради зестрата си. Договорихме се да не се намесваме в личния си живот...

— Но вие се намесихте в моя — прекъсна я Морган.

Леони се изчерви, забележката беше основателна, но преди да успее да каже нещо, Ивет влезе, за да потърси Джъстин. Когато видя мъжа, седнал на ръба на леглото с Джъстин на коленете си, тя смутено спря. Морган я погледна с любопитство.

На никой, дори на Доминик, не му мина през ума да предупреди Морган за сияйната красота на Ивет и той остана за миг зашеметен пред съвършенството на лицето ѝ.

— Все светии! — възкликна. — Коя сте вие?

Леони усети как сърцето ѝ се свива. Тя никога не бе завиждала на Ивет за красотата ѝ, но очевидното възхищение на Морган събуди у нея някакво чувство, което силно приличаше на завист. А мисълта, че нейният съпруг може да бъде привлечен от сестра ѝ, изобщо не ѝ се понрави.

— Това е моята компаньонка — Ивет Фурние.

— А, да, компаньонката — промърмори неопределено Морган.

Ако Леони бе съумяла да си придаде вид на млада жена в бедствено положение, Морган не бе очаквал да открие в нейната компаньонка неоспоримите признаци на изтънчеността. Това го смути. Той започваше да разбира защо баща му и Доминик се бяха заблудили от лъжите на Леони. „Тя не прави и една грешна стъпка!“ — помисли си той с раздражение.

Джъстин, който бе все още в прегръдките му, усети незабележимата промяна, която се извършване в настроението на Морган. Той подръпна реверите на самото му, за да привлече неговото внимание.

— Не ви ли харесва леля Ивет? — попита той. — Тя е много мила. След мама обичам най-много нея.

Морган веднага се овладя.

— Не виждам защо да не я харесвам, особено ако ти смяташ, че е толкова мила.

Джъстин скочи на земята и хвана Ивет за ръка. Затегли я към Морган.

— Елате да се запознаете с моя татко, лельо Ивет. Той ще ми подари пони.

Ивет се приближи малко смутена.

— Приятно ми е да се запознаем, господине — промълви тя.

Морган учтиво се поклони. Тя бе наистина прелестна, но той въпреки това предпочиташе малката зеленоока пантера.

— Е, добре, изглежда че ще съм в приятна компания. След всичките тези години ергенски живот това със сигурност ще е забавно.

Той откри със задоволство, че Леони стиска юмруци.

— Съжалявам, че трябва да ви оставя — започна той, — но ще бъда истински щастлив, чак когато ви видя в Малкия Боньор. До скоро.

Той се поклони отново, хвърли лукав поглед към Леони и излезе.

Морган едва бе напуснал стаята, когато Джъстин хукна към Леони.

— Побързайте, мамо! — замоли се той. — Толкова искам да видя новата ни къща... И да се убедя, че татко ще ми подари моето пони!

Леони се усмихна, но в душата ѝ бушуваше ураган от чувства. Беше в капан. Не можеше да избегне пренасянето в новата къща на нейния съпруг, както не успя да отклони поканата за пристигането ѝ в Боньор снощи.

Тя свали памучната си нощница, бързо се изми и навлече роклята, която носеше предишната вечер. Бе ужасно объркана.

Също като Джъстин, Ивен бе очарована от Морган. И докато Леони решише непокорната си грива, те двамата не спряха да хвалят Слейд. А Леони не можеше да разсее заблудите им относно този тип. Това бе отчайващо.

И въпреки всичко тя изпитваше благодарност към Морган заради отношението му към Джъстин. Този Морган Слейд не реагираше така, както тя очакваше. Още по-зле — нейните собствени реакции я смайваха.

Мърси дойде да съобщи, че Морган ще изпрати някой да помогне при събирането на багажа им. Мърси не спря да венцеслави Морган — толкова красив... толкова добър... толкова щедър. Каква прекрасна къща бе Малкия Боньор! Как младата господарка ще бъде щастлива с такъв прекрасен съпруг! Леони скърцаше със зъби и трудно съдържаше думите, които пареха устните ѝ.

Въпреки отново избухналия гняв, Леони не можеше да надвие любопитството си. Снощи Морган се бе защитавал, бе отричал енергично, че знае за нейното съществуване. А тази сутрин изглежда не само си бе спомнил, но и бе решил да се отнася с нея като с негова жена. А Морган Слейд, с когото се бе запознала в Ню Орлиънс, направо бе алергичен към брака, а и след пропуснатата първа брачна нощ Леони бе убедена, че той никога не би я избрал за съпруга. Освен ако този рязък обрат в поведението му не криеше планове за отмъщение.

Обезсърченият Морган бе потърсил убежище в стаята, която възнамеряваше да направи свой кабинет. Два огромни прозореца гледаха към гората, а други два — към градината. Дълъг кожен диван заемаше почти цялата стена, а между две библиотеки от акажу бе

поставено голямо дъбово бюро. Един френски прозорец гледаше към вътрешния двор, където домакинът можеше да се поразходи, когато пожелае. На пода краката потъваха в дебел мек килим. Плътни завеси от ръждиво кадифе украсяваха прозорците. При всякакви други обстоятелства Морган би одобрил обзавеждането на кабинета.

Той седеше зад бюрото и си играеше с гъшето перо, като размишляваше върху всичко, което бе научил от сутринта. В действителност фактите бяха малко — със съжаление установи той. Всичко потвърждаваше историята на Леони. Явно тя не бе оставила нищо на случая и всеки от антуража ѝ играеше ролята си до съвършенство.

Още повече — всеки се бе възплътил в своя герой като във втора кожа. Докато Морган разпитваше прислугата, забеляза окаяното състояние на двете каруци и мулетата. Дрехите на негрите бяха чисти и спретнати, но протрити от носене. А що се отнася до нощницата на Леони — със сигурност нито една амбициозна мошеничка не би облякла нещо подобно. Джъстин също не бе облечен много по-добре от негрите. Единствено роклята на Ивет свидетелстваше за известен стремеж към елегантност, но бе ушита от евтин плат. Морган познаваше в детайли женските тоалети. Бе плащал прекалено много сметки при шивачките, за да не бъде в течение на тези тънкости.

Какъв извод тогава трябваше да направи от събраните сведения? Че малката му женичка бе подготвила старателно удара си? Че всички думи, които излизаха от устата ѝ, бяха потвърждавани от нейните придружители? Е, сега бе напреднал доста — обременен с жена, която не желаше, и с едно дете, което не бе негово.

Морган отлично разбираше защо родителите му бяха повярвали, че откриват прилика между детето и него. Но тези непокорни черни коси и тази волева брадичка не бяха изключително притежание на семейство Слейд. Много други мъже имаха подобни белези.

За момента бе необходимо той да изиграе добре картите, които държеше в ръцете си. А колкото до госпожа Леони — той щеше да отпусне примката засега, но щеше да бди и да затегне възела, когато тя изчерпеше номерата си.

През това време Морган реши да изпрати някого до Ню Орлиънс, за да проучи миналото ѝ и как се бе сдобила с доказателствата за брака. Може би щеше да извади късмет и да открие някакъв малък

пропуск в твърденията ѝ, който да му позволи да я разобличи. А докато чакаше, той щеше да се възползва от всички права и предимства, които се полагат на един законен съпруг.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Проточиха се пет дни. Пет мирни на пръв поглед дни, но под повърхността бушуваше вулкан.

Джъстин бе безкрайно щастлив. На следващия ден след настаняването им в Малкия Боньор той получи своето пони, „черно като гръмотевица“, и оттогава обожаваше Морган. Всичко, което Морган правеше, получаваше неговото пълно и абсолютно одобрение. И Морган не можеше да направи и крачка, без Джъстин да е по петите му.

Като гледаше как Джъстин подтичва в тръс след Морган, Леони жестоко се измъчваше, а недоверието, което изпитваше към Слейд, непрестанно нарастваше. Само те двамата знаеха истината за първата им брачна нощ и тя неведнъж си бе задавала въпроса защо той толкова лесно прие детето. И при това, като че ли го обичаше. Във всеки случай Морган нито веднъж не се опита да откаже на момчето да го придружи. Колко пъти Леони бе виждала как синът ѝ тича след Морган и крещи: „Татко, татко, почакайте ме!“ И Морган спираше, вдигаше го на ръце и го качваше на раменете си. Понякога те отиваха на разходка с конете — Морган, яхнал нетърпеливия Тампет, и Джъстин — възседнал своето пони, наречено Тонер^[1].

Ивет и прислужниците от Сент-Андре бяха настанени в Малкия Боньор и като че смятаха да останат там завинаги. С всеки изминал ден Леони усещаше как те се отдалечават от нея. Имаше чувството, че всички са преминали в лагера на противника. Изглежда никой не мислеше за евентуално връщане в замъка Сент-Андре и самата Леони трябваше да признае, че нейното имение със сигурност бе загубено завинаги.

В интерес на истината, Леони не можеше да заяви, че е нещастна. Впрочем, не бе лесно да имаш тъжни мисли в тази приказна обстановка. И тъй като Морган не се насилваше да я ухажва, тя почти се бе оставила на удоволствията на живота... почти. За човек, израсъл в позлатената нищета на замъка Сент-Андре, контрастът с прекалената изтънченост на Малкия Боньор бе поразителен. Леони обитаваше

просторен светъл апартамент, който включваше спалня, салон, тоалетна стая и веранда. Широки прозорци гледаха към парниците и градините. Тапетите бяха от розова коприна, подът бе покрит с мек килим в пастелни тонове, а завесите от кремаво кадифе на прозорците и остъклените врати бяха прекрасно съчетани с останалата цвetoва гама. Леглото бе с балдахин, цялото в дърворезба и заобиколено с пищни драперии от червен сатен.

Дори и да изпитваше наслада от живота в такава прекрасна обстановка, Леони нито за миг не забрави, че е в дома на Морган Слейд. И че с негови пари се плащаше на прислужниците ѝ. И че неговите конюшни подслоняваха мулетата ѝ. Тя съзнаваше, че трябва да напусне Малкия Боньор заедно с Джъстин, дори ако другите не пожелаят да я последват.

Леони изобщо не смееше да се замисли за усещанията, които пораждаше у нея Морган Слейд. Той бе прекалено силен, прекалено енергичен, прекалено мъжествен и прекалено привлекателен за млада жена, която бе живяла толкова години далеч от мъжете. Насилваше се да поклажда омразата, която бе изпитвала към него в Ню Орлиънс, но по-скорошните впечатления се наслагваха над спомените от миналото — усмивката му на закуска, изражението на очите му, приковани в нея. „Той е много любезен — помисли си тя. — Прекалено. Сигурно замисля нещо.“

Леони не се заблуждаваше. Морган я преследваше с упоритата настойчивост на ловец, който се съдържа да повали плячката си, за да удължи удоволствието от лова. Играеше си на котка и мишка. Още не знаеше кога точно играта ще престане да бъде игра. Бе се поколебал например една сутрин на закуска — докато наблюдаваше как Леони отчупва от хрускавите кроасани; и пак вечерта — когато бе чул сребърния ѝ смях в отговор на една шега на Доминик. Морган не би могъл да определи точно в кой момент това се бе случило, но през тези пет дни той внезапно бе усетил онова властно чувство, което бе изпитал при появата ѝ на бала. Това чувство пускаше корени и започваше да расте. Той си казваше, че щом като е принуден да я гледа всеки ден, е напълно естествено тя да е непрестанно в мислите му.

Въпреки всичко умът на Морган оставаше напълно бистър и той реши да напише писмото, чието съчиняване му отне толкова време. След много размисли той си каза, че вместо да изпраща някого в Ню

Орлиънс, по-лесно е да се обърне към Джейсън Савидж. И да го помоли да се нагърби с проучването. След като изпрати писмото, той се почувства странно потиснат. Може би не искаше да узнае истината за Леони Сент-Андре. А не можеше да затвори очите си пред очевидното — Леони бе лъжкия, която се бе впуснала в опасно приключение. Бе настъпил моментът тя да научи, че бракът, за който претендира, не се свежда до общо съжителство под един покрив.

Леони веднага усети промяната в поведението му. Но тъй като нейният привлекателен съпруг не се опитваше да ѝ се налага, младата жена започна да се самозалъгва с илюзии. Може би той щеше да склони да изпълни клаузите на споразумението, което бе подписал — единственото, на което Леони можеше да разчита. И в този случай може би щеше да уважи и поетото задължение да възстанови зестрата ѝ. Леони пламенно се молеше надеждите ѝ да се сбъднат. Веднага след като получи парите от зестрата си, тя щеше да се отправи към своя дом — с Джъстин и останалите. Тези, които успееше да измъкне от обаянието на Морган...

Заблудите ѝ скоро се разпръснаха. Същия ден Леони и Джъстин отидоха сами край малкия естествен залив зад къщата. Щастливи че са заедно, те толкова се увлякоха в играта, че не забелязаха Морган, който ги наблюдаваше.

Леони бе вдигнала полата си. Капчици вода блещукаха като бисери по голите ѝ крака, докато тя цапаше в плитчината с Джъстин. Меднорусите коси се спускаха свободно по раменете ѝ. Морган мислеше, че никога не е виждал нещо по-пленително. Като че ли бе имал щастието да изненада някоя самодива. Несъзнателно той затаи дъх от страх, че и най-малкият шум ще прогони видението.

Мястото бе усамотено. Завеса от гъсто насадени дървета скриваше заливчето. Докато Морган съзерцаваше Леони, слънчев лъч пробяга по златисточервеникавите ѝ коси и той остана поразен от почти осезаемата чувственост, която бликаше от цялото ѝ същество. И внезапно почувства остра и прекрасна топлина, която заля слабините му. Единствено присъствието на Джъстин овладя порива му да пришпори Темпет към водата, да грабне Леони и да я притисне в прегръдките си. От сините очи на Морган струеше такава силна страст, но той не се опита да я прикрие, когато Леони усети погледа му и вдигна очи.

Конникът бе прекрасен. Гъстите черни коси се виеха около яката на небрежно отворената до кръста риза. Една упорита къдрица падаше на челото му. Краката му бяха боси — колко странно! — и той се насочваше към заливчето, като че ли възнамеряваше да скочи във водата, когато бе забелязал Леони и Джъстин. Чак когато видя надменното му изражение и изпълнения със страст поглед, Леони се сепна ужасена. Издърпа полага, която бе пхнала в колана си, и бързо я пусна надолу.

— Търсехте ли ни, господине? — попита неловко тя.

„Господинът“ се усмихна. Въпреки претенциите ѝ, че е негова съпруга, независимо че живееше под неговия покрив, Леони продължаваше да го нарича „господин“. Това бе нейният начин да поставя бариера помежду им. Морган реши, че ще си достави удоволствието да разруши тази преграда.

— Не точно — отговори той. — Тръгвай напред, Джъстин — добави той. — Искам да поговоря с майка ти.

Преди Леони да успее да задържи детето, то вече тичаше към къщата.

— Търсех единствено вас — уточни Морган, а очите му алчно искряха.

— Не! — викна Леони. — Няма да ме докосвате! Имам вашето писмено обещание!

— Така ли, сърце мое? — подигравателно каза Морган. — Ще ми го покажете някой ден, но не точно днес.

Леони събра полата си и хукна към гората бърза като кошута. И чак тогава осъзна своята грешка — вместо да тича към къщата, тя се отдалечаваше.

Копитата на Тампет кънтяха зад гърба ѝ. До ушите ѝ долиташе присмехулният смях на Морган, но тя продължаваше да тича с всички сили. Сърцето ѝ бясно биеше, едва си поемаше дъх. Опита се да заблуди преследвача си, но не бе в състояние да се състезава с Морган и прекрасния му жребец. Изведнъж ездачът пришпори коня, който се впусна в галон, и когато настигна Леони, Морган се приведе, хвана я здраво и я метна пред себе си. Леони започна неистово да се съпротивлява.

— Не, господине! — викаше тя, като се задъхваше от гняв. — Казах не!

— Аз пък казвам да! — промърмори Морган и устните му заглушиха виковете ѝ.

Леони напрегна всичките си сили, за да го отблъсне, но той засили натиска на устните си върху нейните и езикът му си позволи волности, които силно ѝ напомниха за нощта, в която загуби девствеността си.

Обикновено Морган напълно контролираше и действията, и чувствата си, но сега не успя да сдържи прилива на страстно желание. И в някакво състояние на транс той направляваше Тампет все по-далеч от къщата, все по-навътре в гората.

Ездата възбуди силно както Морган, така и Леони. Мъжът усещаше могъщите мускули на жребеца, които се свиваха и отпускаха под него, и желаното тяло на Леони, притиснато до неговото. Гърдите ѝ докосваха разголената му гърд, устните ѝ изчезваха под неговите и Морган помисли, че ще полудее от нетърпение.

Усещанията на Леони бяха също толкова силни. Тя бе прималяла в прегръдката на мъжа, бе опиянена от неговите страстни целувки, но продължаваше да се съпротивлява. Макар да знаеше, че се защитава повече от самата себе си.

Устните на Морган дори за миг не се отделиха от нейните. Целувките му бяха толкова пламенни, че Леони изпадна в приятен водовъртеж. Блажена премала заливаше тялото ѝ и вместо да го удари, тя изпитваше непреодолимо желание да зарови пръстите си в черните коси, да поеме лицето му между дланите си... Почти несъзнателно Леони откряхна устни и отговори на целувките му.

Изминаха няколко мига, преди Морган да осъзнае, че жребецът е спрял по собствена инициатива. Вдигна глава и изненадано се огледа. Цялото му същество бе погълнато до такава степен от горещото тяло в ръцете му, че светът като че ли не съществуваше.

Гледката, която се разкри пред очите му, предизвика усмивката на Морган. Той се спусна от гърба на коня, без да отхлабва прегръдката си.

— Горичката на мадам очаква своята господарка — дрезгаво прошепна гой.

Погледът на Леони бе премрежен, като че ли се пробуждаше от някакъв сън. Пред очите ѝ проблясваха кристалните води на реката, които подскачаха от камък на камък до малък водопад, но бе прекалено

обсебена в собствените си преживявания, за да обръща внимание на природата. Осъзнаваше единствено, че се намира на полянка, оградена с дървета. А водопадът и рекичката я преобразяваха в райска градина.

Морган отново я стисна в прегръдките си и потърси устните ѝ. Леони напълно забрави реалния свят. Нейният съпруг я прегръщаше — съпругът, който тя мислеше, че презира. И въпреки това в дъното на сърцето ѝ нещо отчаяно се бореше да излезе на повърхността. Не бе омраза. Нещо много по-силно и по-трайно...

Морган вдигна Леони на ръце и я постави нежно до ствола на огромен явор, чиито клони образуваха естествен чадър над тях. Легна до нея и покри с целувки, копринената ѝ кожа.

Роклята бе ненадеждна преграда. Морган припряно разголи раменете ѝ и откри съвършенството на гърдите ѝ. Пръстите му докоснаха розовите зърна, които отговориха на милувката му. Тогава той не можа да сдържи страстта си, надвеси се над нея и устните му поеха изкусителното розово връхче.

Всички сетива на Леони бяха разтърсени, тя се изви несъзнателно назад, все едно се предлагаше. Като че ли сънуваше, пренесена в света на чувствата, където Морган я бе отвлякъл.

Светът не съществуваше за Морган — само това прекрасно тяло, което толкова чувствено отговаряше на допира му. Той бързо свали ризата си и притисна голата си гърд към нейната. Леони изстена тихичко, търсейки ласките му, вдишвайки несъзнателно насладата, която той можеше да ѝ достави. Цялата чувственост, която тлееше в страстната ѝ природа и в тялото ѝ, се събуждаше невъзвратно и замъгляваше съзнанието ѝ в трескаво опиянение.

Поведението на Леони надхвърляше всички очаквания на Морган. Тласкан от повелята на собствените си усещания, той свали дрехите ѝ, освободи се от своите и голите им тела се долепиха.

— Няма значение коя си, какво можеш да ми причиниш — прошепна той, — желая те...

Думите му нямаха никакъв смисъл за Леони. Тя бе зашеметена от изригването на своята чувственост. В момента единствено значение имаха властните инстинкти на тялото ѝ. Леони зарови пръстите си в гъстите черни коси на Морган, приближи лицето си до неговото и протегна устните си, жадна да вкуси отново пламенността на целувките му.

Морган не я разочарова. Ръката му бавно се спускаше от гърдите към корема ѝ, към златистия триъгълник, който скриваше най-съкровената частица от нейното същество.

Леони се вцепени. Заля я блажена вълна, смесена с див ужас. Последния път, когато един мъж си бе позволил тези волности, тя бе изпитала остра болка. Изстена от страх и направи усилие да се освободи. Но Морган не възнамеряваше да спре дотук. Бе прекалено възбуден, за да се откаже. Помисли си само, че е прибързал и прошепна приглушено.

— Не се страхувай, Леони. Няма да ти причиня болка.

Несъзнателно Морган избра точните думи, които разпръснаха страха и. А и Леони бе пленница в прегръдката му и не бе възможно да се изтръгне оттам. Тя се отпусна.

Ласките му я изпълваха с някакво сладострастно очакване. Леони не усети как извиква, но това не бе достатъчно. Тя искаше все повече и несъзнателно ханшът ѝ започна да се извива в някакъв вид танц, древен като света.

Морган умишлено се сдържаше, като се бореше срещу изкушението да я покори, да потъне в копринената пещ, която го очакваше. Това бе изтънчено мъчение, но все пак той отлагаше преднамерено сливането, за което копнееха телата и на двамата. Искаше тя да изживее най-напред блаженството, което ръцете му можеха да ѝ дарят.

Нервите му бяха опънати до скъсване. Леони се виеше като лиана под милувките му. И когато тя помисли, че не може да издържа повече, усети нещо изключително, сякаш тялото ѝ експлодира от наслада, и тя не успя да сдържи стенанието си.

Всичко, което ставаше с нея, я прикова неподвижно на тревата. Очите ѝ бяха вперени в лицето на Морган.

Устните ѝ бяха полуотворени, а изписаното върху лицето ѝ блаженство събуди страстта на мъжа. Бе невъзможно да се сдържа повече. Той се плъзна върху нея и разтвори коленете ѝ със своите. Когато навлезе дълбоко в нея, той обхвана с ръце кръста ѝ, за да може да я притисне още по-плътнo до тялото си. И телата им се сляха. Въпреки обърканите си усещания Леони отново почувства събуждането на сетивата си. Загубен в света на първичната си природа, Морган изпитваше необходимостта да освободи тъй дълго сдържаното

удовлетворение, което го завладяваше със силата на приливна вълна. Когато Леони потръпна конвулсивно, той ускори движенията си и на свой ред се потопи в сладострастния екстаз.

Те лежаха един до друг на полянката. Времето бе спряло. Водите на рекичката блещукаха на слънчевата светлина, която се процеждаше между клоните. Леони се взираше в лицето на Морган — още зашеметена, все едно го виждаше за първи път.

И внезапно тя си даде сметка, че се е влюбила в своя съпруг.

[1] Tonnerre (фр.) — гръмотевица. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Леони прекара останалата част от следобеда като в сън. Спомняше си смътно, че Морган я занесе до реката и я изкъпа в живителната вода. После ѝ помогна да се облече, ръцете му бяха ласкави. Леони измина обратния път в транс. Седеше пред Морган на прекрасния жребец и усещаше ръката му около кръста си, устните му върху своите. Цялата случка приемаше нереални измерения.

По-късно тя се усамоти в стаята си и разгледа голото си тяло в огледалото. Учудваше се, че не открива никаква видима промяна, издаваща метаморфозата, която бе претърпяла в прегръдките на съпруга си. Тя вече бе познала мъжката страст, веднъж в живота си, и все пак не бе подготвена за изтънченото удоволствие, което ѝ бе донесъл днешният ден. Ответът на собственото ѝ тяло я смайваше дори повече от откритието, че е влюбена в Морган Слейд.

Меднорусите коси се спускаха на вълни по раменете ѝ, а една дълга къдрица покриваше отчасти едната ѝ гърда. При спомена, че устните на Морган бяха поемали връхчетата на гърдите ѝ, Леони се изчерви. Тя свенливо ги погали и осъзна копринената мекота на кожата си. Попита се дали Морган би я пожелал отново и странна топлина заля слабините ѝ. Откри, че единствено мисълта за Морган предизвиква бурна реакция: гореща вълна обля тялото ѝ, а гърдите ѝ се втвърдиха.

Внезапно тя се засрами от усещанията си и припряно навлече бледолилавата рокля, която носеше вечерта на годишния бал. Ограниченият ѝ гардероб започваше да бие на очи. Средствата, с които прикриваше факта, че носи една и съща рокля всеки ден, не можеха да бъдат безкрайни. Ивет бе в същото положение. Колкото и, да сменяха шала или аксесоара, това не можеше да заблуждава дълго.

Леони никога не бе полагала особени грижи за облеклото си, но тази вечер, докато се приготвяше за вечерята, а и за срещата с Морган, тя горчиво съжаляваше, че няма никакъв елегантен тоалет. Нито една от всекидневните ѝ рокли не бе подходяща, а никога не прояви желание да облече повторно сватбената си рокля. Ивет също не пожела

да я приеме. И в резултат розовата копринена рокля висеше в дъното на гардероба.

Обикновено Мърси се опитваше да помага на Леони при обличането. Но тя винаги се бе оправяла сама, включително и с някои сложни подробности. Сега се забавляваше при мисълта, че разполага с камериерка, чиято единствена задача се свежда до проверката дали нейната господарка е облечена подобаващо. А като се вземе предвид съдържанието на гардероба ѝ, Леони считаше подобно нещо за абсурдно. Като че ли имаше възможност да избира какво да облече за вечеря. Впрочем тази вечер тя дори не изчака Мърси и се облече без помощта ѝ. Когато младата камериерка влезе, Леони разресваше косата си.

Мърси укорително изглежда бледолилавата рокля, но не попита, както обикновено, защо тя упорито пренебрегва роклята от розова коприна. Само обидено я упрекна, че не я е изчакала. И предрече най-големите бедствия за млади жени, които се инатят и не следват напътствията на преданите камериерки. Леони ѝ се усмихна, изпрати ѝ въздушна целувка и изскочи от тоалетната стая.

Часът за вечеря още не бе настъпил и Леони излезе на верандата. Замечтано впери поглед в тревата, подрязана неотдавна, и в добре поддържаната градина, на Малкия Боньор. Обхвана я внезапна носталгия. Пред очите ѝ изплува паркът на замъка Сент-Андре, които приличаше на джунгла с избуелите бурени, сечищата и дърветата със сплетени клони. Малкия Боньор бе всичко, което една жена можеше да си пожелае, и все пак Леони често съжаляваше за своето западнало имение. Може би тачи вечер не случайно носталгията бе по-силна от всякога.

Замъкът Сент-Андре бе нейната крепостна стена срещу останалата част от света. В дните на лишения и несигурност той ѝ бе дарил необходимите мир и утеха. А точно тази вечер тя би дала всичко, за да си бъде у дома, в обстановката на своето минало, за да си припомни коя е и какво я накара да предприеме пътуването до Начес.

Да, не бе от любов, нито от стремеж да сподели живота на семейство Слейд. Ден след ден тя се усещаше потисната и това чувство я безпокоеше почти толкова, колкото и увлечението ѝ към Морган Слейд.

В съзнанието ѝ се редуваха объркани мисли и безредни картини. Морган... Джъстин... замъкът Сент-Андре... нейната зестра... Как можа дори за миг да забрави истинската цел на своето пътуване?

Замъкът Сент-Андре бе нейното бащино огнище, наследството на Джъстин. Тази зестра бе възможността да възвърнат собствеността си, да придадат на тяхното имение предишното великолепие, да го превърнат в цветуща плантация, може би дори по-красива и от Боньор.

Но как ще успее да се освободи от мъжа, който започваше да означава толкова много за нея? Трябваше също да се съобразява и с чувствата на Джъстин — нарастващата обич, която детето засвидетелстваше на този, когото смяташе за свой баща. Леони започна да се измъчва от угризения... Никога не трябваше да лъже своя син.

Какво тогава може да направи? Тя никога не би приела да се отнасят с Джъстин като с копеле.

Леони се усещаше обезоръжена, откакто живееше под един покрив с Морган. Привързаността, която той показваше към сина ѝ, изглеждаше искрена. Нейните слуги бяха напълно завладяни от личността му и дори Ивет му се възхищаваше. Леони също мислеше, че чарът му е неотразим. Харесваше игривото пламъче, което танцуваше в сините му очи, звънът на смеха му, когато си играеше с Джъстин и учтивостта, с която се отнасяше към всички.

Несъмнено той бе много различен от човека, за когото се бе омъжила и точно тази разлика я тревожеше. Този Морган ѝ харесваше, може би дори започваше да се влюбва в него... А типът, с който се бе запознала в Ню Орлиънс, заслужаваше единствено презрението ѝ.

Леони прие обяснението за неговия опит да отрече познанството им на бала. Но тази история с развода, която той съчини, подхранваше подозренията ѝ. Дори при положение, че той бе повярвал, че е разведен, защо не бе върнал зестрата ѝ? Тя се съмняваше, че в паметта му се е появило бяло петно. И защо той се бе съгласил да подслони в дома си не само детето, след като знаеше със сигурност, че не е негов баща, но и всички прислужници на Леони?

Бяха се договорили недвусмислено да не изискват нищо един от друг. И все пак всички бяха настанени в дома му и получаваха неговото щедро гостоприемство. А Морган Слейд от Ню Орлиънс никога не ѝ бе правил впечатление на щедър човек.

Освен всички въпроси, които си задаваше, Леони особено се терзаеше от още една загадка: случката от този следобед наистина ли бе променила положението? Дали от обикновено споразумение техният брак се бе превърнал в свършен факт? А Джъстин! Рано или късно Морган щеше да потърси истината. А зестрата й? Трябваше ли да му я остави и да се примири с неговата издръжка?

Не, Леони прекалено дълго бе живяла според собствените си разбирания, за да успее да се откаже от своята независимост. Въпросът бе по-скоро принципен, отколкото финансов. Наистина, ако тя имаше деца от Морган, като техен баща той щеше да поеме осигуряването на бъдещето им. Но бъдещето на Джъстин бе нейно задължение.

Мисълта, че може да носи детето на Морган, я разнежи. Внезапно тя осъзна, че разсъждава върху възможността да живее в Начес като законна съпруга на Морган Слейд.

Леони реши да поговори с Морган за тази история със зестрата и да му обясни защо се нуждае от парите възможно най-рано. Съдбовната дата първи юли бе след по-малко от месец и Морис дьо Ла Фонтен със сигурност нямаше да отложи и с ден погасяването на дълга й.

Решението я задоволи. Леони предварително се опияни от удоволствието да види съпруга си, влезе в къщата и се отправи към трапезарията.

Робърт и Доминик им бяха дошли на гости и вечерта беше приятна. Въпреки оживения разговор между тримата братя погледът на Морган непрекъснато търсеше Леони, като привлечен от магнит. Той отново усещаше вкуса на устните й, мекотата на кожата й, топлината на тялото й... Но спомените му не бяха единствено чувствени. Виждаше пак как тя играе с Джъстин, с вдигнати поли, обляна от светлина. Започваше да се пита дали не забравя причините, които го накараха да подготви тази комедия.

Морган се смайваше как за по-малко от седмица Леони и нейният син се бяха настанили толкова естествено в живота му. С усилие си повтаряше, че под тези прелестни маски, предназначени да мамят хората, се води безпощаден дуел... и че те са заклеті врагове.

Морган наум изброи всичките й злодеяния... Тя претендираше, че е негова жена, а той отлично знаеше, че това не е вярно. Тя изискваше възстановяването на една зестра, която той никога не бе

получавал. Тя го товареше с едно дете, което не бе негово. „В действителност списъкът е внушителен“ — каза си той. Леони и Ивет напуснаха и оставиха мъжете да запалят пура и да си наляят коняк.

Тримата братя не се задържаха дълго на масата и скоро се присъединиха към двете млади жени в салона.

Мисълта, че някой друг е притежавал това младо, страстно тяло, бе истинско мъчение за Морган. Той се опита да я прогони, но въпреки усилията му от само себе си възникна въпросът — дали този друг не е основният инициатор на цялата постановка. Това разбира се бе мъж. Той бе съставил плана, направил фалшификациите, осъществил всички необходими проучвания, докато се убеди, че няма никакъв пропуск в инсценировката. Може би дядо й не бе мъртъв и самият той бе скроил заговора срещу Морган?

„Впрочем всички са съучастници — реши той. Всеизвестно е, че старите семейни слуги са до смърт предани. Ако те наистина са такива и се придържат към думите си, не е възможно да се опровергават твърденията им.“

Морган бе почти сигурен, че е напипал истината. Леони никога не беше крила, че единственото й желание е да си получи зестрата. При такъв противен план много глупаци биха решили, че най-простото е да платят и да се отърват от момичето. Леони и нейният съучастник щяха да напълнят джобовете си и да се впуснат в издирването на следващата жертва.

Ами да, ясно като бял ден. Детето, прислугата и дори прелестната Ивет — всички бяха изпълнители в този план. Те се държаха толкова естествено, че на практика бе невъзможно да не им повярваш.

Несъмнено стратегията им е успявала в миналото... Но този път те нямаше да бъдат победителите... Не, не и този път!

Но Морган трябваше да се въоръжи с търпение, докато пристигне отговорът на Джейсън. Нямаше смисъл да разпитва прислугата. А тази малка уличница Леони бе прекалено ловка, за да направи и най-малката погрешна стъпка.

Тази нощ Морган дълго не успя да заспи. В един момент се бе изкушил да посети Леони в спалнята й, за да вкуси отново удоволствието от тялото й, но побърза да прогони тези мисли. Като че бе по-склонен да я удуши, отколкото да я люби.

Когато Леони проумя, че той няма да дойде при нея, в душата ѝ забушуваха противоречиви чувства. От една страна, изпитваше облекчение, че няма да бъде изложена на опасността да се оплете в мрежата на техните отношения. Но, от друга, спомняше си пламенните целувки на Морган и усещаше призива на сетивата си.

Леони решително се съсредоточи върху въпроса за зестрата си и успя да прогони виденията. Заспа, докато обмисляше какъв разговор ще проведе с Морган сутринта. Може би тя умееше да заповядва на съзнанието си, но върху подсъзнанието си нямаше никаква власт. В съня си тя отново се озова на полянката с Морган. Събуди се със спомена за устните му, покрили нейните, и за ръцете му, които я притискаха към тялото му.

На сутринта Леони облече жълтата ленена рокля и реши да поговори с Морган възможно най-рано. Историята с нейните пари трябваше незабавно да се уреди. А и по всяка вероятност неговата реакция щеше да ѝ помогне да изясни някои подозрителни несъответствия. Може би Леони бе достатъчно глупава, за да повярва, че е влюбена в Морган. Но се объркваше, защото усещаше, че под образа на прекрасен любовник и очарователен баща се крие съвсем друг човек.

Тя си спомняше понякога за недоверието, което бе изпитала към него в Ню Орлиънс и споменът бе прекалено настойчив, за да го пренебрегне.

Докато слизаше по стълбите, Леони проумя иронията на съдбата. Те се бяха споразумели да живеят разделени, а тя бе под неговия покрив в качеството на законна съпруга. Синът им не бе плод на техния съюз, но съпругът и го бе приел безпрекословно.

Начинът, по който Морган щеше да реши въпроса за зестрата, щеше да ѝ подсказе какъв е в действителност този загадъчен мъж. Ако възстановеше парите според уговорката им, това щеше да бъде доказателство за неговата почтеност. В противен случай... е, добре, тя щеше да е наясно: той е точно такъв, за какъвто го бе сметнала от самото начало — негодник!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Матю бе помолил Морган да провери счетоводните книги и той тъкмо ги преглеждаше, когато Леони почука на вратата на кабинета.

Тя спря на прага, като се двоумеше дали да пристъпи в това считано за „царство“ на мъжете място. Дълго се гледаха, без някой от тях да промълви и дума. Въпреки че бе сама с този мъж, съумял да събуди чувствеността ѝ, Леони се срамуваше много и забрави всички реплики, които бе подготвила. Изведнъж изпита съжаление. Не трябваше да го безпокои в кабинета му. Щеше да е по-разумно, ако бе започнала разговора в присъствието на трети човек или поне не в стая, която безусловно беше негова лична територия. Стори ѝ се, че той е променен. Погледът му бе студен и горчива бръчка прорязваше челото му. Леони бе сигурна, че не и е забелязала снощи. Тя изведнъж се изчерви. Не, вчера на полянката лицето му определено не бе толкова сурово и неприветливо.

Морган забеляза изчервяването ѝ и присви очи. Затвори с трясък счетоводния тефтер и остро попита.

— Да поговорите с мен ли искате?

— Да, господине — отговори тя несигурно. — Искам да уредим някои въпроси.

„Господи — помисли си тя, — държа се като пансионерка!“

— Не можем да продължаваме по този начин — добави тя потвърдо.

Морган невъзмутимо изчакваше, като несъзнателно се възхити на прелестта ѝ. Жълтата ленена рокля подчертаваше златистия тен на кожата ѝ и червеникавото злато на косите ѝ. Зелените очи, изпъстрени със златисти точки, гледаха умолително, но решително.

Появяването на Леони в личните му покои го смути, но след като изненадата премина, мислите, които бяха прогонили съня му, отново завладяха съзнанието му. Той изпитваше бясно желание да я разобличи заедно с виновника за цялата бъркотия. Под маската на непроницаемост той кипеше — беше бесен и срещу нея, и срещу себе си. Упрекваше се, че се е поддал на нагона и най-вече, че за втори път е

омагьосан от чара на едно порочно създание. Тази мисъл му подейства като шепя сол върху открита рана.

Вчера той бе проявил достатъчно непредпазливост и не бе видял капана, който му бе заложила. Днес подушваше клопката и цяла сутрин се проклинаше, че е оставил тялото си да вземе връх над разума му. Печалният опит със Стефани почти се бе изличил от паметта му. Но сега бе нащрек и изобщо нямаше намерение да забравя, че тази вещица се стреми единствено към парите му.

Как щеше да поправи злото, което сам си бе причинил, признавайки я за своя жена? Той още не знаеше, но бе убеден, че ще намери някакъв начин рано или късно. През това време трябваше да се задоволи с радостта от мисълта, че с умишленото си попадане в мрежата на своите противници, е объркал плановете им.

Фактът, че Леони го преследва упорито и в кабинета му, го изпълни със странно чувство на удовлетворение. Встъплението ѝ доказваше подозрението, че тя най-после щеше да говори откровено. И Морган едновременно се разкъсваше между желанието да си изясни положението и дразнещото усещане, че още не е готов да я зачертае от съществуването си.

Той безсрамно я съблече с поглед. Не, още не. Тя му дължеше нещо за всички беди, които му причини, и той смяташе да я накара да си плати, преди да се отърве от нея. Дори ако цялата история му излезеше скъпо, той държеше да получи нещо срещу парите си.

— Страхувам се, че не разбирам — каза той най-накрая. — Лично аз мисля, че нещата вървят прекрасно, особено като се сетя за вчера следобед.

Леони стана тъмночервена.

— Не дойдох да обсъждаме случилото се вчера — възрази тя. — Това бе грешка, давам си сметка. Грешка, която повече няма да се повтори. Гарантирам ви, господине.

— Но нали съм ваш съпруг, скъпа? — попита Морган нежно, но интонацията му съвсем не подходеше на заплахата в очите му. — Все пак нали нямате намерение да ме лишите от съпружеските ми права?

Леони направи опит да сдържи гнева си. Тя прояви достатъчно глупост, въобразявайки си, че е влюбена в него. В действителност той бе толкова противен, както и в деня на сватбата им.

— Ето какво точно оправдава постъпката ми, господине — отговори тя, като гласът ѝ трепереше от яд. — Никога не съм смятала да оставам тук като ваша законна съпруга. Дойдох в Начес единствено за да получа парите, които ми дължите... и за нищо друго!

— А, да, парите... разбира се — измърмори Морган. — Питам се кога ще се осмелите да подхванете тази тема.

Леони почувства как кръвта се оттегля от лицето ѝ. Направи огромно усилие, за да се овладее, и отговори беззвучно.

— Ако считате, че злоупотребявам с вашето гостоприемство, повярвайте ми, че съжалявам. Но ще си позволя да ви припомня, че повдигнах този въпрос още с пристигането си в Начес.

— Точно така — съгласи се Морган и вътрешно отбеляза, че всичките му мрачни прогнози се сбъдват. — Колко глупаво от моя страна, че забравих. При това вашето искане бе достатъчно ясно.

Сега Морган бе сигурен, че е отгатнал намеренията им. Всяка дума на Леони го потвърждаваше. Те явно бяха решили да не губят повече време и да измъкнат възможно най-бързо определената сума. Чудеше се колко други мъже са били изнудени по този начин. Може би те също се бяха опитвали да се отърват и да ги хванат в собствения им капан. Не, едва ли. Но този път си имаха работа с достатъчно прозорлив и опитен конспиратор, който нямаше да играе по тяхната свирка, или поне не така, както очакваха.

— Да, господине, прекалено ясно — каза нетърпеливо Леони. — Нямам никаква друга причина, за да стоя тук. Спомнете си, че ние се споразумяхме да не се месим в живота си.

Морган не помръдна, но лицето му толкова красноречиво изразяваше презрението му, че Леони усети, че се бяха върнали там, откъдето бяха тръгнали — на техния сблъсък вечерта на бала. Всичко останало бе изчезнало. Случилото се вчера сякаш не бе станало. Тя дори помисли, че Морган ще възобнови твърдението си, че никога не се е женил за нея.

Но Морган нямаше подобно намерение. Той дори реши, че идеята да я признае за своя жена не бе толкова неподходяща. Така той принуждаваше малката интригантка да заеме последните си отбранителни позиции и я подканваше да свали картите си.

— Какво ще стане, ако аз върна зестрата ви? — попита той ненадейно.

— Ще си заминем незабавно — отговори Леони със свито гърло.

Това ли бе нейното най-съкровено желание? Все пак при мисълта, че никога повече няма да го види, Леони почувства, че отмалява.

— Аха — присмя се той. — На практика — делова сделка! Давам ви вашите пет хиляди златни дублона и вие изчезвате. Обетите, които произнесохте на сватбата, нямат никакво значение за вас, нали?

Леони гордо вдигна глава.

— Абсолютно никакво, господине. И никога не са имали! А навремето нямаха смисъл и за вас. Бяхте много склонен да приемете моите условия. Дори признахте, че също не държите на този брак. Това бе сделка, която сключихме за взаимна изгода, но досега от нея печелите само вие. И ако не ми върнете тези пари преди края на седмицата, ще бъда принудена да се обърна към правосъдието.

— Какво? — изрева Морган и стисна китката ѝ. — Не прекращвайте всички граници, мадам! Не ме предизвиквайте, за да не получите повече, отколкото желаете.

— Аз не искам нищо от вас — изстреля през зъби Леони и одраска ръката, която стискаше нейната като с клещи. — Искam единствено това, което ми дължите! И ще направя всичко възможно, за да го получа!

Докато тя се мъчеше да се освободи, Морган почувства горещото ѝ тяло срещу своето и въпреки презрението, което изпитваше към нея почувства, че неговото тяло отговори незабавно. Тя бе почервеняла от ярост, но Морган сметна, че е по-привлекателна отвсякога.

— Всичко ли? — прошепна той. — И ще изтърпите дори прегръдките на вашия съпруг?

— Не! — извика Леони, като се извиваше, за да освободи ръката си. — Не съм проститутка, която можете да купите. Тези пари са мои и вие трябва да ми ги върнете. Дължен сте!

— Може би ще ви ги върна... някой ден. Но първо искам да се уверя за какво точно плащам!

Съпротивата на Леони ставаше все по-яростна. Пламналият му поглед ясно говореше за намеренията му. Тя го удряше със свободната си ръка, но Морган определено бе решил да опита отново вкуса на устните ѝ, преди да я пусне.

Свободната му ръка хвана меднорусата грива и прикова главата ѝ. Устните му потърсиха нейните. При допира Леони потръпна с цялото си тяло, но цялата се стегна и отказа да отговори на целувката му.

— Отвори устни, отпусни се — промълви Морган. — Искam те цялата... Искam да те вкуся, да вдишвам от теб...

Устните му се плъзнаха по шията ѝ и езикът му нежно погали вдлъбнатинката под ухото ѝ. Морган усети, че Леони се задъхва и тази реакция, прибавена към желанието на собственото му тяло, разбунтува страстта му.

— Само преди миг бяхме готови да се разкъсаме — измърмори той. — А сега те държа в ръцете си и единствената ми мисъл е как да се слея с теб!

Леони започна да трепери. Думите, които той произнесе, извикаха в съзнанието ѝ много ярки спомени, които сломиха съпротивата ѝ. С въздишка тя се остави на ласките му.

Почукването на вратата като че ги отрезви, сякаш ги заля ледена вода. Леони замръзна в прегръдката на Морган, който изруга невъздържано, щом чу гласа на Доминик, който искаше разрешение да влезе.

— Брат ми пристига точно навреме! — подигра се той. — Още пет минути и би прекъснал много по-сериозно занимание!

Леони бе поруменяла от неудобство. Тя извърна очи и произнесе с накъсан глас.

— Това не променя нищо, господине. В момента не можем да поговорим, но трябва да уредим този въпрос възможно най-скоро.

— Не смятам, че нашето положение може да се уреди просто с един разговор — възрази Морган. — Затова приеemте да останете моя съпруга още няколко седмици, скъпа!

Леони отвори уста, за да му възрази, но Доминик влезе и тя замълча. Изглежда с убийствен поглед Морган, бързо се отправи към вратата и изчезна.

Доминик замислено проследи излизането ѝ, после се обърна към брат си.

— Доста време ти бе необходимо, преди да ме поканиш да вляза — отбеляза той. — Появата ми май не бе уместна?

— Я си затварям устата! Не съм в настроение да откликна на хумора ти!

— Извинявай. Ще дойда пак, когато твое величество е по-благосклонно настроен.

Морган се засмя.

— Признавам, че настроението ми е отвратително — заяви той, — но ти нямаш нищо общо с това. Сбърках, като си го изкарах на теб. Съжалявам!

— Е, няма значение. Но ако моментът не е подходящ, мога да дойда по-късно.

— Съвсем не. Виж, ако беше дошъл пет минути по-късно, с удоволствие щях да те удуша!

— Чак да ме удушиш?

— Да! И така, какво мога да направя за теб?

— Нищо... или по-точно... Искях да поговоря с теб... по повод твоята сватба...

Морган вдигна едната си вежда.

— Я виж!

Доминик не издържа на въпросителния поглед на брат си и се загледа през остъклената врата, която водеше към вътрешния двор.

— Тези дни много разсъждавах — започна той. — Премислих всичко, което знам за теб и две неща ми избодоха очите...

Той спря, за да потърси думи. Морган го подкани да продължи.

— И какво ти избоде очите?

— Никога не съм чул от устата ти и най-дребната лъжа, нито дори полуистина. Тогава реших, че може би не си излъгал и вечерта на годежа ти, но от няколко дни със сигурност лъжеш... Не ме питай откъде знам, нито защо мисля сега, че не си се женил за Леони. Имам предчувствие, че подготвяш нещо, за да печелиш време или си имаш някаква друга причина.

— Е добре, Доминик, разкрит съм! — подметна Морган, като се преструваше на възхитен.

— Не хитрувай пред мен — изръмжа Доминик. — В началото успя да ме заблудиш. Но събитията се развиваха с такава бързина! След като изненадата премина обаче, прецених отново събитията и съм готов да се закълна в живота си, че преди онази вечер ти никога не си виждал Леони.

— И какво?

— Ами, дявол да го вземе, искам да ми простиш, че не ти повярвах! Държа също така да ти кажа, че каквато и игра да си започнал, аз съм на твоя страна. Един приятел винаги може да ти бъде от полза.

Морган дълго го гледа.

— Прав си — каза той най-накрая. — Един приятел може да бъде от полза. Бог знае, че ми е трудно да се преструвам на щастлив. Давам ти честната си дума, че никога не съм виждал Леони Сент-Андре преди Гейлорд Истън да я доведе. Разбира се никога не съм се женил за нея, нито пък съм баща на Джъстин.

— Но все някой трябва да е.

— Естествено.

— О, мисля, че започвам да добивам някаква представа за случилото се...

— А, да, ти имаш по-пъргав ум от мен. Аз чак тази нощ се сетих, че липсва късче от мозайката — бащата на Джъстин.

Доминик поклати глава. Морган сподели с него подозренията си и брат му сметна, че изводите му са достоверни. Двамата отхвърлиха вероятността Леони сама да е съчинила плана. Не, те бяха убедени, че в дъното на цялата история стои мъж. Може би Клод Сент-Андре бе все още жив, но този дяволски план по-скоро разкриваше почерка на някой по-млад мъж — любовник или сводник. Във всеки случай това бе страшно ловък тип, който бе измайсторил фалшивите документи и бе избрал за жертва Морган.

— Ако го открием, ще разбудим цялата загадка — каза Морган.

— Ивет и слугите една и съща история ли разказват? — попита Доминик.

— До един. Задавах въпроси на всички. Приложих всякакви хитрости, за да ги хвана в явно противоречие, без да събуждам подозренията им, но напразно. Реших, че са по-хитри от мен...

— Не разбирам защо я призна за своя жена, след като през цялото време си знаел, че не е?

Морган вдигна ръце към небето.

— Какво, за Бога, можех да направя? Леони размаха тези документи, на които се мъдри моят подпис и всички й повярваха. Отгоре на всичко родителите ми заявиха, че Джъстин ми е одрал

кожата. Впрочем, ако си направиш труда и разгледаш добре малката ми женичка, ще разбереш без усилия защо не ми е чак толкова неприятно да се възползвам от съпругеските си права!

— Тази мисъл ми мина през главата! Признавам, че е дяволски съблазнителна. А сега какво ще направим, за да се измъкнеш от тая каша?

— За момента нямам представа — призна Морган. — Писах на Джейсън. Надявам се, че той все ще открие някаква следа, която ще ми позволи да я разоблича. Имам чувството, че истината, каквато и да е тя, е скрита в Ню Орлиънс. Никога в живота си не съм бил пообъркан! Знам, че тя лъже. А като потвърдих историята ѝ, попаднах в капан, лош и от този, който тя ми бе поставила. Единствената ми надежда е да открия този мъж — ако изобщо съществува, защото понякога си задавам и този въпрос — и да изтръгна от него истината.

— Ами ако това е Гейлорд Истън? — предположи Доминик.

— И за това съм мислил. Дом, но... Въпреки всичко е възможно. Гейлорд я доведе на бала и ако някой има причини да желае опропастването ми, това е точно той.

— Но разбира се, че е той! — ентусиазирано заяви Доминик, чиито сиви очи блестяха от възбуда. — Може би Леони е негова любовница от години. Всички знаят, че той има нужда от пари. Сигурно я е крил някъде с детето. Защо той да не е мъжът, който стои зад тази история?

— Защото едва ли притежава толкова мозък, за да организира всичко. Но един разговор с въпросния млад човек май може да бъде полезен. Ти как мислиш?

— По дяволите, разбира се!

За нещастие, когато Морган посети семейство Истън, научи, че Гейлорд е заминал за Батон Руж и ще отсъства няколко месеца. А истината бе, че родителите му бяха побеснели от ролята на сина им на бала в дома на семейство Маршъл и му бяха заповядали да изчезне от околностите на Начес.

— Какво ще правим тогава? — попита Доминик.

— Ти ще останеш тук и ще внимаваеш моята скъпа женичка да не изчезне ненадейно. А през това време аз ще отскоча до Батон Руж.

ТРЕТА ЧАСТ

ШЕПОТИ ВЪВ ВЯТЪРА

*Никой и никога не може да
избяга
напълно от любовта. И никой и
никога
няма да ѝ избяга, докато
съществува
красотата и докато има очи, за
да я видят.*

*„Дафнис
и Хлое“
Лонг^[1]*

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Доминик настоя Личфилд да придружи брат му до Батон Руж. Той не знаеше защо Гейлорд е заминал там и се опасяваше да не би Морган да се озове срещу някой от съучастниците в заговора, може би дори срещу най-важния от тях. В такъв случай бе необходимо да има със себе си някой, способен да се притече на помощ.

Морган бързаше по две причини. От една страна, бе нетърпелив да узнае истината, а, от друга, страхуваше се Леони да не се изплъзне от наблюдението на Доминик и да не изчезне също така бързо, както се бе появила. Бе уредил никой да не е в течение на плана му преди заминаването, за да няма време Леони да предупреди Истън. Естествено истинската причина за ненадейното му пътуване остана в тайна. Доминик заяви, че Морган е решил да се премести с новото си семейство в имението Таузънт Оукс и е заминал да провери дали къщата е в достатъчно добро състояние, за да приюти младата му съпруга. Матю и Ноел приеха новината с неудоволствие, но не казаха нищо.

Леони отначало онемя от смайване, посяе беззвучно попита.

— Искате да кажете, че той вече е заминал? За Батон Руж?

Доминик се поклони с иронична усмивка.

— Но да, мадам. Искаше да ви уведоми лично, но корабът вдигна котва на зазоряване и той бе сигурен, не ще проявите разбиране.

Леони овладя раздразнението си, пое си дълбоко дъх и попита.

— И кога ще се върне?

— Не зная. Зависи колко време ще му отнемат приготовленията на Таузънт Оукс... Може би седмица, може би месец...

Тук Леони не издържа и избухна.

— Един месец! Това вече е много! Той не може да отсъства толкова дълго.

Тя направо изстина при мисълта, че Морган няма да се върне преди месец. Всичките ѝ надежди да си възвърне замъка Сент-Андре рухнаха.

Доминик забеляза отчаянието, което се изписа върху лицето ѝ и изпита неудобство.

— Нещо не е наред? — подметна той.

Леони обаче вече се бе овладяла. Тя се изправи гордо. За нищо на света нямаше да сподели тревогата си с някой от проклетото семейство Слейд.

— Всичко е наред. Какво ви дава основание да мислите обратното?

Доминик се обърка и се запъна.

— Не знам... изглеждате... притеснена...

Леони отново избухна, неуспяла да сдържи гнева си.

— И какво от това? Какво значение има това за вас? Какво ви бърка, че аз ще загубя къщата си, защото брат ви е непочтен човек? Никога не съм искала да бъда негова жена, никога! Не дойдох в Начес, за да заемам мястото на законна съпруга. Искях единствено това, което ми дължи. И дори не го искам за себе си. Искам да спася родния си дом! Къщата, която моят прадядо е построил сред блатата. Къщата, в която е роден дядо ми, където е роден баща ми, където сме родени ние — аз и моят син! Нашата къща! Можете ли да разберете какво е това? Замъкът Сент-Андре ми е по-скъп, отколкото Боньор — на вашето семейство. Трябва да се издължа до първи юли, за да не го загубя, а сега вашият брат ми отне и последната възможност да го откупя! Защото избяга като страхливец и отказа да възстанови зестрата ми...

Тя се засрами от избухването си, сълзите ѝ бяха готови да рукнат, затова се завъртя на пети и напусна стаята.

— Олеле, Боже! — промърмори Доминик. — Питам се дали Морган е в течение...

Естествено Морган бе дочул нещичко от прислугата, но крайната дата въобще не бе привлякла вниманието му. А и вероятно би сметнал вълнуващата изповед на Леони за поредния ход от плана за неговото изнудване.

Пътуването премина без инциденти. При други обстоятелства Морган дори би му се наслаждавал. Но с ужас установи, че отсъствието на Леони ни най-малко не намалява въздействието ѝ върху него. Тя се промъкваше във всичките му мисли като изкусителен

демон. Струваше му се, че дребничката ѝ фигура танцува на всеки завой на бурната Мисисипи, а звънкият и като сребърна камбанка смях отеква в ушите му. Образът ѝ го преследваше най-настойчиво през нощите. Той рязко се събуждаше с чувството, че тя е в прегръдките му. Усещането бе толкова реално, че му бяха необходими няколко секунди, докато осъзнае, че е сънувал. И когато отново заспиваше, в главата му кълтеше същият съблазнителен смях.

Морган откри, че Леони не е единствената, която му липсва. Джъстин също изпълваше мислите му. Той бе започнал да свиква с проявите на привързаност, които детето му засвидетелстваше, с техните сутрешни разходки на кон или пеша. Джъстин бе толкова обаятелен, че Морган усещаше първите кълнове на онази всеотдайна обич, с която бе обожавал Филип.

„За по-малко от седмица те ме превзеха“ — повтаряше си ядосано той. Животът му се свързва с техния, а нощните му видения доказваха до каква степен Леони бе покорила сърцето му.

Поне в Батон Руж щеше да получи сведенията, които можеха да дадат ключа към загадката и да му позволят да прекрати този прословут брак. Трябваше да провери дали истинският автор на цялата комедия е Гейлорд Истън. Морган отказваше да повярва, че той е и баща на Джъстин. Съжаляваше, че го е изгонил толкова грубо, без да изслуша обясненията му.

Батон Руж бе едно от първите френски поселища в Луизиана, но навремето градчето бе част от Западна Флорида. Под испанско владичество той бе оживено пристанище, разположено на левия бряг на Мисисипи. Морган бързо откри приличен хотел и купи два коня за обратния път. Натовари Личфилд със задачата да разопакова багажа им и започна да издирва младия Гейлорд.

Скоро научи, че някакво семейство на име Истън живее на няколко мили северно от Батон Руж. От събраните сведения направи заключението, че Гейлорд сигурно гостува при тях.

Въпреки нетърпението си на другата сутрин Морган посети Майкъл Истън чак към десет. Посрещна го домакинят — петдесетина годишен мъж, жизнерадостен веселяк.

— Племенника ми ли търсите? — попита той. — Надявам се да успеете да го отклоните от пътя, по който е тръгнал. Откакто пристигна, само оплаква някаква Мелинда и дави мъката си в най-

доброто ми уиски. Казва, че ако може да върне нещата назад, ще я остави да се омъжи за женен мъж. Никога не бил си представял, че тя можела да го упрекне за развалянето на такъв годеж. Лично аз считам, че е прав, и не разбирам защо тази Мелинда му се сърди... На практика той я е спасил да не направи грандиозна глупост.

— Съмнявам се дали някой може да спре Мелинда да върши глупости — каза Морган.

Майкъл Йстън вдигна вежди.

— Виж ти — измърмори той. — В такъв случай не е толкова чудно. Ще откриете Гейлорд в ергенския павилион.

Морган се сбогуваме Майкъл. Любопитството му беше разпалено. Ако можеше да се вярва на приказките на чичото, Гейлорд изживяваше любовно отчаяние и сигурно умът му не бе зает с кроежи и заговори с Леони.

Морган влезе в отдалечения от основната постройка павилион и намери Гейлорд на горния етаж.

Младият Йстън се бе проснал в един кожен фотьойл. Главата му клюмаше, очите му бяха зачервени. Брадата му бе набола, а в ръката си едва крепеше чаша уиски. Когато видя Морган на прага, той изпусна чашата, която се пръсна на парчета.

— Вие! — възкликна той, изненадан и възмутен едновременно. — Не ви ли е достатъчно, че отнехте любовта на живота ми? Трябва ли още да идвате тук и да ми се подигравате? Мелинда не иска дори една дума да ми каже. И знаете ли защо? Защото я спасих от вас и сега тя ме ненавижда! Напразно я умолявах да ми прости, напразно обяснявах, че единственият ми стремеж бе да я защита — не пожела да чуе и дума! Когато срещнах жена ви в странноприемницата, не повярвах на късмета си! Бях толкова превъзбуден, че мислех само как да изтръгна Мелинда от ноктите ви. Каква идиотщина! Срещата с вашата жена бе най-лошото нещо, което ме е сполетявало. Проклинам деня, в който я видях!

Морган Дълго мълча. С огромно облекчение установи, че Гейлорд няма никакви сходни черти с Джъстин. От друга страна той мислеше, че трябва да се е побъркал, представяйки си тази нещастна отрепка способна да състави дяволския план, който целеше да отмъкне част от богатството му. Бе очевидно, че Гейлорд страда съвсем искрено, че не може да си прости прибързаното завеждане на Леони

при семейство Маршъл на бала. Но все пак бе възможно и да се преструва. Морган реши да изясни този въпрос.

— Разбирам вашето озлобление към мен — каза той, — но бих искал да ми обясните как открихте толкова навреме Леони? От известно време този въпрос доста ме тормози.

След като получи няколко остри и кратки отговора, Морган се увери — щом Гейлорд бе идиот, способен да изпадне в отчаяние заради една глупава гъска, която не заслужаваше и намек за съжаление, то неговата връзка с Леони явно се дължеше единствено на случайността.

Приключил задачата си, той тръгна обратно още същия ден, но бе удовлетворен само отчасти. Бе сигурен, че Гейлорд няма пръст в заговора срещу него, но мисълта, че друг мъж дърпа конците, непрекъснато глождеше съзнанието му.

Следователно отново бе дошъл в изходната точка — обременен с лъжкия, която твърдеше, че е негова жена.

Морган и Личфилд пристигнаха в Малкия Боньор около полунощ в средата на юни. Къщата бе потънала в мрак. Без да вдигат шум, за да не събудят обитателите ѝ, те свалиха седлата от изморените и запотени коне и ги разтриха. Можеха да се доберат до стаята на Морган, без да разбере заспалият дом, но Личфилд се спъна в нещо и изпусна куфара, който носеше.

— Малкият Джъстин е забравил дървеното си конче в антрето — измърмори с упрек той.

Ако в отсъствието на Морган Личфилд поемеше управлението на къщата, подобен неприятен инцидент би бил изключен. Морган се готвеше да го подкачи по този повод, когато вратата на кабинета му рязко се отвори. Появи се Доминик с пистолет в едната ръка и със свещник в другата.

— Горе ръцете! — извика той. — Още една крачка и сте мъртви!

— Дом! — възкликна Морган. — Какво, по дяволите, правиш тук, в този час?

Доминик позна гласа на брат си и свали оръжието.

— А, ти ли си? — каза той и облекчен въздъхна.

— Кой смяташ, че може да е по това време?

— Крадци! Докато те нямаше, много къщи в околността бяха ограбени и мама се притесни, че в Малкия Боньор няма мъж. А нали

знаеш, че когато мама се обезпокои, веднага взема мерки, които могат да я успокоят.

Морган се усмихна с разбиране.

— Ясно! Но защо не си легнал? Все пак има стаи, които са по-удобни от моя кабинет.

— Да, разбира се... Обаче когато мама реши, че в къщата е необходим мъж, Леони пък сметна, че не ѝ трябва. След заминаването ти хвърчат искри във въздуха от напрежение. Леони е независима и упорита. Заяви на мама, че е живяла пет години без никаква мъжка защита и не вижда защо сега трябва да се съобразява с някой, който със сигурност не стреля по-добре от нея. Мама се засегна, гарантирам ти. Отгатна, че Леони се съмнява в качествата ми на стрелец и няколко минути се опасявах, че ще се впуснат в ръкопашен бой.

Морган си представи сценката и избухна в смях.

— И какво стана после? — попита той. Личфилд изпревари отговора на Доминик.

— Ако господата желаят да продължат разговора си в хола, на светлината на някоя свещ, моля да ме извинят. Аз ще ида да прекарам нощта на по-удобно място — заяви той.

— Моля ви, Личфилд, можете да се оттеглите — каза Морган истински развеселен. — Ще ви видя утре сутринта... естествено ако нямате други планове.

Личфилд хвърли на господаря си красноречив поглед и излезе, без да добави нищо.

— Прав е — призна Морган. — Ще ни бъде по-удобно в кабинета.

— След вас, господине — каза Доминик иронично. След няколко минути те вече седяха в кабинета. Бяха си налили по чаша уиски и Морган разказа на брат си за резултатите от пътуването и срещата с Гейлорд. Настани се по-удобно в мекия кожен фотьойл, въздъхна с облекчение и заяви.

— Божичко! Колко е хубаво да си у дома!

— Я виж! — грейна Доминик. — Ето нещо ново! Мислиш ли наистина, че може да ти е зле у дома?

Морган смръщи вежди.

— Не знам. Единствено усещам, че съм щастлив тук... Щастлив съм и че малката лъжкиня — моята скъпа съпруга — не се е изпарила,

докато ме е нямало.

— Не мисля, че има възможност да избяга — отбеляза Доминик. — Готов съм да се обзаложа, че щеше да си заmine въпреки всичките ми усилия да я задържа, но явно е дала и последния си цент, за да стигне дотук.

Морган отпи глътка от уискито си.

— Откъде знаеш, че е изхарчила всичките си пари за това пътуване? — усъмни се той. — Сигурен ли си, че всички идват от Ню Орлиънс? Това все пак е нейно твърдение.

— Морган, може би ще решиш, че съм непостоянен, но понякога вярвам на историята ѝ, или поне на част от нея. Всичко е толкова объркано, че знам какво да мисля... Ти твърдиш, че не си се женил за нея и аз съм сигурен в това. Но от друга страна вярвам, че за някои неща тя казва истината...

— Например?

— Ами например за тази стара занемарена плантация. Обърна ли по-специално внимание на дрехите и на ръцете ѝ, преди да тръгнеш?

Морган се помъчи да си спомни тоалетите на Леони. Те явно бяха износени и тя не ги сменяше често.

— Пфу! — възрази той. — Дрехите не са важни. Тя е прекалено обиграна, за да облече нещо друго освен стари парцали... Особено ако държи да е убедителна. Колкото до ръцете — не, не съм обърнал внимание... Обикновено не се интересувам от женските ръце... Има толкова по-интересни...

— Добре. Обикновено и аз не забелязвам ръцете им. Но този път постъпих различно. И ако си бе направил труда да се вгледаш в нейните, преди да предприемеш това пътуване, щеше да установиш, че кожата им е ужасно задебеляла. Сигурен съм. Сега вече мазолите не се виждат толкова ясно, но преди бе по-лесно да направиш извода, че тя е работила на полето. Между другото, когато татко говореше за посевите и нивите, тя не изпитваше досада и следеше с интерес думите му. Никоя от жените, които познавам, включително и мама, няма понятие от земеделие. А Леони разбира! Дори даде на татко някои идеи за редуване на културите, които го заинтересуваха. Разбирам, че е измамничка, но мисля, че наистина е, правила това, което казва.

Морган продължително се замисли, преди да отговори.

— И все пак не можеш да отречеш, че единствената ѝ цел са парите?

— Аз не го отричам! Но не съм сигурен, че се стреми към тях от алчност. Когато ѝ съобщих, че може би ще се върнеш след месец, тя наистина се изплаши. Не защото ти не си ѝ дал пари, а защото няма да ги получи навреме, за да спаси замъка си Сент-Андре.

— Да го спаси ли? Мислех, че имението вече е загубено... Или е променила версията?

— По-скоро ми се струва, че изложи по-подробно фактите. Изглежда е сключила сделка с един от старите си съседи — заем срещу имението. След смъртта му неговият наследник е изискал погасяване на дълга ѝ. Освен замък тя не притежава нищо и тази стара постройка ѝ е скъпа. Питам се как бих реагирал аз, ако Боньор попадне в ръцете на чужд човек...

— Няма доказателства, че тя казва истината. Дом...

— Не твърдя, че тя не се опитва да измъкне пари от теб — отговори Доминик. — Просто съществува вероятността тя да не е толкова алчна, колкото изглежда на пръв поглед.

— Може и да си прав — съгласи се Морган. — Възможно е историята да е вярна наполовина. Ето защо е толкова трудно да я хвана в явно противоречие и да докажа, че лъже.

— Но ако приемем, че не всичките ѝ думи са лъжа, то нашата задача ще се опрости, нали? Поне ще можем да започнем отнякъде.

— По дяволите! Нямам представа! Може би да, може би не. Ще замина за Ню Орлиънс. Той е в началото на цялата история и там трябва да се търси разрешението на загадката. И без това тъна в неяснота. На практика разкарването до Батон Руж бе безсмислено...

Вратата на кабинета се отвори. Личфилд влезе и постави между тях огромен поднос със сандвичи. Морган го погледна с признателност.

— Личфилд, казвал ли съм ви някога, че бих продал и последния си жребец, но няма да ви оставя да ме напуснете?

— Често, господине! Но само когато сте здравата нарязан...

Той излезе с достойнство, а зад гърба му се разнесе невъздържаният смях на двамата братя.

— Разбирам защо толкова го превъзнасяш — най-после продума Доминик. — Но лично мен ме плаши.

— Въпрос на навик! — заяви Морган. — Във всеки случай наистина не мога да се лиша от него. Но още не си ми казал защо спиш в кабинета ми?

[1] Или Лонгос, гръцки писател, за чийто живот не се знае почти нищо. Предполага се, че е живял между II и V в. пр.н.е. Счита се, че е автор на романа „Дафнис и Хлое“. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тъкмо бях започнал да ти разказвам... Така... Мама искаше да се преместя тук заради крадците — започна Доминик. — Само че Леони беше против. И за да задоволя прищевките и на двете, аз се промъквах тук, когато всички са легнали, и дремех до сутринта, преди да се прибера в Боньор. Между другото съм страшно доволен, че се върна. Започвах да не си dospивам. Впрочем Леони скоро щеше да открие тактиката ми и тогава не бих дал много за кожата си...

— Искаш да кажеш, че тя не знае? — учуди се Доминик.

— Нямам представа. Вмъквах се крадешком в къщата и внимавах да не вдигам шум. Но когато Леони ме погледне по-особено, имам чувството, че знае, и премълчава, за да не влиза в открита война с мама.

— Толкова ли е сериозно?

— Е, не чак толкова. Май след няколко спречквания и двете разбраха, че оръжията им са равностойни. Мама не иска да признае, но всъщност много харесва Леони. А Леони е толкова затворена в себе си, че е трудно да отгатнеш какво се върти в главата ѝ. В момента изпитва такова недоверие към всички нас, че отказва да ни харесва.

— Защо пък да не ви вярва?

— Мисли си, че те прикриваме. Ако положението не бе толкова сериозно, щях да се забавлявам като луд. Леони определено е най-добрата артистка, която съм виждал. И ако не те познавах толкова добре, щях да се закълна, че говори истината.

— Във всички случаи аз казвам истината — подчерта Морган. — Никога не съм се женил за нея и Джъстин не е мой син. Определено няма да отстъпя на изнудването!

— Може би ще ти се наложи. Тя се обърна към съдията.

— Моля?! — извика Морган.

— Да! Татко се опита да я разубеди и всички се заловихме да променим плановете ѝ, но усилията бяха напразни... В понеделник тя се качи на гърба на едно от мулетата си, слезе в града и отиде при

съдията Денджърмонд. Връчи му документите и заяви, че държи справедливостта да възтържествува...

— Отиде в града на муле? — повтори Морган недоверчиво.

— Точно така. Много е горда! Обяви, че има собствено средство да отиде до града и няма нужда от помощта на семейство Слейд. Повтори, че иска единствено зестрата си. И не дава пет пари за всичко останало.

Морган сви вежди.

— Татко говори ли със съдията? — загрижено попита той.

— Да, още същия ден. Каза, че ако ти не можеш да докажеш, че документите са подправени и тя е решила да те гони до дупка — ще бъдеш принуден да платиш. През това време той ще се опита да проточи нещата. За щастие Денджърмонд е семеен приятел...

— А Леони знае ли?

— Още не, но ти повтарям, че е умна. Скоро ще се досети, че съдията е на наша страна и се мъчим да печелим време.

— Тя е прекалено умна! — побесня Морган. — А! И е отишла при съдията! Не се спира пред нищо!

— Какво ще правиш?

— От векове мъжете страдат от алчни съпруги, Дом, но започва да ми писва...

— Да не вземеш да я нараниш?

— Може и да се сдържа, но точно сега с удоволствие бих ѝ извил врата.

— Не мисля, че ще ти е много лесно.

— Прав си. Макар че мисълта страшно ме изкушава, няма да правя глупости и да ѝ позволя да ме изкара от равновесие.

След кратко мълчание Доминик поде.

— Тя е решила, че не ни дължи нищо. И като прие няколко подаръка за Джъстин, уточни, че не желае синът ѝ да бъде разглезван. Следователно не трябва да получава нищо повече.

Морган слушаше, вперил поглед в чашата.

— Със сигурност не това е поведението, което се очаква от една измамничка — промърмори той.

— Точно това се мъча да ти обясня — въздъхна Доминик. — Наистина тя иска проклетата си зестра, но нищо повече. По дяволите!

Има на разположение карета и половин дузина коне, които мързелуват в конюшните... Но не! Мадам взема мулето си и слиза в града!

— Това поведение може би е част от играта. Като се придържа единствено към претенциите за зестрата, тя само затвърждава позициите си. Така и ти започваш да ѝ вярваш. Освен това се държи като изискана дама и придава още повече тежест на историята си.

— Не бих погледнал нещата от този ъгъл — замислено промълви Доминик.

— Помисли! Ако тя приема всичко, което ѝ се предложи, ще изглежда меркантилна. И това ще бъде доказателството, че тя е мошеничка, която е решила да ме изнудва. А като отказва подаръците и всичко останало, тя сваля от себе си всякакво подозрение. Самият ти не се ли възхити от достойнството и гордостта ѝ!

Доминик се смути. Думите на брат му не му харесаха. И все пак логиката им го порази.

Разговорът секна. Доминик се върна в Боньор, а Морган се качи в спалнята си. Личфилд бе минал оттам — за това свидетелстваха запалената свещ на тоалетната масичка, каната с гореща вода, поставена до легена, синият брокатен халат, метнат на леглото и подносът с чаша и бутилка коняк на нощното шкафче.

Морган свали прашните си дрехи, направи вечерния си тоалет и се пъхна между чаршафите с доволна въздишка.

Но въпреки умората сънят не го навести. Моменти от разговора с Доминик се връщаха в ума му. Той бе убеден в правилността на собствените си заключения и отказваше да допусне и най-малкото съмнение към тях. Със сигурност Леони бе измамничка. Но той се хващаше, че търси оправдания за постъпката ѝ. Това го вбесяваше.

Фактът, че тя се е обърнала към съдията, го разтърси. Той никога не си бе представял, че може да стигне толкова далеч. Във всеки случай нейната постъпка бе доказателство — тя и съучастниците ѝ бяха сигурни, че твърденията им са неоспорими.

Морган се въртеше, без да успее да заспи. Най-накрая стана, сипа си коняк, приближи се до прозореца и се загледа навън.

Отлежалото бренди скоро вля успокоение във вените му, но този път умората прогони съня му. Морган прехвърляше за хиляден път всички факти. Но когато приключи с изброяването им, не бе напреднал и крачка. Усещаше, че част от мозайката остава скрита в сянка —

някакъв инцидент, станал преди шест години, който би му помогнал да реши проблема.

Когато най-после отново си легна, Морган бе убеден в едно. Конците се дърпаха от мъж. Причината за това убеждение бе съществуването на Джъстин... Може би Леони бе способна да фалшифицира подписа му... Но някакъв вътрешен глас му повтаряше, че имитаторът е мъж. Но тогава къде, по дяволите, се криеше той?

Срещата между този човек и Морган нямаше да закъснее.

Когато Морган си задаваше този въпрос, на борда на един френски кораб братовчед му прекосяваше Атлантическия океан на път за Ню Орлиънс. Ашли бе предприел това пътуване с единственото намерение да открие младата жена, за която се бе оженил преди шест години под името Морган.

Сдобряването с баща му — барон дьо Тривелиън — не бе продължило дълго. Седмица след завръщането си той нарани прекрасния жребец — гордостта на бащините му конюшни. После се сби жестоко с брат си Майлс, който едва не ослепя от ударите му. Баронът му прости, но само три месеца по-късно Ашли безскрупулно прелъсти годеницата на Майлс. Това бе капката, която преля чашата на търпението. Баронът завинаги се отрече от най-големия си син.

Ашли остана дълго време в Лондон. Живееше нашироко, пилеейки зестрата на Леони, без да прави сметка за парите. А когато парите свършиха, той откри, че баща му не само бе затворил вратите за него, но и не възнамеряваше да изплати задълженията му... Нито да го издържа.

Ашли успя да се крие няколко месеца от кредиторите си и дори опита да прикотка късмета си, като мамеше на карти. Но в крайна сметка се оказа изправен пред две възможности — или бягство, или затвор.

Той сметна, че един брак по сметка ще реши всичките му неприятности и започна трескаво да издирва богата наследница. За негово нещастие репутацията му го изпреварваше и всички наследнички биваха бързо отдалечавани всеки път, когато елегантният му силует се появяваше на хоризонта. Ашли стигна до заключението, че не в Англия трябва да търси щастливата си съдба.

Звездата на Наполеон изгриваше на небосклона. Ашли реши, че една нация, която търпи това корсиканско парвеню да заема най-

високите постове, предоставя безкрайни възможности за всеки. Последствията от този извод бяха, че през лятото на хиляда осемстотин и първа година — две години след фалшивия брак с Леони — Ашли стъпи на френския бряг.

Конфликтът, който изправяше Англия и Франция една срещу друга, затрудняваше преминаването на Ламанша. Но разговорът с лодкаря, който нелегално превозваше пътници от единия до другия бряг — някой си Гарет Пенрин — се оказа благоприятен. Едновременно контрабандист и шпионин на заплата при французите, Пенрин беше с благороднически произход — историята на семейството му и неговата собствена бяха доста сходни с тези на неговия пътник. Преди края на пътуването Ашли реши да се посвети на ново житейско поприще.

Гарет го запозна с човека, който ръководеше разузнаването — Жозеф Фуше, министър на полицията. След множество срещи с този пресметлив и умен мъж, Ашли прие да стане информатор. И шест седмици по-късно той се завърна в Англия, преобразен до неузнаваемост.

Вместо да се впусне отново в скандалния живот, Ашли действаше дискретно. Хвалеше се, че е спечелил парите си във Франция. И съвсем неочаквано прояви интерес към военните. Печелеше уважение, като се сприятеляваше с елита на английската армия и в продължение на дълго време показваше изключителна ловкост в новото си амплуа. Предоставяше сведения от стратегическо значение на Гарет, който пък ги предаваше на Франция.

Амиенският мирен договор, подписан през пролетта на хиляда осемстотин и втора година, преустанови доходните му занимания. След свалянето на Фуше от длъжността му, Ашли реши да отиде и да провери на място дали източникът му на доходи е пресъхнал.

В Париж разбра, че пред него се очертава бляскаво бъдеще, защото Наполеон е в течение на услугите, които англичанинът е извършвал в полза на Франция.

Красив, елегантен и привлекателен. Ашли успя да спечели благоразположението на императора. Продължи да осведомява френското правителство за планове на англичаните, които се възползваха от сключения мир и нахлуха във Франция.

През май хиляда осемстотин и трета враждебните действия се възобновиха за голяма радост на Ашли. Той се завърна в Англия с пълни джобове. Съдбата отново му се бе усмихнала. Радваше се на благосклонността на Наполеон, разполагаше с достатъчно количество злато и с перспективата да спечели още повече.

Мисълта, че предава собствената си родина, въобще не го притесняваше. Той посещаваше старите си познати и продължаваше да бъде приеман във висшето общество. Играеше комар и ухажваше момичетата, както винаги, но вече не се молеше на барона да изплаща задълженията му. Накратко, той живееше, както бе живял винаги. Единствената разлика бе, че от време на време предаваше поверителни сведения на французите.

Пътуването на Морган до Англия би могло да преустанови безметежното му съществуване, ако случаят ги бе сблъскал един с друг. За щастие, докато Морган бе в Лондон, Ашли се намираше в Париж, а когато се върна в Англия, Морган бе тръгнал за Франция. Както Морган се бе изплъзнал от правосъдието на драгуните, които го преследваха, така три седмици по-късно Ашли трябваше да се спасява от митничари, изпратени да го арестуват по време на една нелегална среща с контрабандиста Гарет. Митничарите също не успяха да заловят своята жертва и през пролетта на хиляда осемстотин и пета година Ашли отново се озова във Франция. Но този път вратите на Англия бяха затворени за него.

Той веднага се яви при Фуше, който отново бе получил високия си пост, и му предложи услугите си за разкриването на английски шпиони, работещи във Франция. Както винаги, Фуше цинично прие услугите му.

Вероятно някой ден Ашли щеше да престане да бъде полезен и би завършил живота си с нож между ребрата, но две щастливи събития ненадейно промениха съдбата му.

Първото стана случайно. Един ден Ашли следеше английски информатор в долината на Лоара и разбра, че въпросният мъж посещава приятели, които притежават имение, сгушено между хълмовете. Ашли разпита за собствениците му. И тогава мисълта да присвои законно цяло богатство се загнезди в ума му. Той научи, че имението се казва Сент-Андре и това име събуди спомените му. По-задълбоченото проучване разкри, че всички представители на този род

са загинали по време на терора^[1]. Но една старица смътно си спомняше, че последният представител на един по-млад клон от рода се преселил в Луизиана.

В опитите си да привлече остатъците от благородниците и да върне емигрантите, които бяха потърсили убежище в Англия, Наполеон бе върнал на притежателите им собствеността на голям брой имения, конфискувани през терора. Може би великият мъж би постъпил по този начин и за избягалите в Америка благородници, особено ако ставаше въпрос за съпругата на мъж, дал толкова доказателства за своята преданост към нова Франция на Наполеон.

Ашли забрави за шпионина, който следеше, и започна да разпитва жителите на малкото съседно селце до замъка, за да провери дали неговите предположения са правилни. Една стара семейна библия му даде необходимото доказателство.

Библията бе оцеляла по чудо благодарение на камериера на граф дьо Сент-Андре. Той бе успял да спаси няколко предмета със сантиментална стойност, между които и тази библия, в деня, когато неговите господари бяха качени на ешафода. В нея бяха вписани имената на всички Сент-Андре, рождените им дати и датите на смъртта им в течение на последните сто години.

Краят на списъка привлече вниманието му — записките се отнасяха до емигриралото в Америка разклонение на рода. Когато погледът на Ашли се спря на листа, където бе написано името и рождената дата на Леони, сърцето му учестено заби.

Малката уличница бе последната издънка на рода Сент-Андре! И той се бе оженил за нея под името Морган. Но този факт не променяше другият, решаващ факт — че той е неин съпруг.

Той трябваше да получи библията, но старият прислужник, който бе склонил да му я покаже, категорично отказа да се раздели с нея. Ашли опита последователно молби, пари и заплахи, но напразно. Затова той чисто и просто я открадна.

След като се сдобил с безценната реликва, Ашли се поинтересува от семейството, което в момента обитаваше замъка Сент-Андре. Те трябваше да се преместят, за да не съществуват пречки, които можеха да се изправят срещу предявения от Леони иск да получи правото да влезе във владение на собствеността си.

На следващия ден шпионинът се отправи към Париж и Ашли бе принуден да го последва. Той заяви, че мисията му е несполучлива, което стана причина Фуше да се отнесе доста студено към него. Лошото му настроение се задълбочи, когато Ашли повдигна въпроса, който занимаваше в момента и ума, и сърцето му.

— И вие си представяте, че аз ще ви повярвам? На тази история със сватбата? — избухна той. — Впрочем, ако приемем, че наистина сте женен за тази Леони дьо Сент-Андре, смятате ли, че Наполеон ще ви даде имение, което вече е предоставил на някой друг? И най-вече на вас — един англичанин, който е предал отечеството си.

— Наполеон има високо мнение за мен — възрази Ашли. — И ако успея да докажа, че Леони дьо Сент-Андре е моя съпруга и законна наследница на замъка, защо да не ѝ го върне? Той е върнал много имения на техни наследници.

— Но не и такива, които вече е раздал! Забравете тези глупости и се занимавайте с нашата работа. В противен случай мога ненадейно да открия, че вече нямам нужда от услугите ви!

Ашли настоя.

— Да предположим, че сегашните обитатели на замъка са шпиони, които работят за англичаните заедно със заподозрения, който следях?

Гримасата на Фуше трябваше да се приеме за усмивка.

— В този случай нещата стоят съвсем различно.

И точно тогава късметът за втори път споходи Ашли. Той откри, че семейство Клутие, което живееше в замъка Сент-Андре, е част от група съзаклятници, чиято цел е убийството на Наполеон!

Ашли постави доказателствата на бюрото на Фуше и попита триумфално.

— И сега какво ще отговорите на иска на моята съпруга?

Фуше студеното изгледа.

— Е добре, господине, ако вие можете да доведете съпругата си тук, във Франция, и ни представите доказателство, че тя наистина е последната потомка на рода Сент-Андре, възможно е нашият славен император да склони да възстанови собствеността на рода и върху имението.

Ашли се поклони.

— Утре тръгвам за Америка — заяви той. — Когато се върна, ще ви покажа всичко, което искате: жената, брачното свидетелство и всички документи за нейния произход и самоличност.

И когато Морган се върна от Батон Руж, Ашли вече три седмици плаваше в открито море. Бе предприел това пътуване с единственото намерение да открие Леони и да я заведе във Франция. Обаче изведнъж си спомни, че има да урежда една сметка с братовчед си.

[1] И жлючителни мерки на Революционния трибунал за унищожаване на враговете на френската революция — арести и екзекуции, погубили повече от 40 000 души. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато разбра, че Морган се е върнал от Батон Руж, Леони изпита странно чувство на радост, която потисна незабавно, припомняйки си, че този човек е нейният най-заклет враг.

Дори когато видя Морган да държи Джъстин на ръце, Леони не се успокои. Гърлото ѝ бе стегнато и тя едва успя да произнесе.

— Господине, добър... ден... После се съвзе и продължи. — Мърси ми съобщи, че сте се върнал. Надявам се, че пътуването е било приятно.

Морган се изненада, когато усети как при вида ѝ сърцето му започна да бие по-бързо. Той не бе очаквал такава реакция от самия себе си.

Морган заспа късно. Радостта на Джъстин му попречи да си легне навреме и го развълнува. Когато детето научи за завръщането му, то се втурна в спалнята на Морган с убеждението, че ще бъде посрещнато сърдечно. Започна да скача върху широкото легло с такъв ентусиазъм, че Морган сдържа недоволството, което бе на устата му. Джъстин го прегърна силно и призна с обезоръжаваща искреност.

— Ох, татко, колко ми липсвахте!

Вълна от нежност заля Морган — толкова могъща, че той се изуми. В този момент престана да се съпротивлява, да си търси оправдания, за да запази дистанцията между тях.

Морган бе объркан. Съзнаваше, че е повлечен по нанадолните, от което се страхуваше. Бе на ръба да се влюби в тази изключителна дребничка жена.

— Не — отговори той, — пътуването изобщо не бе приятно. А би могло да бъде, ако вие бяхте дошли с мен — вие и нашият син.

Леони стъписано го изгледа. Преглътна нервно и побърза да каже.

— Джъстин всеки ден очакваше с нетърпение завръщането ви. Липсвахте му много.

— Наистина, татко — потвърди Джъстин, като увисна на врата на Морган.

Морган се усмихна на детето.

— Ти също ми липсваше — каза той. — А на вас, скъпа, тежеше ли ви отсъствието ми?

Леони отвори уста да отговори рязко и отрицателно, но не посмя. Под въпросителния поглед на Джъстин тя промърмори с леко дрезгав глас.

— Да.

Морган се възползва от предимството, което му даваше присъствието на детето, и подметна с подигравателна усмивка.

— Аз наистина се отегчавах без вас, скъпа. Не престанах да мисля и за двамата.

По очите на Леони ясно личеше, че тя не вярва и на една негова дума, но изглежда това също я смущаваше. Морган бе доволен от резултата и спря да я обърква.

— Джъстин и аз решихме да се разходим с новата карета, която е пристигнала, докато ме нямаше — каза той. — Ще ни доставите радост, ако и вие дойдете с нас. Дори помолих Мама да ни приготви лека закуска.

Леони отново отвори уста, за да откаже, но — както бе предвидил Морган — Джъстин отново наля масло в огъня.

— О, да! Мамо! Елате с нас... Кажете „да“! — замоли се той.

Какво можеше да направи Леони?

— Разбира се, синчето ми — отговори тя, като хвърли яростен поглед на Морган. — Разбира се, че ще дойда с вас.

Джъстин избухна в щастлив смях и пусна Морган.

— Ще кажа на Ейбрахъм да изкара каретата.

— Добре, дечко, тръгвай — позволи Морган. — Ние ще вървим след теб.

— Вие ли измислихте тази разходка? — попита Леони, веднага след като Джъстин изчезна.

— Естествено, скъпа — отговори Морган с ангелско изражение. — Не е ли нормално, че изпитвам необходимост след толкова дълго отсъствие да прекарам деня със семейството си?

— Видяхте ли Доминик тази нощ? — внезапно зададе въпроса си Леони. — Той каза ли ви, че съм ходила да говоря със съдията?

— Да, видях го. Значи вие сте знаела, че той прекарва нощите в къщата.

Леони вдигна рамене.

— Разбира се. Не съм глупачка. Но вие не ми отговорихте. Каза ли ви той, че съм била при съдията?

— Да, каза ми.

— И не се ли сърдите?

— Не се сърдя. По-точно — вбесен съм.

Леони се стресна от огромната разлика между съдържанието на думите му и тона, с които бяха изречени. Зачака обяснението му. Мълчанието на Морган я обърка още повече. Тя свенливо отбеляза.

— Не изглеждате вбесен.

Морган се усмихна и тя потръпна, когато почувства натезалия му поглед върху себе си. Искриците в сините му очи я разтревожиха. Извърна глава. Какво ли замисляше той?... Защо бе толкова... привлекателен? Изключително привлекателен, в действителност!

— Каква игра започвате? Какво се надявате да спечелите?

Лицето на Морган помръкна.

— Тези въпроси би трябвало да зададете на самата себе си — възрази той и стисна зъби. — Предупреждавам ви също да не се опитвате да хитрувате с мен!

Той едва бе произнесъл тези думи, когато майордомът отвори двойната врата на големия вестибюл, откъдето изскочи Джъстин. Очите му блестяха от щастие.

— Ето ви най-сетне — викна той. — Побързайте! Ейбрахъм казва, че конете са нетърпеливи и че не бива...

— Ейбръхам... или Джъстин? — попита Морган, като се смееше.

В първия миг Джъстин се слиса, но после лицето му се озари от широка усмивка.

— Искях да ви накарам да побързате — оправда се той.

След минути и тримата бяха настанени удобно в каретата. Джъстин седеше между Леони и Морган и дърдореше оживено, без прекъсване. Когато потокът въпроси и възкличания намаля, Леони бе възвърнала равновесието си и можа да се присъедини към разговора на двамата, като че ли съзнанието ѝ не бе обременено с никакви грижи.

И все пак не можеше да се отърси от една мисъл — какво точно подготвя той?

Морган управляваше майсторски впряга. Бе в такова добро настроение, че взе Джъстин на коленете си и му даде да подържи

юздите. Когато Морган сметна, че започват да криволичат повече, отколкото тяхната безопасност го изискваше, и реши да поеме юздите, детето не пожела да ги пусне.

— Скоро ще имаш собствен впряг, сине — каза Морган. — Но докато пораснеш, ще управляваш само когато ти разреша.

Заинатеното изражение на Джъстин напомни на Морган за майка му. Детето отвори уста, за да протестира, но Леони отвлече вниманието му.

— Виж, Джъстин! — възкликна тя. — Там има лисица!

Джъстин веднага забрави основанията си за протест и с любопитство проследи малката рижа лисица, която се шумугна в храсталака.

Леони се отпускате все повече и повече, започваше да се усмихва и да изпитва удоволствие от разходката.

— На някое специално място ли отиваме? — попита тя.

— Имам нещо предвид — отговори нехайно Морган. Но първо ще обиколим Боньор. За щастие още е рано и горещината е поносима.

Той ги разведе из плантацията и Леони изслуша обясненията му с интерес. Въпреки че продължаваше да изпитва недоверие към Морган. Леони трябваше да признае, че той полага особени грижи да ѝ се хареса.

— А сега къде отиваме? — поинтересува се тя, когато видя, че вместо да поеме обратния път към конюшните, Морган насочва каретата по тесен път, който се виеше покрай реката.

— Още не сме закусили. Знам едно много приятно местенце, където можем да похапнем. Сигурен съм, че и вие го знаете...

Разбира се Леони се досети. Спомени, които би искала да заличи, заляха съзнанието ѝ, но прие ръката на Морган, протегната да ѝ помогне при слизането от каретата.

Водопадът весело блъбукаше и огромният явор хвърляше сянката си върху тревния килим — също както в деня, когато се бяха любили. Леони почервения от срам и прониза с поглед Морган, докато той разстилаше едно одеяло и поставяше върху него кошницата с провизиите.

Джъстин бе възхитен и се зае старателно да изследва околностите, без да се интересува от възрастните.

Известно време Леони остана близо до каретата. Морган се изтегна удобно под дървото с ръце под главата и я повика.

— Елате де! Джъстин е тук, така че не рискувате нищо. Впрочем, в момента съм гладен и макар че сте изключително съблазнителна жена, предпочитам да се нахраня пред другите наслади.

Леони приседна на одеялото, колкото бе възможно по-далеч от Морган, който тихо се разсмя.

Когато изядоха закуската, приготвена от Мами, Леони бе прекалено замаяна, за да започва спор. Изтегната като котка в края на одеялото, тя полагаше усилия да остане будна.

Джъстин лежеше пред Морган и вече бе потънал в сън... Морган наблюдаваше Леони, после протегна ръка и я придърпа към себе си.

— Спете, Леони — прошепна той успокоително. — Аз също имам намерение да дремна. Джъстин вече се унесе...

Леони постави главата си на гърдите на своя съпруг и се отпусна. Топлината, обилната закуска, монотонното жужене на насекомите — всичко я унасяше. Не изпитваше неприятно чувство при мисълта да си почива следобед, притисната до мъжа, който презираше толкова силно.

Два часа по-късно Леони отвори първа очи. Внимателно се освободи от прегръдката на Морган, за да не го събуди и коленичи до него.

Погледът ѝ първо потърси спящия Джъстин, после се спря върху Морган. Обзе я някаква необичайна нежност. Чертите му бяха спокойни от съня, горчивата бръчка на челото се бе изличила, както и саркастичният израз, който вкаменяваше лицето му.

Леони спонтанно посегна и проследи с пръсти очертанията на устните му, дланта ѝ лекичко погали бузата му.

Джъстин се размърда. Леони се приближи към него.

— Ш-шт! — прошепна тя. — Остави баща ти да си почине, върна се късно през нощта... Искаш ли да отидем до езерото?

Това беше в момента най-голямото желание на Джъстин. Отдалечиха се безшумно, за да не смутят съня на Морган. Свалиха обувките си, но докато Джъстин блажено цапаше, Леони си позволи само да потопи пръсти в прохладната вода.

Слънцето приличаше и тя с копнеж си представи как голото ѝ тяло се гмурка в дълбините на езерото. Присъствието на Морган обаче

я смущаваше. Но не задържа Джъстин. Позволи му да се съблече и той зацамбурка весело в плитките бистри води.

Щастливият смях на малкото момче събуди Морган.

Той премига, после забеляза Джъстин и Леони. По устните му се плъзна лека усмивка. Морган не можеше да откъсне възторжени очи от гледката, която представляваха майката и детето.

Погледна лицето и на Леони и от израза ѝ Морган се досети, че при други обстоятелства тя не би се двоумила да се съблече и да сподели лудориите на сина си. Зърна босите ѝ крака и се изкуши за миг да се присъедини към тях.

После се отказа от тази идея и се облегна на дървото. Задъвка стръкче трева и със свито сърце си спомни, че никога не е виждал собствения си син да играе толкова непринудено и безгрижно. Стефани никога не би му позволила. Но Леони не бе негова съпруга и Джъстин не бе негов син... Така че сравнението бе неуместно.

Известно време Морган мързеливо се чудеше как ли ще реагира Леони на плана му за останалата част от деня. Той не си служеше безогледно с Джъстин, за да ѝ налага решенията си, но се възползваше от очевидната любов на Леони към сина ѝ. Тя никога не би приела да отиде на разходка сама с него.

Планът постепенно се зараждаше в ума му. Идеята му хрумна, след като прочете една бележка от майка си, която го предупреждаваше, че на следващата вечер са поканени на прием в чест на Арон Бър.

Какво, по дяволите, щеше да прави бившият вицепрезидент в Начес? И защо майка му си въобразяваше, че Леони и Морган ще искат да присъстват на този бал?

Морган скъса бележката. Беше раздразнен. Арон Бър бе последната му грижа. Леони и Джъстин изцяло изпълваха ума му. Когато отиде да поздрави майка си, Морган смяташе да поговори с нея за тях, но Ноел гр изпревари.

— Никога не съм осъждала жена ти — започна тя. — Впрочем, дори не съм си позволила и да правя преценки, но ако не си установил, че Леони има само три рокли, считам за свое задължение да ти обърна внимание. Намекнах на Леони, че след като е твоя съпруга, не трябва да изпитва неудобство и трябва да си поръча няколко нови тоалета.

Уверявам те, че нито една от думите ми не можеше да я засегне. Нали ми вярваш?

Морган започна да я успокоява.

— Знам колко сте внимателна, мамо. И така, нейният отказ ви попречи и вие се отказахте от идеята си?

— Не. Помолих Мърси да ми даде мерките на Леони и поръчах на госпожа Добсън пълен летен гардероб... Също за Ивет и за малкия.

— Ясно. И сега аз трябва да доведа идеята ви докрай...

— Ами, виждаш ли... Повечето от роклите вече са готови за проба...

— И вие искате аз да я заведа при модистката?

— Да, Морган, ако можеш да се намесиш...

— Добре — въздъхна Морган. — Още не знам как ще го постигна, но тя ще посети госпожа Добсън. Кога?

— В три часа, ако успееш да го уредиш.

— Разбрахме се — в три.

Докато разговаряше с майка си, нещата му се струваха прости, но сега не бе толкова самоуверен. Погледна часовника си, на чиято верижка все така висеше златното златно кръстче ни забележа, че почти не му остава време до определения за проба час. Бе убеден, че тя ще протестира, но може би... благодарение присъствието на Джъстин...

Морган стана и се приближи толкова безшумно, че Леони не чу стъпките му. Прегърна я през кръста и целуна шията ѝ.

Лерни подскочи, вбесена, че сърцето ѝ предателски се разби. Морган прошепна в ухото ѝ.

— М-мм! Следващия път, когато дойдем тук, ще оставим Джъстин у дома...

Леони за миг онемя. Една част от съществото ѝ копнееше да отстъпи, но друга отхвърляше подобна мисъл, като обвиняваше Морган, че си играе с чувствата ѝ.

— Не мога да оценя подобна забележка — каза тя най-после — Ако си въобразявате, че това, което се случи тук, ще се повтори — жестоко се лъжете!

— Така ли?

Хвана ръката ѝ и я принуди да се обърне към него. Тя го погледна решително. Срещна развеселените му, дръзки очи и това съвсем не ѝ хареса.

— Да, точно така — потвърди тя. — Ние се договорихме, че нашият брак няма да бъде истински. И това споразумение е подкрепено с вашия подпис... Ако употребите сила, ще потърся съдействието на правосъдието и за това!

— Хайде де! Вие наистина споменахте такова нещо. Трябва да ми покажете това споразумение тези дни... настоявам. Страхувам се, че слабата ми памет отново ми изневерява.

— Късата памет е много удобно извинение, господине! И често прибягвате до нея.

— Нали?

— Подигравайте се, но няма да ви е толкова весело, когато съдията Денджърмонд ви задължи да възстановите зестрата ми.

— Е, значи й за двамата не остава друго, освен да изчакаме...

Леони щеше да продължи, но Джъстин излезе в този момент от водата. Тя се зае да го подсуши и да го облече. Разговорът спря дотук.

Качиха се в каретата. Леони стоеше скована, с вперен поглед право пред себе си. Не се отпусна, дори когато видя къщата в далечината.

Но когато забеляза, че Морган отминава къщата, без дори да задържи препускащите коне, тя се завъртя нервно на седалката.

— Нова изненада ли? — запита.

— Не съвсем — отговори Морган, без да изпуска пътя от очи. — Едно неизбежно посещение е по-точното определение.

— И при кого е това „неизбежно посещение“? — високомерно подметна Леони.

— При шивачката, представете си...

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Леони настръхнала замълча. В каретата настъпи такава заплашителна тишина, че дори Джъстин я усети. Той въпросително погледна майка си.

— Притеснявате ли се от нещо, мамо? Не искате ли да дойдете с нас при шивачката?

— Разбира се, че не, миличък — отговори Леони, като с усилие овладя гласа си. — Просто баща ти трябваше да ме уведоми предварително...

— Щях да го направя — прекъсна я Морган, — но ако ви бях казал, щяхте да намерите някакво извинение и да откажете.

— Защо, мамо? — попита Джъстин. — Не харесвате ли шивачката?

— Не, не, скъпи, шивачката ми е много симпатична — отговори Леони. — Само че имах други планове за този следобед.

— Нещо по-интересно ли, мамо? — настоя Джъстин.

Леони нервно се размърда, но отново се овладя.

— Вече не си спомням — промърмори уклончиво тя.

— Е, тогава ще дойдете с нас — заяви доволно Джъстин.

Морган сдържа смеха си. Леони го изглежда вбесена, но трябваше да се овладее. Останалата част от пътя премина спокойно.

Госпожа Добсън живееше в покрайнините на града. Къщата ѝ бе малка и кокетна, с бяла ограда, по която пълзеше зеленина.

Морган завърза конете и помогна на Леони да слезе. Той усещаше раздразнението ѝ и стисна устни, за да прикрие усмивката си. Очевидно малката госпожа не обичаше да бъде насилвана и да ѝ налагат чужда воля.

— Госпожа Добсън е много приятна жена — прошепна той в ухото ѝ. — Не трябва да се страхувате от нея.

Леони упорито отбягна погледа му и дори веселото бърборене на Джъстин, не успя да намали ожесточението ѝ. Детето подскачаше около Морган, без да си дава сметка за искрите, които прехвърчаха между възрастните.

Като осъдена на смърт Леони се остави да я въведат в салона на госпожа Добсън. Стаята бе приятна, с широки прозорци, пъстроцветни памучни завеси и плътен вълнен син килим на пода. Приятен аромат на смола се разнасяше от паркета, а мебелите от дъб бяха лъснати до блясък.

Госпожа Добсън — приветлива вдовица, майка на четири дъщери — ги посрещна сърдечно. Тя професионално огледа тънката фигурка на Леони и гъвкавото телце на детето.

— Струва ми се, че някои дрехи ще са ви но мярка, без да са необходими поправки — доволно констатира тя.

Когато видя, че Джъстин разглежда стаята с вида на палавник, готов да направи някаква беля, тя побърза да добави.

— Може би трябва да започнем с пробите на малкия господин. Вашата свекърва поръча само най-необходимото. През това време разгледайте тези модели, за да изберете какво би ви подходило.

Леони се вцепени. Едва изчака Джъстин и госпожа Добсън да излязат от салона и рязко се извъртя към Морган.

— Как си позволявате! — изсъска тя. — Как смееете да заговорничите с майка си зад гърба ми? Ние не искаме вашата милостиня! Господи! За какъв се мислите — вие и вашето семейство — че си позволявате да решавате вместо мен?

Морган замислено я наблюдаваше. Ако тя се преструваше, играта ѝ бе забележителна.

— Защо един подарък от няколко рокли ви обижда до такава степен? Аз съм богат, а както вие сама признахте, единствената причина, която ви е довела тук, са парите. Защо ме упреквате, че харча една безкрайно малка част от своите пари за вас?

— Няма да приема от вас нищо, с изключение на това, което законно ми принадлежи!

— Защо тогава не разгледате дрехите като част от моя дълг към вас?

— Дрехи ли! И вие смятате, че аз ще прахосвам зестрата си за парцали?

— А за какво имате намерение да я изхарчите?

— Тази сума е определена изцяло за замъка Сент-Андре — отговори Леоний.

— А, да... родовото имение! — присмя се Морган. — Наистина е непростимо от моя страна, че забравих.

— Вие сте отвратителен! Проклинам деня, в който се запознах с вас!

Тук вече Морган кипна. Сграбчи китката ѝ и я придърпа към себе си.

— Не го проклинате повече от мен! — изръмжа той. Тя бе дяволски съблазнителна. Той забрави всякаква предпазливост, отметна назад главата ѝ и жадно впи устни в нейните. Не можеше да устои на силната страст, която се надигна в него при допира до това желано тяло, завладяло сънищата му.

Въздействието на тази целувка върху Леони бе също така могъщо. Тя се опита да се бори срещу собственото си желание. Но несъзнателно се притисна към мъжа и когато той склочи ръцете си около нея, въздъхна блажено. Устните ѝ отговориха на целувката на Морган. Гръдта ѝ се надигаше и горещи вълни заливаха тялото ѝ. Чувствената ѝ природа се събуди като най-последно пуснато на свобода диво животно. Пръстите ѝ потънаха в черните му коси и Леони инстинктивно раздвижи ханша си, като се притискаше към слабините му, щастлива от усещането, че и той е напрегнат също толкова, както и тя.

Но след известно време разумът ѝ се върна и тя с усилие изтласка от съзнанието си насладата от неговите ласки. Рязко се изтръгна от прегръдката му и отстъпи няколко крачки.

— Нямате право да ме докосвате! — изкрещя тя, като все още се задъхваше. — Обещал сте! Няма да ви разреша повече да се приближите до мен. Само опитайте отново! Ще съжалявате, че сте ме докоснал дори с пръст!

Морган замръзна. Обхваналата го страст бавно се оттегляше.

— Малка уличница! — процеди през зъби той. — Влиза ли в плановете ви да ме дразните и да се подигравате с мен? Трябва ли да лазя в краката ви, за да докажа страстта си? Това ли е следващият ви ход? Пазете се! Тази игра не може да остане ненаказана! Ние не винаги ще бъдем сред хора. Заклевам се, че няма да ви оставя да пазите това, което така щедро предлагате!

Леони пребледня от възмущение.

— Веднага ме отведете в Малкия Боньор — заповяда тя. — Не искам да оставам тук. Не искам роклите, които вие купувате!

Морган стисна зъби.

— Не! — сухо заяви той. — Спомнете си, че сте моя жена и сте длъжна да се обличате както подобава.

— Толкова ли сте зависим от хорското мнение?

— Не, изобщо не се интересувам от него! Но вие се опитвате да превърнете ограниченията на вашия гардероб в предимство. А влагате прекалено много усилия в нещо, което е безполезно. Ще пробвате роклите, които госпожа Добсън е ушила, и ще изберем още!

Тъй като Леони направи опит да протестира, той добави с ледено учтив тон.

— Ако откажете, ще ви завлека в пробната и ще ви съблека със собствените си ръце.

Леони се почувства победена, но се опита да придаде спокойно изражение на лицето си, което обаче не можеше да излъже никого, и се поклони.

— Добре, ще отстъпя пред насилието. Ако по този начин искате да успокоите съвестта си, това си е ваша работа!

Леони отчаяно търсеше причина, за да критикува изработеното от госпожа Добсън. Но за нещастие не успя да открие никакъв недостатък. Всичко бе прекрасно, а Леони бе прекалено женствена, за да не оцени малките чудеса, излезли изпод ръцете на шивачката.

Ноел бе поръчала само две бални рокли. Едната бе от златистожълта коприна и с нея Леони приличаше на кралица. Другата бе от зелен сатен и подчертаваше цвета на очите ѝ. Всекидневните рокли още не бяха готови, но госпожа Добсън обеща, че ще се постарее да завърши няколко от тях за другия ден. Уговориха се да ги изпрати в Малкия Боньор заедно със златистожълтата рокля, която трябваше малко да се скъси.

— Ще ми е необходимо още малко време, за да довърша и зелената рокля — добави госпожа Добсън. — Не мога да я направя преди сряда заедно с останалите. Това късно ли е?

Леони беше във възторг от чудесата, които бяха разстлани пред очите ѝ, и не отговори.

— Чудесно! — каза Морган вместо нея.

Леони направи опит да устои на примамливата прелест на тоалетите, които госпожа Добсън предлагаше, но преди всичко тя беше жена. Стоеше като гладно хлапе пред витрината на сладкарски магазин и с поглед изяждаше муселините, дантелите и украшенията, като приемаше всички предложения на шивачката. Оставаше да изберат и обувки. Госпожа Добсън внимателно измери малкото краче на Леони и пое задължението да изпрати да пробва няколко чифта, за да може Леони да направи своя избор.

Леони премери всичко, но внимателният поглед на Морган, впит през цялото време в нея, разваляше удоволствието. За щастие присъствието на Джъстин крепеше настроението ѝ. Въпреки че започваше да скучае, неговият ентузиазъм към балната златистожълта рокля бе почти толкова бурен, както и на майка му.

— О, мамо! Колко сте красива! — извика детето. — Нали, татко?

Морган, който не отделяше очите си от Леони, отговори дрезгаво.

— Да, синко, красива е! Невероятно красива!

Изречението не бе продиктувано от правилата на доброто възпитание. Леони наистина бе прелестна. Роклята се спускаше по тялото ѝ, като очертаваше прекрасно оформените гърди, кръшния кръст и женствения ханш, а цветът само засилваше златистите точки в очите ѝ и блясъка на спуснатите коси.

Морган затаи дъх, желаше я почти до болка... и изобщо не се интересуваше каква игра е замислила.

Лицето на Леони изразяваше изненада, примесена с удоволствие. Удоволствие от прекрасната, елегантна рокля. Тя дори забрави присъствието на Морган. Очевидно беше щастлива и Морган усети, че е готов да ѝ купи стотици и стотици рокли, само и само да вижда сияйното ѝ лице. Едва след миг Морган вътрешно се подигра със себе си...

Обратния път към Малкия Боньор изминаха почти в мълчание. Самият Джъстин не бе склонен да бърбори. Морган бе потънал в мислите си. Сиря пред къщата, свали Леони и Джъстин и отиде да прибере каретата. Детето тръгна към кухнята, за да вечеря и Леони потърси убежище в летния павилион. Искаше да проясни съзнанието си.

Тя се сви на кълбо в едно кресло и се загледа във спускащите се като водопад преплетени глицинии. Помъчи се да проумее поведението на Морган. „Той пак се е променил — каза си Леони. — Преди заминаването му за Батон Руж се държеше толкова противно, а сега... той е толкова... толкова... предразполагащ...“

Потънала в размисъл, тя откъсна цвят бледолилава глициния и несъзнателно започна да къса листчетата му. Защо не бе побеснял от посещението ѝ при съдията Денджърмонд? И защо тя го намираще толкова привлекателен?

„Ето че намесвам чувствата в работата — призна си тя. — Няма да допусна тази грешка в бъдещите си отношения със Слейд!“

Решението възвърна част от увереността на Леони и тя бавно се отправи към къщата, като си повтаряше как е длъжна да се държи занапред с Морган Слейд.

Прибра се в стаята си, след като мина през стаята на Джъстин, който се бе разположил като малък принц. Поръча да ѝ приготвят банята и чак когато се отпусна в сапунената вода, Леони осъзна, че трябва да преустанови тези семейни събирания на храна около масата и това подобие на съпружеско щастие. Отсега нататък щеше да отказва да участва в тази странна комедия.

Рязко изскочи от водата, ухаеща на рози, отказа помощта на Мърси и спокойно заяви.

— Нямам нужда от теб тази вечер. Ще вечерям в стаята си. Помоли Мама да ми приготви нещо и прати някой да донесе храната след час.

Мърси се ококори, но като видя заинатеното изражение на господарката си, вдигна рамене и се подчини.

Когато Морган слезе за вечеря, бе неприятно изненадан — в трапезарията откри само Ивет, Робърт и Доминик.

— Леони ще закъснее ли? — попита той.

— Леони няма да слезе тази вечер — отговори смутено Ивет. — Малко е неразположена.

— Ясно. Ами, след като жена ми не благоволява да ни дари с присъствието си, да сядаме на масата...

Морган седна и направи знак на братята си да последват примера му.

— Всъщност — подметна той, — обяснете ми защо по-често ви виждам у дома, вместо у вас?

Робърт пламна от смущение и се покашля, за да прочисти гърлото си, но Доминик безсрамно отговори.

— Виж, Морган, много ни липсваш. Идваме единствено, за да се насладим на компанията ти.

По изражението на Морган можеше да се отгатне, че той наистина се забавлява.

Няколко часа по-късно той стоеше до прозореца на спалнята си, взираше се в нощния мрак и изобщо не му бе до светски удоволствия.

Усещаше, че Леони му се сърди, защото бе използвал майчината ѝ любов, за да осъществи своя план. Все пак и някои моменти от деня тя изглеждаше щастлива и дори — въпреки явното ѝ нежелание да приеме тоалетите — не му бе направила впечатление на истински вбесена.

Тогава защо не бе слязла на вечеря? Защо се мусеше? Ами ако наистина не се чувства добре?

Той замислено погледна двойната врата, която разделяше спалнята на Леони от неговата — врата, която никога не бе отварял и чийто праг не бе прекрачвал... Но... ако тя е болна?... Не трябваше ли да се осведоми за здравето ѝ? Морган решително се отправи към вратата и я отвори.

Мракът бе почти непрогледен. Тънкият лунен сърп едва очертаваше черните контури на мебелите. Той почака очите му да свикнат с тъмнината и се плъзна в стаята. Сребристият лъч на луната пропълзя към леглото. Морган крадешком се приближи и се взря в лицето, закрито с къдрици от червено злато. Старата памучна нощница се бе смъкнала на рамото и очертаваше едната ѝ гърда.

Желание замая Морган, той почти се подаде на увеличащата сила на това властно чувство. Но един въпрос надделя. Защо бе нахлула тя в живота му?

Готвеше се тихичко да се оттегли, когато Леони изстена насън. Инстинктивно той постави ръката си върху челото ѝ и прошепна.

— Не се бойте, скъпа.

Звукът от гласа му я събуди. Тя впери поглед в тъмния силует, който се надвесваше над нея. Полузаспала, тя не го позна веднага и за секунда в съзнанието ѝ нахлу спомена за ужасната нощ, когато бе

загубила девствеността си. Несъзнателно Леони сви юмрука си и силно удари натрапника по лицето. Ударът сцепи устната му.

— Дявол да го вземе! — изруга през зъби Морган. Сграбчи китките ѝ, за да ѝ попречи да разкраси съвсем лицето му.

— Спокойно, лъвице! — изръмжа той, докато Леони отчаяно се бореше.

Тя го позна и веднага се укроти.

— Вие ли сте? — попита тя колебливо.

— Да, кой друг.

— Но какво правите тук? Боже мой, Джъстин... Нещо се е случило с Джъстин?

— Не, всичко е наред.

Тя усети топлината на ръцете му върху своите и рязко ги издърпа.

— Ами добре, щом като Джъстин няма нужда от мен, вие какво правите тук? — попита тя, готова за нападение.

— Дойдох да проверя дали не сте болна. Тъй като не слязохте за вечеря, аз се разтревожих...

— Наистина ли? — попита Леони, която не се бе сетила за тази възможност.

— М-мм... Имате ли свещ наоколо? Мразя да разговарям на тъмно.

Леони забрави своята неприязън към него и протегна ръка към свещника, поставен на нощното шкафче. И тогава видя устната му, която започваше да се подува.

— Боже мой! — възкликна.

Така и подозирах — примирено заяви Морган. — Ще знам поне, че не трябва да ви будя ненадейно занапред.

Леони изпитваше угризения, че му е причинила отново болка, когато той просто бе проявил внимание. Затова предложи.

— Оставете, аз ще се погрижа.

И преди той да успее да възрази, Леони скочи от леглото, грабна една кърпа и я потопа в каната с вода, която стоеше на тоалетката.

Коленичи пред леглото и започна да почиства кръвта, която сълзеше от наранената устна.

Морган мислеше за всичко друго, но не и за устната си. Тялото на Леони бе съвсем близо, лекият парфюм с ухание на рози

гъделичкаше ноздрите му. Той усети сладостна болка да свива слабините му.

Чак когато Леони се отпусна на пода, седнала на пети, за да огледа резултата от усилията си, тя осъзна колко непристойна е позата ѝ. Пламъкът на свещта хвърляше златиста сянка върху леглото, а Морган бе ужасно красив. Погледът ѝ се спря на отворения му халат, който откриваше гърдите и тя несъзнателно предположи, че той няма нищо йод него. Опита се да не обръща внимание на странната жар, която обля корема ѝ. А фактът, че самата тя бе почти гола, изведнъж я поразил и тя твърдо заяви.

— Ами, мисля, че това е всичко, което мога да направя засега. Лека нощ!

Морган усещаше как кръвта се оттегля от главата му и прошепна дрезгаво.

— Искам да ви любя...

При тези думи Леони се разтрепери от главата до петите. Опита се да пробуди яростта, която бе убедена, че дреме в дъното на душата ѝ и започна да си припомня всички причини, които налагаха да го изхвърли през вратата. За нещастие нищо не се задържаше в главата ѝ с изключение на пламенното желание, което я тласкаше към него.

Един срещу друг, затаили дъх и без да помръдват, те дълго се гледаха в очите. Най-накрая Леони решително поклати глава и произнесе.

— Не! Не искам!

Морган не помръдна. Очите му все така не се откъсваха от нейните и той каза, като наблягаше на всяка дума.

— Страхувам се, че не ме разбрахте добре. Аз не искам разрешението ви да правя любов с вас. Просто заявих какво желая да направя... И какво ще направя!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Думите му бяха посрещнати с мълчание, заредено с напрежението на гръмотевична буря, която всеки миг ще се разрази. Очите на Леони яростно искряха и тя скочи на крака.

— Не! Забранявам ви!

— Така ли?

Той я хвана за раменете и я притегли към себе си. Разкъсвана от ярост и отчаяние, Леони почувства как я увлича буен водовъртеж от страст.

Все пак реши да устои на атаката му, като си припомни всичките си решения от същия този следобед и се опита да го отблъсне... Но устните на Морган бяха прекалено убедителни. Нежно и неумолимо той събуждаше желанието ѝ и я правеше беззащитна пред зова на собствената ѝ плът. Полумъртва от срам, Леони призна, че копнее да се потопи в екстаза, който той вече и бе разкрил.

Жаждата на Морган бе още по-силна от нейната. Ръцете му трескаво изследваха гъвкавото стегнато тяло. Ако Леони бе продължила да се съпротивлява, може би той щеше да овладее мъжката си природа. Но чувствата, които изпитваше, явно намираха отклик у нея и докато той настойчиво завладяваше устните ѝ, тя загуби битката, която водеше със самата себе си.

Леони несъзнателно повдигна ръце и ги обви около врата на Морган. Притисна се към него. Желанието ѝ беше толкова неподправено и импулсивно, че тя дори не помисли за своите задръжки и своето недоверие. Останаха единствено устните му, които покриваха с целувки лицето ѝ, и ръцете, които я влудяваха.

Леони се подчини на някакъв първичен инстинкт и плъзна ръката си към голата му гръд йод халата. Погали го. Усети гладката и стегната кожа. Пръстите ѝ се плъзнаха по мускулите на гърдите му, после развързаха колана и се спуснаха надолу.

Дишането на Морган се накъса, въздухът не му стигаше и той учестено задиша. Опиянен от ласките и, той разкъса нощницата, изхлузи халата си и страстно я прегърна. Цялото същество на Леони

трепереше от копнеж и наслада да бъде гола в ръцете му. Тялото ѝ се напрегна, тя се изви и го обви с краката си.

Морган изпитваше непреодолимо желание да проникне в нея, но въздържахше пламенността си. Очакваше нетърпението ѝ да се отдаде да се изравни с неговата страст да я притежава. Той леко се отдели от нея и я погледна. Погали гърдите ѝ, плъзна длан към плоския корем, леко проследи извивката на ханша и после ръката му продължи, без видима припряност, към златистия триъгълник.

При този допир Леони потръпна. Испита някакви непознати досега усещания между бедрата и със слаб стон изви кръста си. Морган откликна на този повик и пръстите му се спуснаха по-ниско. Започна да я гали, да обсебва нейната интимност, като изпитваше такова удоволствие, каквото ѝ даряваше. Леони се отдаваше на ласките му без задръжки, цялото ѝ чувствено същество бе отворено и тя отвърщаше жадно на целувките и докосванията му.

Чак тогава Морган позволи на желанието му да го увлече и проникна в нея. Телата им се сплетоха и се раздвижиха в ритъма на насладата. Той засили натиска и изцяло потъна в нея. Никога не бе достигал такава хармония с друга жена... след щастливите години на брака му със Стефани.

Горчива усмивка изкриви лицето му. Явно бе обречен да обича жени, за които лъжата беше нещо толкова естествено, както и дишането.

Той притисна силно Леони към себе си и устата му се впи в нейната. Тя открехна устни, но грубостта му я изненада. Като че ли желаше да ѝ причини болка. Тя се вцепени в ръцете му и опита да се изскубне от прегръдката му.

— Спрете! — задъха се тя. — Спрете, господине!

Странно, думата господине изтръгна Морган от мрачните му мисли. Той лъчезарно се усмихна, още по-силно я прегърна и попита.

— Скъпа, не ви ли се струва, че е време да престанете с този господин. Все пак е доста церемониално след всичко, което правим заедно!

Леони се изчерви и се помъчи да се отдели от него.

— О, не! — заяви Морган и я придърпа към себе си. — Произнесете името ми, Леони! Кажете: Морган.

Леони поклати глава.

— Хайде, кажете! — настоя нежно той.

Тя мълчаливо се заинати. Морган се разсмя и устните му зацелуваха гърдите ѝ, а ръката му затанцува между бедрата ѝ.

Леони бързо сграбчи безочливата ръка и заекна.

— ...Морган.

Морган долови, че името му придобива ново звучене, което му хареса. Освободи ръката си и продължи настойчивата си атака, като промълви.

— Кажете: Морган, скъпи...

Зелените очи мяхаха мълнии.

— Не! — задъха се тя.

— И защо? — престорено се учуди той. — Сега ще видим дали ще успее да променя мнението ви.

Той ѝ отне всякаква възможност да му отговори, като покри устните ѝ със своите. И, неспособен да устои на магнетичното ѝ тяло, отново проникна в нея с цялата сила на своята страст. Леони бе замаяна, изтощена, блажено опиянена. Когато Морган най-накрая се отдръпна, тя потъна в някаква сладострастна омая. Знаеше само, че копнее да заспи... да заспи гола в прегръдките на Морган... И потъна в сън.

Морган не успя да заспи толкова бързо. Тялото му си почиваше, но съзнанието му трескаво работеше и мислите му не бяха радостни.

Той вече осъзнаваше, че е бил достатъчно луд, за да се влюби в Леони Сент-Андре, но тази констатация му костваше мъчителни усилия и остави горчив вкус в устата му. А мисълта, че действително би могъл да бъде неин съпруг, го вдъхновяваше още по-малко.

Той рязко отблъсна Леони и се надигна на лакът, за да я разгледа. Какъв ангелски вид имаше, докато спеше! Изправи се и стана от леглото.

Взе халата си, навлече го и след като хвърли последен поглед към Леони, се прибра в своята спалня.

Когато Морган най-сетне заспа, лицата на Леони и Стефани се смесиха в сънищата му. Още по-зле — неговият стар кошмар, който не го бе измъчвал от години, отново го навести. Морган препускаше в галоп по пътя за Начес и знаеше, че животът на сина му е в опасност. Но когато успяваше да стигне — както винаги — го очакваха безжизнените тела на съпругата и детето му. Той се приближаваше,

искаше да ги види още веднъж, за да се убеди, че са те... но това бе лицето на Леони, а проснатото до нея дете бе Джъстин!

Морган мъчително изстена и се събуди, лепкав от пот, с бясно биещо сърце. Подчини се на някакъв внезапен импулс, стана и отново влезе в стаята на Леони. Когато видя, че тя все още продължава да спи дълбоко, въздъхна с облекчение и тръгна към стаята на Джъстин.

С трепереща ръка Морган погали черните къдрици, осъзнавайки нарастващата нежност, която изпитва към детето.

Върна се успокоен в стаята си и най-накрая заспа в мир със себе си.

Когато Леони се събуди, бе едновременно щастлива и разочарована, че е сама в широкото легло. Погали възглавницата, където бе лежал Морган. После побесня от този изблик на чувства и рязко дръпна ръката си.

Седна в леглото и дръпна шнура на звънеца изненадващо грубо. Разбиращият поглед, който Мърси хвърли към събраните завивки и разкъсаната нощница, само засили лошото ѝ настроение.

Мърси лукаво се подсмихна и съучастнически попита.

— Мадам добре ли прекара нощта?

Леони ѝ метна убийствен поглед и сухо нареди.

— Пригответи ми банята, Мърси... и ми спести бръщолевенето си!

Мърси не се засегна от грубостта на Леони, безшумно се изкикоти и изчезна. Леони бе убедена, че малката ѝ прислужничка няма да пропусне да раздрънка новината, докато надзирава приготвянето на банята и от все сърце я прати по дяволите.

Какво можеше да направи? Леони изкара отчаянието си на нещастната нощница, като я сви на топка и я засипа с юмручни удари. Това малко я разтовари и тя изчака банята си, като се чудеше какво ще ѝ поднесе днешният ден. И най-вече — как да се държи в присъствието на съпруга си?

Тази нощ окончателно бе разрушила всички бариери, които тя можеше да изправи пред него. Леони допускаше, че се превръща в негова играчка и въпреки това бе влюбена в Морган до полуда. Гледаше на бъдещето със страх, в който се прокрадваше надежда и увереност за удоволствие. Спомни си ласките и целувките му и несъзнателно въздъхна — от страст и от срам.

Мърси се появи и съобщи, че ваната е готова. Когато Леони се потопи в топлата ароматна вода, се опита с усилие да заличи спомена от тази нощ.

Тя се изкъпа мълчаливо, като през цялото време се стремеше да избягва въпросителния поглед на Мърси. Позволи ѝ да я разтрие и да изсуши косата ѝ, без да продума.

Чак когато примирената Мърси ѝ протегна роклята от жълт лен, Леони отвори уста.

— Поне ти ще си доволна — изръмжа Леони. — Господарят ми поръча рокли. Ще пристигнат днес. Най-после ще имаш възможност да избираш какво да облека за вечеря!

Мърси се усмихна доволно и всичките ѝ зъби блеснаха, но Леони не споделяше радостта ѝ. Вече облечена и сресаната, тя се отправи към трапезарията със свито сърце. Но беше готова да срещне противника си. Още повече се вбесяваше от факта, че не бе направила никакво усилие, за да попречи на Морган Слейд при осъществяването на намеренията му.

„И ще го наричам господине“ — реши тя, като се сети за начина, по който я бе принудил да произнесе името му.

Но когато влезе в трапезарията, готова за битка, за нейно огромно разочарование стаята беше празна. Майордомът я осведоми, че господарят е наредил да занесат закуската в стаята му.

— А госпожица Ивет?

— Мисля, че госпожицата не е добре.

Леони веднага се разтревожи и хукна към стаята на Ивет, за да види какво ѝ е. Ужаси се, когато я видя в леглото.

— Какво става, скъпа? — попита тя. — Не изглеждаш добре.

Ивет бе отпуснала глава на възглавниците, лицето ѝ бе по-бледо от обикновено, но тя се насили и слабо се усмихна.

— Няма нищо — промълви тя. — Сигурно съм яла нещо, което не ми е понесло. До утре ще мине.

Леони не бе убедена. Тя постави ръката си на челото на сестра си и разтревожено я загледа. Знаеше, че Ивет е склонна да скрие истината, за да не ѝ създава грижи.

— Заклевах ли се, че не ме лъжеш?

— Разбира се, Леони. Просто съм малко неразположена. Утре ще съм на крак. Не се тревожи!

Леони седна на ръба на леглото да поговорят. Постепенно Леони се успокои и разказа за роклите, които Морган бе поръчал.

— Ще си ги разделим — добави тя. — Утре ще си избереш, които ти харесат.

Тя видя, че Ивет се двоуми и побърза да добави.

— Без възражения! Не ми казвай, че Слейд е мой съпруг и не е длъжен да те облича!

Ивет усети острите нотки в гласа на Леони и втренчено я погледна.

— Ти не желаете той да ти купува каквото и да е, нали?

— Какво искам аз, няма значение — въздъхна Леони и отклони погледа си.

— Слушай — каза Ивет, — не искам да бъда нетактична, но не мога да не се интересувам дали си щастлива тук. Понякога намирам, че се държиш странно. Съжаляваш ли, че дойде и откри Слейд?

Леони се измъкна с някаква остроумна забележка. Но когато остави Ивет, нейният въпрос продължи да звучи в главата ѝ. Съжаляваше ли, че е дошла при Морган Слейд? Трябваше да признае, че каквото и да ѝ поднесе той в бъдеще, тя за нищо на света не би се лишила от присъствието му.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Дрехите пристигнаха следобед. Мърси онемя от възторг пред дантелените нощници, копринените халати и елегантните тоалети. Леони се помъчи да остане безразлична. Разкошната златистожълта вечерна рокля бе праметната на един фотьойл. Доставка включваше и други женски аксесоари, между които прозрачно бельо, което задържа вниманието на камериерката. Леони на драго сърце би я зашлевила заради лукавите погледи, които ѝ хвърляше от време на време.

— Исусе! — за двадесети път възкликна Мърси. — Колко красива ще бъдете!

— Но ти въобще няма да бъдеш! — каза Леони, като я имитираше. — Ако не започнеш да подреждаш всичко това.

— Вие съвсем не сте в настроение — подметна Мърси с обидено изражение.

Леони се насили да ѝ се усмихне. Все пак не трябваше да изкарва озлоблението си върху камериерката.

— Добре де, добре — промърмори тя. — Моля те само да започнеш да прибиращ всички тези неща.

— Какво? Преди да съм ги разгледал? — възрази Морган, който стоеше на вратата, свързваща спалнята на Леони с неговата.

При звука от гласа му Леони се изплаши, че сърцето ѝ ще се пръсне. Не го бе виждала цял ден и се чудеше дали той нарочно не я избягва. Не само че не бе благоволи да слезе на закуска, но и на обяд бе наредил да качат храната в стаята му.

Отначало Леони смяташе да отиде и да го нападне в убежището му, но споменът за последното ѝ посещение там промени намеренията ѝ. Бе обмислила претенциите си и бе подготвила укорите, които бе решила да му отправи. Сърдеше му се, че я поставя в такова зависимо положение.

Ожесточението ѝ не изчезна от неочакваното му появяване. Той наистина бе красив в тъмнозеления костюм. Изглежда се подиграваше с нея, като отлично съзнаваше реакциите, които провокираше.

Леони си пое дълбоко дъх и стисна несъзнателно юмруци.

— Остави ни, Мърси! — заповяда тя. — Трябва да поговоря с господин Слейд.

При думата господин Морган сви очи.

— Да, Мърси, остави ни — повтори той. — Трябва да науча жена си как се произнася името ми!

Леони се изчерви. Мърси отвори широко очи, остави леката като паяжина нощница и излезе.

Но когато останаха сами, Леони установи, че всички нападки, които бе подготвила толкова старателно, се стопяват в негово присъствие. Тя се бореше срещу зова на сърцето си и с огромно усилие успя да събуди вяло желание да го напада.

— Трябва да си изясним нещата, господине — започна тя с леден тон. — Това положение е недопустимо и е крайно време да го прекратим.

— Точно такава е и моето мнение — отговори Морган, като небрежно прекара ръката си по купчината бельо, което Мърси бе оставила върху едно от тапицираните с кадифе кресла.

Напълно объркана, Леони смаяно отвори очи, после се съвзе и недоверчиво попита.

— Искате да кажете, че сте склонен да възстановите зестрата ми? Морган грижливо подбра думите и бавно отговори.

— Възможно е. Зависи какво ще ми дадете в замяна.

Леони смръщи вежди.

— Не ви разбирам. Аз вече ви дадох това, за което се споразумяхме — ръката си, искам да кажа.

— Но представете си, ме ви помоля да останете при мен с Джъстин?

Леони усети някакво странно стягане в слабините и с усилие се съдържа да ме изкрещи, че приема с радост. Но недоверието, което все още тлееше дълбоко в душата ѝ, отново надигна глава. Не бе ли това поредната му хитрина? Не се ли опитваше да я обезоръжи, за да вземе надмощие?

Леони имаше причини да не се доверява на силния пол и поведението на Морган с нищо не ѝ вдъхваше сигурност.

Но сърцето ѝ бе глухо за всякакви доводи. Тя обичаше този мъж, който я объркваше, и повече от всички на света копнееше да бъде

негова жена. Практичната ѝ природа и трезвият ѝ разум обаче воюваха с мечтите на нейното опиянено сърце.

— Дайте ми време да помисля, господине — каза тя с потрепващ глас. — Задавате ми труден въпрос и не мога да ви дам веднага отговор.

Не това бе отговорът, който Морган очакваше. Леони видя как изражението му се променя.

— Виждам — студено подметна той, като същевременно изпитваше раздразнение и облекчение.

Той нямаше намерение да ѝ предлага да сподели живота му и ако побесня срещу Леони, бе двойно по-ядосан на самия себе си.

През целия ден той отчаяно се бореше срещу влечението, което го тласкаше убеден, че не я обича, че това е илюзия, родена от сетивата му. Но като я видя, той си даде сметка, че само се е заблуждавал. Бе говорил, без да мисли — нещо, което повече нямаше да допусне. Поне това бе твърдото му решение. Отказът на Леони го нарани дълбоко и той се върна към предположението, че някъде се крие нейния; истински съпруг. Тази мисъл беше непоносима. Като осъзнаваше ревността, която гризеше сърцето му, Морган обърна гръб на Леони и се приближи до фотьойла, върху който беше праметната златистожълтата рокля.

— Ще я облечете ли за бала тази вечер? — попита внезапно той.

— Какъв бал? — попита Леони, объркана от смяна та на темата.

Морган сви вежди, но после се сети, че е забравил да я уведоми за поканата.

— Явно паметта ми продължава да ми прави номера — присмя се той. — Поканени сме на бала, организиран в чест на Арон Бър, нашия бивш вицепрезидент.

— Да, но... — започна Леони. Морган я прекъсна.

— Ще присъстваме, скъпа, и няма да приема никакви извинения. Крайно време е да направим първата си поява в обществото. Дори и само за да сложим край на клюките, не мислите ли?

— Пфу! Клюките въобще не ме интересуват! — възрази тя.

— Не става дума за вас, а за моето семейство, което трябваше да изтърпи злословията, а те не бяха малко. И мисля, че сте донякъде задължена към близките ми. Присъствието ни на този прием ще сложи край на хулите. Така че отиваме.

Леони го измери с поглед, но от начина, по който стискаше челюстите си, разбра, че моментът не е подходящ за възобновяване на враждебните действия. Подчини се с послушание, което явно противоречеше на израза на лицето ѝ.

— Много добре, господине — каза тя небрежно. — Ще дойда на вашия проклет прием и ще бъда безупречна. Доволен ли сте?

Морган избухна в смях хвана ръцете ѝ и я погледна в очите.

— Мислех, че съм ви научил да произнасяте името ми тази нощ — каза той. — Забравихте ли или... имате нужда от още един урок?

Леони измънка някакъв отговор, но той затвори устата ѝ с целувка. И не я пусна, докато не усети как тя отмалява в прегръдката му.

— Сега сетихте ли се? Или трябва да започвам с преподаването?

Леони знаеше какво ще последва, ако се заинати, и прошепна.

— ...Морган...

— Жалко, че трябва да се оттегля — въздъхна той. — Но днес ме чакат някои неотложни задачи. Сега ще ви оставя да разглеждате съкровищата си, лъвице!

При тези думи Морган се завъртя на пети и излезе, като не даде време на Леони да се сети за някакъв хаплив отговор.

Тя тропна с крак, вбесена от безсилието си. Разкъсваше се между желанието да се противопостави на заповедта му и чувството, че ще бъде немислимо да не се съобрази със заплахата в погледа му.

Въпреки че се насилваше да изглежда безразлична, Леони бе иревъзбудена при мисълта, че ще присъства на първия си бал. Даде пълна свобода на Мърси, която бе възхитена, че най-после има възможност да разгърне способностите си. Когато камериерката постави и последния щрих към тоалета, тя хвана Леони за ръка и я завлече пред огледалото. Дъхът на Леони секна.

„Това аз ли съм?“ — попита се тя, като видя прелестната млада жена, която стъписано я гледаше. Мърси бе свършила отлично работата си. Меднорусите коси бяха вдигнати на тила и оттам се спускаха на масури около лицето. Фината пудра придаваше на кожата ѝ въздушна прозрачност. Но никакъв грим не бе необходим, за да подсили ярката естествена червенина на устните ѝ и искрящо зелените ѝ очи. Роклята от златисто-жълта коприна се спускаше по тялото ѝ и подчертаваше съвършенството на формите ѝ. Леони никога не бе

обличала толкова скъп тоалет. Към роклята имаше и чифт сатенени пантофки.

Допирът на почти въздушното бельо до кожата ѝ пораждаше неизживявано досега сладостно усещане, а опияняващият парфюм с аромат на гардения разпръсваше ухание в цялата стая.

Трудно бе да не се възхити от собствения си образ. Леони изтича до стаята на Ивет, като се усмихваше щастливо. Застана пред нея, след като грациозно се завъртя.

— Ивет! Виж ме! Как ме намираш?

— Колко си красива, Леони! Със сигурност ще бъдеш кралица на бала.

Внезапно Леони се сети, че не ѝ прилича да се забавлява и направи гримаса.

— Хм! Хич не ме интересува! Ще се сърдиш ли, че стоиш сама докато аз излизам?

— Съвсем не, разбира се. Ти си съпругата на господин Слейд. Аз съм само твоя компаньонка.

— Я не говори глупости! — сопна се Леони. — Ти също ще имаш красиви рокли — ще видиш! Обещавам ти.

— Не се съмнявам, скъпа. Джъстин видя ли те?

— Още не. Мислиш ли, че ще ме хареса така!

— Убедена съм.

Джъстин онемя от възхищение, но беше направо поразен от парфюма с мирис на гардения. Леони нежно целуна сина си, даде нареждания на гувернантката и се отправи към големия салон. Преди да влезе, част от радостта ѝ се изпари. Нищо между нея и Слейд не се бе променило. Ама наистина нищо! И въпреки това тази мисъл не можа да изтрие изцяло удоволствието, което изпитваше от красотата си.

„Това е първият ми бал!“ — повтаряше си тя, като се опитваше да изхвърли Морган от мислите си.

Както по всичко личеше, той наистина искаше тя да бъде негова жена. Леони преживя всички мъки на този свят, за да не загуби самообладание и да не се хвърли в прегръдките на Морган, когато той влезе в салона.

Във вечерен костюм изглеждаше прекрасно. Мургавата му кожа рязко се открояваше на бялото дантелено жабо, което се диплеше под

сакото от черно кадифе.

Леони проследи как той прекосява салона. Походката му бе гъвкава и тя несъзнателно го оприличи на опасна черна пантера.

— Тази вечер сте прекрасна — каза той с ласкателна усмивка.

Леони се смути и отговори, като не смееше да го погледне в очите.

— Вие също сте много красив, господине... Аз... искам да кажа... Морган — бързо се поправи тя.

— Добре, много добре... И тъй като не искам да ме мислите за скъперник, прескочих днес следобед до бижутера. Искате ли да ви покажа какво купих?

Леони кимна и смаяно впери очи в колието и обиците, обсипани с топази, които изскочиха от кожената кутия, подплатена със сатен.

— Реших, че ще отиват на роклята ви — нехайно подметна Морган. — Харесват ли ви?

Леони благоговейно съзерцаваше украшенията. Никога не бе притежавала подобно нещо. Стоеше онемяла от възхищение.

— Разкошни са! — най-накрая промълви тя.

Морган извади колието от кутийката, постави го на шията ѝ и отстъпи няколко крачки, за да прецени постигнатия ефект.

— Точно както се надявах... съвършено допълнение към една очарователна млада дама...

Леони беше все още зашеметена от този неочакван подарък и с треперещи пръсти погали колието.

— Никога не съм виждала нещо по-изящно — промърмори тя повече на себе си.

„Ако играе комедия, ролята ѝ е изпипана до съвършенство!“ — помисли си Морган. Тази вечер той бе бронира сърцето си и изпитваше само ирония към колебанията си. На моменти бе сигурен, че я обича; на моменти я презираше, убеден, че тя е само ловка мошеничка. Подаръкът разкриваше променливото му душевно състояние. Той не възнамеряваше да купува бижутата, но после желанието да ѝ достави удоволствие надделя. Поддаде се на този импулс с твърдото убеждение, че постъпката му е продиктувана единствено от каприза сам да си достави удоволствие, като прояви щедрост.

— Щастлив съм, че тези дрънкулки ви допадат — каза той с подчертано безразличие. — Може би ще открия към тях и подходяща брошка. Ако желаете, ще купя и нея.

Леони се изумяваше все повече и повече. Мъжът, за когото се бе омъжила в Ню Орлиънс, не ѝ бе направил впечатление, че е особено щедър. Тя смутено го погледна.

— Не — каза. — Нямам нужда от подаръци. Дори не трябваше да приемам красивите рокли и тези прекрасни бижута.

Част от съзнанието ѝ желаше да задържи всичко, но друга част се съпротивляваше, защото считаше подаръците в една или друга степен за милостиня. Морган сви вежди. Бронята му започваше да се пропуква. „Тя непрекъснато се променя“ — помисли си той, като се разкъсваше между копнежа да я прегърне и желанието да я набие. Очевидният ѝ стремеж да прави това, което счита за правилно, го разчувства. Неспособен да се сдържи, той тръсна глава, за да сложи в ред противоречивите си чувства и постави ръцете си върху раменете ѝ.

— Не може ли да оставим настрана нашите противоречия тази вечер? — предложи той.

След дълъг размисъл Леони кимна утвърдително.

— Но само за тази вечер! — каза тя, решена да не му позволи да я победи.

— Разбрано, само тази вечер — потвърди Морган. — А сега да тръгваме, ако не искаме да пристигнем последни.

Балът бе организиран в Конкорд — имението на Стивън Минор. Като бивш губернатор на Начес той бе богат и влиятелен човек. Морган предчувстваше, че ги очаква събран каймакът на областта.

И не се излъга. Когато пристигнаха, къщата бе осветена. Пламъчетата на стотици свещи, поставени в кристални свещници, разпръсваха своята мека светлина по широката веранда, а от отворените прозорци долиташе жуженето на гласове, прекъсвано от време на време от изблици на смях.

Въпреки елегантния тоалет Леони бе ужасно притеснена. Тя бе сигурна, че ще срещне по-голямата част от хората, присъствали на годежния бал на Морган и Мелинда Маршъл, и бе доста изнервена. Това бе първият ѝ контакт с висшето общество на Начес и бе естествено за една млада жена, която предпочиташе своята

полуразрушена плантация пред най-величествената къща и се чувстваше по-удобно, когато е боса, да изпитва известна боязън.

Вероятно Морган забеляза смущението ѝ, защото на прага на огромната зала той стисна ръката, поставена върху неговата, и прошепна.

— Никой няма да ви ухапе, малка магьоснице! А ако някой някога се опита да ви причини и най-малката неприятност, ще се разправя с мен! Повярвайте ми.

Ожесточението на Леони към семейство Слейд не бе отшумяло напълно, но начинът, по който те оформиха кръг около нея, дълбоко я развълнува. Те непрестанно внимаваха тя да не остане и за миг сама в компанията на любопитни и понякога недоброжелателни непознати. С изключение на близнаците на приема присъстваше цялото семейство. И ако Ноел за миг изчезваше с някоя от многобройните си приятелки, Леони откриваше веднага Морган, Матю, Робърт или Доминик до себе си. Кланът Слейд образуваше забележителен защитен пояс: така тя успя да се отпусне и да се наслади на първия си бал. Морган не я изпускаше от очи и за миг, а когато Матю танцуваше с нея, гордостта му направо се набиваше в очите. Доминик я забавляваше с постоянни хапливи забележки към различните гости. Робърт не бе толкова бърблив, но и той вмяташе по нещо към коментарите на по-младия си брат.

Леони срещна Ноел пред вратата на балната зала. В началото се смрази, самолюбието ѝ още бе наранено. Сърдеше се на майката на Морган за малкия номер, до който бе прибягнала, за да ѝ поръча дрехи. Но Ноел незабавно бе помела всички облаци, които можеха да засенчат сърдечността на техните отношения.

— Ще ми простите ли, скъпа? Постъпих доста зле и ако не искате да ми проговорите, напълно ще ви разбера. Но вие сте толкова очарователна... и аз не можех да се примиря, че не желаете да подчертавате красотата си. Още ли ми се сърдите?

Но Леони вече не изпитваше никаква неприязън. Ноел се нагърби със задачата да я разведе сред гостите и да я представи.

Със сигурност семейство Слейд не би намерило по-удобен случай да въведе Леони в обществото на Начес. Тази вечер скандалът на годежния бал на Морган бе заличен от съзнанието на присъстващите.

Името Бър бе на всички уста. Тема на разговорите бе Арон Бър... Бър бе демон, Бър бе ангел, предател, патриот... и когато героят на деня се появи, Морган вече е любопитен да се запознае с него и да научи повече подробности за неговото странно пътуване по течението на Мисисипи.

Морган бе прекарал дълги години в прерията и не бе участвал в споровете, които разделяха страната по отношение на тази личност. Все пак Матю, Робърт и Доминик го ориентираха във фактите и в слуховите, които се носеха около вицепрезидента. Според Матю президентът Джеферсън подозираше, че Бър се е опитал да подправи резултатите от изборите през хиляда и осемстотна година в свой полза. Вследствие на тези нечестни машинации Бър бе загубил изцяло подкрепата на републиканската партия на Джеферсън. Тогава бе сключил споразумение с федералната партия, за да получи повече гласове от своя съперник и разликата между двамата кандидати наистина бе незначителна. В крайна сметка Камарата на представителите бе предпочела Джеферсън, а Бър бе избран за вицепрезидент. Но недоверието на Джеферсън към него не намаля и при втория си мандат той предпочете за своя екип Джордж Клинтън, като разгласи наляво и надясно, че Бър е в немилост.

Изборите не бяха единствената тема за разисквания. Полковник Бър притежаваше изкуството да сее слухове, където и да се появеше — хули, недомлъвки, спорове за етичните норми на поведение. Репутацията му на женкар бе широко известна, но никой не можеше да се усъмни в дълбочината на неговите чувства към единствената му дъщеря Теодора. Бър не се страхуваше и да се бие. Когато зетът на Александър Хамилтон го обвини в корупция, той го предизвика на дуел. А пет години по-късно — през хиляда осемстотин и четвърта — уби самия Александър Хамилтон, който си бе позволил да изрази съмнение в неговата почтеност.

Може би смъртта на Хамилтън — „светецът на федералистите“ — доведе до политическия му крах. Бър бе обявен за убиец, въпреки че всички правила при дуела бяха спазени. Някои твърдяха, че Джеферсън се е настървил срещу него. Други подозираха, че федералистите искат кожата му. Каквато и да бе истината, Бър бе изключително непопулярен на Изток по това време. В щатите Ню Йорк

и Ню Джърси бе издадена заповед за неговото арестуване. А политическото му бъдеще...

Но ако Бър бе в немилост във Вашингтон, на запад от Апалачите нещата не стояха по този начин. При всички спирки по пътя му към Ню Орлиънс Бър бе посрещан като всеобщ любимец. Хората се тълпяха при неговото преминаване. Във всички градове се организираха паради, балове и приеми в негова чест. Всеки искаше да се запознае с тази загадъчна, буйна и обаятелна личност.

В Нашвил Бър бе отседнал при генерал Андрю Джексън. Но Морган се заинтересува преди всичко от срещата на Арон Бър с генерал Джеймс Уилкинсън във Форт Масак. Това бе станало точно преди пристигането му в Начес. Морган се питаше защо Уилкинсън, който дължеше високия си пост на президента Джеферсън, може да приема в същото време и човек, който явно е в немилост пред Вашингтон. „Странно — мислеше си гой, — най-вече като се вземе предвид склонността на Уилкинсън към заговори.“

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Морган не държеше чак толкова да бъде представен на Арон Бър, но също така и не се опита да отклони тази чест... още повече, че любопитството му бе разпалено от срещата Бър — Уилкинсън. Той бе убеден, че повечето от присъстващите са дошли на бала с едничката надежда да влязат във връзка с Арон Бър. Когато видя вълнението на тълпата при пристигането на почетния гост, Морган иронично се усмихна.

В Бър нямаше нищо внушително — сух, слаб, среден на ръст. Изобщо не правеше впечатление на човек, чието присъствие предизвиква такива брожения... Бе около петдесетгодишен, с мургава кожа и лешникови очи. Облеклото му бе много елегантно — панталон от черен сатен, сако от оловносиво кадифе и дантелена риза с жабо. Обноските му бяха отлични. Той се движеше в средата на почитателите си с непринудена грация, а Морган се учуди, че хората не изпитват подозрение към това лесно за постигане очарование.

По-голямата част от гостите вече бяха представени на Бър, така че треската от началото започваше да намалява. Тогава Морган се озова в полезрението му. Леони сви ръката си върху неговата.

— Смелост, момичето ми! — прошепна Морган в ухото ѝ. — Това е просто един човек като всички останали.

— Не съм впечатлена от него, само съм малко изнервена, това е всичко...

Една малка група, която включваше Ноел, Матю, Робърт, полковник Осмън и Стивън Минор, ги разделяше от Бър. Морган бе доста близък с Минор, чиято сестра бе омъжена за неговия стар другар в приключенията — Филип Нолън. За сметка на това не познаваше Осмън, освен по физиономия, но твърдото и прямо ръкостискане, както и откритият му поглед, спечелиха веднага симпатията му.

— Щастлив съм да ви видя, Слейд — каза полковникът сърдечно. — А! Ето и очарователната снаха, която Робърт не спря да превъзнася — добави той, като галантно поздрави Леони. — За Бога,

ако аз бях на ваше място и имах брат като Робърт, щях да ревнувам мъничко.

Морган се засмя. Той би отговорил с шега, но Бър, който разговаряше близо до тях с няколко от гостите, се намеси в разговора.

— А аз знам, че ако имах такава прелестна съпруга като младата госпожа Слейд, щях да ревнувам — каза той с възторжена усмивка.

Бър плъзна безсрамния си поглед по Леони и за голямо забавление на Морган тя се изчерви до корена на косите. Тъй като познаваше репутацията на Бър на развратник, Морган го погледна право в очите и отговори нехайно.

— Но аз съм ревнив, господа, и съм напълно способен да защита честта си. За щастие съпругата ми е пример за добродетелност — добави той и плъзна ръката си около кръста на Леони. — И съм убеден, че тя никога няма да ми даде повод да се съмнявам в нея.

— А, госпожо, страхувам се, че сте се омъжила за деспот — каза Бър с нотка на съжаление в гласа. — Със сигурност съпругът ви няма да допусне и най-невинната закачка.

Леони не бе свикнала с подобен род шеги и бе малко стресната от неприличното възхищение, което ѝ засвидетелства бившият вицепрезидент. Тя възкликна непринудено.

— О, господин Бър, никога няма да изневеря на съпруга си!

Бурен смях посрещна това изявление. Леони стана тъмночервена. Морган се приведе към нея и леко целуна слепоочието ѝ.

— Благодаря, скъпа — прошепна той. — Много добре казано...

Когато разговорът се възобнови, Морган се измъкна и остави Леони под закрилата на майка си. Той излезе на верандата да подиша чист въздух и да изпуши една пура. След няколко минути към него се присъедини Стивън Минор.

— Какво мислите за Бър? — попита той.

Морган вдигна рамене.

— На практика почти нищо. Само се чудя какво замисля, особено като знам, че е прекарал няколко дни във форт Масак при нашия храбър генерал...

— А, да... нашият скъп приятел Уилкинсън...

— Кажете ми, има ли някой, който да не е ваш приятел? — попита Морган и гласът му прозвуча хем шеговито, хем малко

заядливо.

Стивън впери поглед в крайчеца на пурата си, помисли известно време, след което заяви.

— Не мисля... Във всеки случай в момента не мога да посоча никого...

Минор не се хвалеше. Той бе пристигнал от родната си Пенсилвания съвсем млад и бе успял да стане влиятелна и уважавана личност в областта на Начес. Вече бе заемал високи постове при испанското владичество и когато Начес се присъедини към Америка, той стана неговият пръв американски губернатор. А това доказваше невероятните му способности на политик.

Независимо че гонеше петдесетте, той бе изключително привлекателен, винаги готов да се усмихне и при най-неудобните положения и да запази хладнокръвието си пред лицето на противника. Без да бъде в кръга на най-близките му приятели, Морган го харесваше и уважаваше: така че можеше свободно да разговаря с него.

— Мислите ли, че той наистина има намерение, както казва, да се настани около реката Вашита, северно от Орлиънс?

— Нямам представа.

Двамата мъже задържаха още няколко минути вниманието си върху бившия вицепрезидент, след което Стивън рязко смени темата.

— Трябва да ви изкажа възхищението си от вашата съпруга. Тя е очарователна... не както си я представях...

Морган изглеждаше заинтригуван.

— Ключките май са свършили добра работа?

— Разбира се, но след тази вечер коментарите ще секнат. Във всеки случай вашата съпруга може да разчита на подкрепата на моето семейство. Ще се заемем със задачата да спрем злите езици, включително и този на Мелинда.

— Ако вземем предвид всичко, което се случи, мислех, че точно тя ще е последната, която би раздухвала тази история. За нея бе доста унизителна и би трябвало да не я разтръбява.

— Знае ли човек какво да очаква от момичета като Мелинда? Но не се тревожете за нея... Изглежда вече е хвърлила мрежите си на някой друг...

— Познавам ли го?

— Май че не. Ето — добави Стивън и извърна глава към залата.
— Това едро момче в синьо, което говори с брат ви.

Морган зърна висок млад мъж, който разговаряше с Доминик.

— Кой е той? — попита.

— Адам Сент-Клер, англичанин. Пристигна в Начес преди няколко години. От добро семейство е. Имат великолепно имение наречено Бела Виста. Приятно момче. Сестра му Кетрин живя известно време у дома, а след раждането на сина си, се премести при съпруга си. А! В действителност сестрата на Адам е омъжена за вашия приятел Джейсън.

— Джейсън женен! — възкликна Морган. — И има син!

— Да, а ако вие двамата си пишехте по-редовно, вече щяхте да сте в течение. Както и да е... Младият Адам е шурей на Джейсън и е най-прекрасното момче на света.

— Знаете ли, изобщо не завиждам на младия Сент-Клер, особено с Мелинда по петите му... Сигурно ще сметнете, че съм много невъзпитан.

— Много! — каза Стивън, като се засмя. — Но в даденото положение може би сте разумен.

Те побъбриха още известно време, после Стивън стана със съжаление.

— За нещастие трябва да ви оставя — каза той. — Като добър домакин трябва да се присъединя към гостите. Щастлив съм, че поговорихме. Морган, и се надявам да ви виждам по-често сега, когато решите да се задомите.

Морган предвиждаше, че бъдещето му няма да бъде толкова безоблачно, както мислеше домакинят, и сухо отговори.

— Не разчитайте прекалено на това, Стивън. Толкова години живях, търсейки приключения, че наистина не знам дали ще успея дълго да се задържа на едно място.

Стивън поклати глава.

— Брет Денджърмонд ми каза точно същите думи преди малко — измърмори той. — Вие, младите хора, никога не сте доволни. Винаги търсите нещо ново. Пак ще повторя това, което казах и на Брет: спомнете си Филип Нолън — той тръгна да търси приключения и...

При името Брет Денджърмонд Морган наостри уши.

— Брет е тук! — извика той. — Колко години не съм го виждал!

— Ако от време на време и двамата се задържате на едно и също място, може би ще имате повече шанс да се срещнете. Не знам кой от двамата ви е по-лош. Винаги сте на приливи и отливи. Сега вие поне имате съпруга, а това трябва малко да ви вразуми.

Морган се задоволи с усмивка. Той се поколеба дали да последва Стивън и да потърси Брет, но не помръдна. Изпуши пурата си и тъкмо се готвеше да запали нова, когато се отказа и реши, че вече е време да се приберат у дома.

Не му отне много време, докато открие Леони, която започваше да се чувства доста изморена. Бе възхитена от вечерта, но в два часа сутринта тя копнееше единствено за леглото си.

Пътуваха мълчаливо. Отначало размениха някои впечатления от приема, но после Леони се сви на седалката и след няколко минути заспа дълбоко?

Морган закара каретата право в конюшната. Хвърли юздите на задрямалия Ейбръхам, вдигна Леони на ръце и я отнесе в къщата. Главата ѝ се отпусна на рамото му и гъвкавото ѝ тяло се притискаше до гърдите му. Дълбока нежност заля Морган и той пламенно си пожела тя да остане винаги така доверчива и щастлива, както тази нощ.

Той безшумно влезе и се отправи към спалнята на Леони. Знаеше, че тя ще се възпротиви бурно, ако направи опит да остане при нея. Ето защо я остави внимателно върху леглото и я повери на грижите на Мърси да я съблече.

Личфилд го очакваше.

— Наистина не мислех, че още сте буден — каза Морган, като потисна прозявката си.

— Как бих си позволил да си легна, преди да се върнете! — възмути се Личфилд. — Особено като знам, че за вас има писмо от Джейсън Савидж.

Личфилд изглеждаше обиден. Морган изведнъж се разсъни и скочи.

— Писмо от Джейсън? — извика той. — Къде е, за Бога!

Снизходителна усмивка се появи в ъгълчето на устата на Личфилд. Той отиде до масата, взе един сребърен поднос и го приближи към господаря си.

Морган му направи гримаса и нетърпеливо грабна плика.

— Джейсън започваше писмото си с изброяване на фактите, които Морган току-що бе научил от Стивън — сватбата му с Кетрин Тримейн Сент-Клер, раждането на сина му Никълъс и установяването му в едно от многобройните семейни имения Тер дю Кьор, разположено северно от територията на Орлиънс. Ето какво пишеше Джейсън.

Имаше късмет, че писмото ти ме завари в Ню Орлиънс. Преди няколко седмици дядо получи сърдечен пристъп и затова съм тук. През август чакаме второто ни дете и имам намерение да отида при Кетрин възможно най-бързо. Не присъствах на раждането на Никълъс, но не смятам да пропусна и второто.

Осведомих се за Леони Сент-Андре, както ме помоли, но се страхувам, че няма да си доволен от резултата.

Не знам дали се интересуваш точно от тази Леони, но сигурно е същата. Дядо ѝ, Клод Сент-Андре, е починал през есента на 1799 година. Както ти е казала, тя е отраснала в семейното имение — замъка Сент-Андре, на около двадесет километра от Ню Орлиънс.

Ходих при отец Антоаи — свещеника, който е извършил бракосъчетанието, но не ми помогна особено. Проверих в регистъра и открих бележка, че някой си Морган Слейд, ерген, с постоянен адрес Начес, се е оженил за Леони Сент-Андре през юли 1799 година.

Клод Сент-Андре бил уважаван човек, въпреки че към края на живота си доста западнал. Изглежда след смъртта на сина си той е пропилял богатството, което сигурно е било значително. Повечето хора, които разпитвах, явно изпитваха ужас от финансовото състояние, в което е оставил Леони. Тя е могла да продължи да притежава плантацията единствено благодарение на смелостта и силата на волята си. За нещастие след смъртта на стария Етиен дьо Ла Фонтен, неговият син Морис е

изискал незабавно погасяване на заема, даден на Леони от баща му. Това я е накарало да изостави имението.

Някои намекнаха, че Морис на драго сърце би забравил задължението на Леони, ако тя била по-благосклонна към чара му. А като се има предвид, че тя твърдяла, че е семейна, очевидно намеренията на горепосочения Морис не си били съвсем почтени.

Ето всичко, което успях да науча и сигурно сведенията ми потвърждават думите на твоята Леони. Във всеки случай не открих никакво доказателство за противното. Сигурен ли си, че не си се женил за нея? Естествено, това е шега, приятелю!

Що се отнася до съществуването на някакъв друг мъж — като изключим Морис дьо Ла Фонтен — също не открих нищо. Изглежда тя е водила изключително затворен живот в замъка Сент-Андре. Ходела до Ню Орлиънс един или два пъти годишно и никой не е чувал за нейни авантюри, което не означава, че не е имала. Просто аз не успях да разбера. Някои хора вярват, че тя е измислила тази история със сватбата, за да даде име на сина си. В действителност никой никога не е виждал съпруга на Леони и той явно никога не е стъпвал в замъка Сент-Андре. Това най-малкото е странно.

Писмото на Джейсън не съдържаше нищо ново относно Леони. Морган бе разочарован, но не особено изненадан. Човекът, способен да измисли толкова хитър план, сигурно бе предвидил всичко. Но Морган бе хранил надеждата, че Джейсън ще открие някакво противоречие, което би му дало някаква насока.

Внезапно той си даде сметка за присъствието на Личфилд и високо заяви.

— Джейсън не ми съобщава нищо ново. Писмото му потвърждава по-голямата част от изявленията на Леони.

— Тогава какво ще правите, господарю? Ще й дадете ли парите?

— Мислих и за тази възможност — призна Морган, — но какъв ли тогава ще е следващият й ход?

— Може би трябва да се престорите, че сте готов да отстъпите?

— Може би, но се съмнявам, че малката вещица ще ми повярва, ако заявя изведнъж, че приемам. Доста енергично изразих мнението си но този въпрос и един толкова рязък завои в поведението ми няма да бъде правдоподобен.

— И тогава?

— Дявол да ме вземе, ако знам какво да правя! Тя ме води направо за носа... поне засега! Във всеки случай тази вечер няма да взимам никакви решения, така че можете да си лягате. Напълно съм способен да се съблека и да си легна сам!

Той дълго стоя в средата на стаята с поглед, вперен в писмото. В крайна сметка то не му донесе никакво решение и дори го обърка още повече.

„Въпреки всичко аз знам, че не съм се женил за нея!“ — повтаряше си като курдисан Морган.

А всичко доказваше обратното. Морган започваше да се съмнява в себе си. Дали някоя вечер се бе напил до такава степен, че да не знае какво прави? Леони казваше ли истината? Може би той не си спомняше какво се е случило, защото е бил мъртвопиян? Това бе единственото обяснение, което му хрумваше, но то въобще не го удовлетворяваше. Той не си спомняше някога да се е напивал до такава степен, че да не си дава сметка за действията си.

Внезапно изпита желание да види документа, за който бе споменала Леони и решително се отправи към вратата.

Леони още не бе легнала. Докато Мърси я преобличаше във великолепна нощница от жълта коприна, украсена с дантели, тя напълно се разсъни. Мърси току-що бе започнала да разресва косите ѝ, когато Леони забеляза куп дрехи на фотьойла. Позна старата си рокля от жълт лен най-отгоре и смръщи вежди.

— Какво ще правиш с тези вехтории? — попита тя.

— Ще ги изгоря. Жените, които работят на полето, са по-добре облечени, отколкото бяхте вие. Сега имате всички тези красиви дрехи и няма защо да пазите дрипите.

Леони понечи да възрази, но после проумя, че е смешно да се инати. Вдигна рамене и промърмори примирено.

— Сигурно си права. Всичко ли е там?

О, не, м'дам. Оставих бледолилавата рокля и тази от розовата коприна... Още могат да се носят...

Леони изпитваше почти необяснима омраза към сватбената си рокля, така че бурно се възпротиви.

— Не и розовата! — извика тя. — Трябва да я изгориш с другите!

Тя изтича до гардероба и започна да рови из дрехите. Когато откри обекта на озлоблението си, сграбчи роклята и я хвърли върху купа обречени вехтории с доволна въздишка. Все едно вече виждаше как пламъците обгръщат роклята и това бе начинът да изличи всички страдания, които бракът ѝ бе създал.

— Изгори я с другите! — заповяда тя. — Никога повече не искам да я видя!

И в този момент Морган влезе.

— Какво да изгори? — попита той. — И какво не желаете да виждате повече?

Леони рязко се обърна към него. Цялото ѝ същество излъчваше недоверие. Тя грабна роклята от розова коприна и я завря под носа на Морган.

— Не си ли спомняте тази рокля? — попита тя.

И като видя стъписаното изражение на Морган, иронично добави.

— О! Не! Разбира се! Понякога дори ви се случва да забравите, че сте се оженил за мен. Така че как да се сетите за сватбената ми рокля? Каква глупачка съм!

Морган сви очи, после забеляза ококорената Мърси, която бе замръзнала на мястото си и ѝ направи знак да излезе.

— Можеш да се оттеглиш, Мърси. Господарката ти няма нужда от теб.

Леони буйно се намеси.

— Не, остани, Мърси! Не съм свършила.

Мърси погледна решителното лице на Морган, после хвърли поглед към това на Леони, което бе изкривено от ярост. Сметна, че предпочита сблъсъка с Леони пред този с господин Слейд, направи лек поклон и бързо се измъкна от стаята.

Леони побесня от предателството на камериерката си и се изправи пред Морган, като тропаше с крак.

— Как смееете да давате заповеди на моите прислужници! Аз им казвам какво трябва да правят, не вие!

— Значи предпочитате камериерката ви да бъде свидетел на нашите пререкания?

Пръстите на Леони се стърчиха върху роклята от розова коприна и тя се изчерви от смущение. Този човек никога ли не правеше грешки?

— Учудвам се, че проявявате такава дискретност! — подигра се тя. — Естествено, ако това не е с цел да ме унижите пред нея!

— Вие наистина мислите, че съм доста жалка личност — отговори Морган, без да повишава тон. — Един ден ще ми обясните какво съм направил, за да считате, че съм способен да изпитвам удоволствие да ви унижавам.

Леони мразеше да се защитава и затова предпочете да премине в настъпление.

— Какво искате? — изсъска тя. — И първо, какво правите тук?

Морган известно време съзерцаваше тънката ѝ фигура в жълтата копринена нощница, после отговори.

— Бих могъл да кажа, че съм дошъл да ви любя...

Леони се вцепени и отстъпи.

— Но случаят не е такъв — добави Морган. — Просто исках да видя споразумението, което вие твърдите, че съм подписал. И клаузите, според които съм се отказал от правото да посещавам брачното ни ложе.

Леони пусна розовата рокля и разочаровано се отправи към нощното шкафче. Същевременно изпитваше облекчение, че той не настоява да я подчини на варварските си страсти. Леони отвори едно чекмедже, извади лист и го протегна към Морган. Питаше се как ли ще се почувства, ако той се съгласи стриктно да се придържа към въпросното споразумение.

Докато Морган се запознаваше със съдържанието на документа, в стаята настъпи напрегната тишина. Споразумението уточняваше, че бракът между Леони Сент-Андре и Морган Слейд, сключен на 26 юни 1799 година, е фиктивен и че съпругът се задължава никога да се упражнява съпружеските си права.

Морган продължително и внимателно разгледа небрежния подпис. Сам си призна, че е негов — или майсторски бе

фалшифициран.

Той вдигна очи към Леони и студено се взря в нея.

— В краен случай мога да приема, че съм се оженил за вас мъртвопиян — каза той. — Но в такъв случай не бих подписал подобен документ.

Морган не ѝ остави време за отговор, вдигна роклята и заповяда.

— Облечете я! Искam да видя как сте изглеждала в деня на нашата прословута сватба. Може би гледката ще отключи някое тайно кътче в паметта ми.

— Това е смешно! Не ви разбирам. Ние сме женени! Всички документи, които имам, го доказват...

— Не спряйте да повтаряте това. Но има нещо гнило. Аз не съм се женил за вас! Измориx се от тази игра, която продължава седмици. Време е да прекратим това положение. Сега обличайте проклетата рокля или самият аз ще ви съблека и ще ви я нахлузя!

Леони видя, че Морган е готов да осъществи заканата си, взе роклята и промърмори глухо.

— Ще излезете ли, за да се облека, без да понасям похотливите ви погледи?

— Побързайте, защото може и да не се задоволя само с гледане!

Леони му обърна гръб и нахлузи роклята, без да сваля нощницата си, която в този случай изпълни функцията на фуста. После се изправи пред Морган с блеснали очи.

— Ето, господине! Доволен ли сте?

Морган дълго я разглеждаше. Роклята ѝ стоеше очарователно, подчертаваше тънката ѝ талия и закръглеността на надигащите се гърди. Цветът засилваше блясъка на кожата и великолепната медноруса грива. Морган вдигна ръката си, в която държеше документа, и спокойно попита.

— След като съм подписал този проклет лист, ще ми обясните ли как така имам син?

Леони знаеше, че рано или късно този въпрос ще бъде зададен, но не бе подготвена да даде отговор. Хваната натясно, тя не успя да прикрие смущението си.

Морган ѝ заприлича на тигър, който дебне жертвата си и всеки миг ще се нахвърли върху нея. И наистина той скочи към Леони, като я сграбчи за раменете.

— Джъстин не е мой син, нали? — изръмжа той. Изпитваше такава ярост, примесена с болка, като че ли тя наистина бе неговата невярна съпруга.

Гърлото на Леони пресъхна и тя мъчително произнесе.

— Чуйте ме... Никога не съм искала...

— Какво искахте тогава? — прекъсна я Морган. — Да ми тръснете на ръцете копеле?

При думата копеле Леони скочи като попарена и с всичка сила удари Морган през лицето.

— Няма да ви позволя да обиждате Джъстин! — задъха се тя. — И ако някога посмеете да го докоснете, ще ви убия!

Морган стоеше замаян от силата на удара и разтърси глава, за да проясни мислите си. Той осъзна, че е оставил чувствата да надделеят над разума и пусна Леони.

— Не трябваше да казвам тази дума — призна той и стисна зъби. — Извинете ме. Детето няма нищо общо с тази гнусна история.

— И аз не трябваше да ви заблуждавам, че Джъстин е ваш син... но... не исках хората да се отнасят към него с презрение. Излъгах заради него! Не заради себе си. За него! Разбирате ли?

Морган отлично разбираше. Той отхвърли с усилие надигащата се в сърцето му нежност и като се бореше срещу желанието да я грабне в прегръдките си, сухо отговори.

— Засега да оставим Джъстин. Но все пак искам да знам кой е неговият баща. Може би ще се съгласите да ми кажете. Нали аз поех отговорността за това дете? И е естествено да съм осведомен за произхода му, не мислите ли?

Леони извърна глава, почервеняла от срам. Как да сподели с него, че изобщо не познава бащата на Джъстин? Един непознат, който я бе изнасилил и за когото не знаеше абсолютно нищо... Тя се опита да проговори, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Сведе глава.

— Не мога... умолявам ви, не настоявайте... — помоли тя с едва доловим шепот.

Дори най-непроницателният човек би забелязал нейното отчаяние. А Морган съвсем не бе непроницателен. Изпитваше отвращение към тази сцена, така очевидно мъчителна за нея, затова каза.

— Много добре, ще говорим за това друг път. Но няма да мръдна от тази стая, докато не изясним нещата между нас двамата. Не съм подписвал нито споразумението за вашата зестра, нито тази смешна уговорка за съпружеските си права. Ако се бях запознал с вас и се бяхме оженили наистина, щях да ви доведа в Боньор. Никога нямаше да ви оставя в Ню Орлиънс и не бих ви позволил да ми приписвате бащинството на дете, което не е мое!

— Не разбирам — каза Леони. — Пак ли започвате да твърдите, че не сме женени? По този начин ли смятате да не изплатите зестрата ми? Като ме обвинявате в лъжа?

Морган сдържа ругатнята си. Той хвана отново Леони за раменете и я погледна право в очите.

— Вие сте забележителен боец, признавам — каза той тихо, но битката свърши, скъпа. Изморих се от номерата ви. Сега искам истината и ще я получа, дори ако трябва да я изтръгна от сърцето ви!

— Но аз ви казвам истината — извика Леони, като се бореше да се освободи.

Той засили натиска на ръцете си.

— Признавам, че сбърках, като ви признах за моя съпруга. Но ако си въобразявате, че ще ви оставя да продължавате тази игра, докато напълно омагьосате семейството ми, жестоко се лъжете! — Морган не можеше повече да се мята между рая и ада, както последните седмици. Той притегли Леони към себе си и повтори с отчаяние. — Господи, ще ми кажете ли истината? Ще признаете ли, че сте излъгала от „А“ до „Я“? Обещавам да не вя търся сметка, но, в името на Бога, да свършим с тази игра! Търпението ми се изчерпа, Леони. И трябва да ви предупредя, че не можете да ме дразните до безкрайност... А Бог знае, че вие не спряхте да ме предизвиквате...

— Вие наистина сте луд! — възкликна Леони. — Обвинявате ме в лъжа, а лъжецът сте вие! Впрочем не е трудно да докажа думите си. Попитайте който и да е от Ню Орлиънс! Пред очите ви е нашето брачно свидетелство и въпреки това се осмелявате да заявите, че аз лъжа!

— Отлично, скъпа — засия Морган. — Заминаваме за Ню Орлиънс. Там е започнал проклетият фарс и — заклевам се! — там ще се разиграе последното действие!

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

СЕНКИ ОТ МИНАЛОТО

*Любовта в моя живот не дойде,
както
идва при другите хора. Защото
моята
рана бе скрита. Но раната даде
живот
на една перла.*

„Перлата
от дъното на
моретата“

Едит
Матилда Томас

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Морган пристъпи към изпълнението на плана си да заминат за Ню Орлиънс почти веднага, след като той се оформи в главата му. Четиридесет и осем часа по-късно той се качи с Леони на борда на един кораб, който се спускаше по течението на Мисисипи.

Личфилд, Мърси и Сол ги придружаваха, но Морган енергично се бе противопоставил на идването на Джъстин с тях.

— Вашият син ще се чувства много по-добре тук — заяви той. — Впрочем, като се вземат предвид обстоятелствата, за предпочитане е да не става свидетел на конфликтите, които могат да възникнат помежду ни. Струва ми се, че трябва да го разберете.

Въпреки страха си да остави сина си сам, Леони отстъпи. Морган имаше право. За самия Джъстин бе по-добре да остане в Малкия Бонъор.

След последния им спор Морган се държеше студено. Като че бе се Скрил зад непреодолима бариера. Бе учтив, но ледената любезност засилваше объркването на Леони. Тя се измъчваше не само от рязката смяна на поведението му, но и от неговите обвинения, явно той мислеше, че тя иска да го измами. В гласа му кънтеше такава искреност, че Леони се стъписа. Хрумна ѝ мисълта, че може би от време на време той получава пристъпи на загубване на паметта. По какъв друг начин да обясни тези резки обрати в поведението му: Веднъж той искаше бракът им да бъде действителен, а в следващия момент заявяваше грубо, че тя е само коварна мошеничка. Леони отчаяно се опитваше да намери някакво логично обяснение на неговите несвързани действия, но практичният ѝ ум винаги стигаше до извода, че той се преструва на жертва, за да я обърка и обезоръжи. Несъмнено бе избрал тази тактика, за да не възстанови зестрата ѝ.

След като веднъж стигна до тази мисъл, Леони упорито се залови за нея и се затвори в черупката си. И стана нетърпелива почти колкото Морган да тръгнат към Ню Орлиънс, за да докаже най-после, че не е лесна плячка.

Госпожа Добсън бе изпратила още рокли и многобройни аксесоари, необходими за всяка изискана дама — пантофки от сатен, боти от шевро, шапки, воалетки, парфюми... Ноел ѝ предостави куфари и сандъци и Леони тръгна на път с изряден гардероб.

При пристигането им в Ню Орлиънс Морган намери апартамент в приятна страноприемница южно от града.

Той бе толкова нетърпелив да я заведе в града, че Леони едва успя да се освежи и преоблече.

Морган бе натоварил на кораба каретата си и впряг породисти коне, така че да разполага със собствен транспорт и да не се налага да губят време в търсене на наемни кабриолети за превоз. Той побърза да качи Леони в каретата и след няколко минути те се отправиха към катедралата „Сент-Луи“ на улица „Шартр“.

Леони мълчаливо се взираше в мътните води на Мисисипи. Джъстин ужасно ѝ липсваше. „Какво ли прави сега? — питаше се тя. — Щастлив ли е с Ивет и останалите?“ Тя горещо се надяваше, че той няма да страда много от отсъствието ѝ.

Гневът бе животворно чувство. Той ѝ позволяваше да посрещне всяко събитие, без да отстъпи пред чувствата и увлеченията на сърцето си. За нещастие гневът, който ѝ вдъхваше Морган, никога не траеше дълго. След ден-два много по-силни чувства го изместваха и оставяха Леони беззащитна и изцяло зависима от зова на собственото си сърце.

Душевното състояние на Морган също беше така объркано. Той се проклинаше, че е предприел това пътуване. Както казваше старата поговорка, по-добре е да не дърпаш дявола за опашката.

„Магаре глупаво! — повтаряше си той. — Трябваше ти да отидеш докрай, нали? Вместо да благодариш на небесата, че са я пратили при теб... По дяволите всички доводи!“ — Тези размисли се въртяха в главата му от мига, в който реши да замине за Ню Орлиънс. Времето не бе намалило ни най-малко чувството за извършена несправедливост, което го гризеше. Той искаше истината и въпреки това се страхуваше от нея. Малката вещица бе заложила капана си ловко и той никога нямаше да успее да се измъкне. Това заключение го изваждаше от равновесие.

Те пристигнаха до катедралата „Сент-Луи“, без да са разменили и дума. Морган завърза конете за един стълб и с намръщеното изражение, което не слизаше от лицето му, помогна на Леони да слезе.

Влязоха заедно в катедралата. Кръглите колони, които се изправяха от двете страни, и стъклописите бяха в испански стил. Вътрешността на катедралата бе прохладна и навяваше спокойствие.

Когато се приближаваше към олтара до Морган, Леони изпита странно усещане. Тук тя се бе омъжила за него преди шест години. Тук бе кръстен нейният син. Докато съпрузите изричаха обета си, дядо ѝ стоеше близо до олтара. Леони усети как цялото ѝ озлобление към двамата мъже като че ли лумва под пепелта. „Беше толкова отдавна, че ми се струва, че това е станало с някой друг, в някакъв друг живот.“

Кръщенето на Джъстин бе горчив и сладък спомен. Какъв възмутен писък бе надал, когато отец Антоан поръси малката му главица със светена вода! Този ден Леони бе отчаяна. Дядо ѝ бе починал. Нямаше пари. Ивет и прислугата зависеха изцяло от нея и мъничкото същество, което се извиваше в ръцете ѝ, също можеше да разчита само на нея. На седемнадесет години тя се озова сама срещу един враждебен и ужасяващ свят.

Морган усети как тя потръпна. Реши, че е изнервена, стисна леко лакътя ѝ и прошепна.

— Няма да ви удуша... каквото и да открием...

Леони презрително го изглежда.

— Няма какво да крия — заяви тя. — Аз ви казах истината и тук вие няма да откриете нищо, което може да ме изненада.

— Странно! — присмя се Морган. — Предчувствах, че ще произнесете точно тези думи. Като взема предвид обстоятелствата, мога искрено да ви поздравя за смелостта!

Напълно несъвместимо със светостта на мястото, където се намираха, Леони изруга, но при вида на високата фигура, която се появи на прага на една врата, се сепна. Обърна глава към Морган и го помоли.

— Моля ви, не бъде не зъл с мен пред отец Антоан. Той няма да разбере...

— Нямам намерение да обявявам публично нашите разногласия — отговори Морган, който не бе във възторг от отредената му роля на чудовище.

Отец Антоан позна Леони и тръгна към тях с явно удоволствие.

— Леони, скъпо дете! — възкликна той. — Каква приятна изненада! Но как успяхте да се върнете? Научих, че сте напуснала

замъка Сент-Андре, за да се преселите в Начес при съпруга си. Какъв вятър ви довя отново в Ню Орлиънс?

Леони срамежливо посочи Морган и отговори смутено.

— Моят... съпруг, отче. Той искаше отново да види катедралата и да погледне регистъра, където е вписана нашата сватба.

— Колко странно! — каза свещеникът. — Някой си Джейсън Савидж скоро мина оттук и също помоли за това. Имате ли някакви съмнения относно валидността на брака си, господине? Уверявам ви, че всичко е напълно законно... Ако си спомняте, самият аз извърших бракосъчетанието.

Морган напрегнато се взираше в спокойното и ведро лице на свещеника и изведнъж попита.

— И аз ли съм мъжът, за който я омъжихте?

Отец Антоан се обърка за момент.

— Но разбира се, господине. Познавам Леони от раждането ѝ и въпреки че ви видях само в деня на сватбата, помня ви много добре. Каква красива двойка бяхте! Бях щастлив, че бъдещето ѝ е осигурено.

Морган усещаше, че здравият разум започва да му изневерява, но макар че му беше трудно, настоя.

— Сигурен ли сте, че точно аз съм този мъж? Наистина ли ме познавате?

Едновременно обиден и смутен, свещеникът внимателно разгледа намръщеното лице на Морган.

— Да — заяви той най-накрая. — Както току-що ви казах, виждал съм ви само веднъж. И признавам, че не бих ви познал, ако ви срещна на улицата. Но когато ви гледам до Леони, отлично си спомням за вас. Точно вие сте човекът, който се ожени за нея... освен, естествено, ако нямате брат-близък, който също се казва Морган Слейд.

Морган пребледня. Истината внезапно блесна в съзнанието му. Неясното предчувствие, че ключът към загадката се крие в неговото пътуване до Ню Орлиънс през 1799 година и убедеността, че зад тази измама стои някой друг мъж — тези различни елементи дойдоха на мястото си.

— Ашли! — и Морган подсвирна с такава омраза, че отец Антоан отстъпи, а Леони остана с отворена уста.

Морган стисна юмруци, забравил за тяхното присъствие. Проклинаше се, като си спомняше хилядите пъти, когато братовчед му бе използвал изключителната им прилика и бе подправял подписа му. „Трябваше веднага да се сетя, веднага, щом видях проклетите документи!“ — беснееше вътрешно той. Случаят със сервитьорката, която Ашли бе прелъстил, представяйки се за него, и другият, с фалшифицираните полици, изплуваха в съзнанието му. Той избухна.

— Как съм могъл да бъда толкова сляп! Пусто да остане, по дяволите!

Светотатствените думи отекнаха в тишината на катедралата. Свещеникът подскочи.

— Млади човече, забравяте, че сте в Божия дом! — възмути се той. — Не хулете тук името му!

Морган обърна главата си към него. Погледът му блуждаеше.

— Извинете ме, отче. Думите ви направо ме поразиха... Припомниха ми факт, който сам никога нямаше да се сетя... но сбърках, като изругах. Съжалявам и мога само да ви помоля да ми простите.

— Разбира се, прощавам ви, сине — отговори свещеникът. — Щастлив съм, че можах да ви помогна. Имате ли други въпроси към мен?

Морган въздъхна. Хиляди въпроси се блъскаха в главата му, но отец Антоан не можеше да им даде отговор. Бе очевидно, че Леони не е лъгала за сватбата. Във всеки случай тя не бе способна на такава лъжа. Но знаеше ли какво е замислил Ашли? Бе ли се подготвила за тази отвратителна комедия? Морган трябваше да разплете обърканите конци на загатката, преди да вземе решение. Видя, че свещеникът очаква думите му и сведе глава.

— Да, благодаря ви, отче... Не мога да ви обясня до каква степен ми помогна нашият разговор.

Той се обърна към стъписаната Леони и нежно хвана ръката ѝ, като учтиво добави.

— Не искам да злоупотребявам повече с времето ви, отче. Ще ви оставим на нашите занимания, нали, скъпа?

Леони недоволно кимна с глава.

Морган почти извлече Леони от катедралата, нетърпелив да сложи в ред мислите си. Обвиняваше се, че не е заподозрял по-рано

какво всъщност се е случило. „Само да се бях сетил за писмото относно пристигането на Ашли в Ню Орлиънс, и веднага щях да намеря обяснението!“

Той не искаше да сподели веднага с Леони своите открития. Впрочем и не бе напълно убеден в нейната невинност. Силно се изкушаваше да ѝ разкрие истината, но моментът не бе подходящ.

Тя сигурно щеше да прояви повече готовност да го удари, отколкото да отвърне на целувките му. Освен това ако тя бе невинна и той споделеше с нея изводите си относно Ашли, тя щеше да реши, че той е измислил някакъв нов план, за да отложи възстановяването на зестрата ѝ.

— Леони — каза той най-после. — Ще дам всички необходими разпореждания за изплащането на зестрата ви. Ще се срещна възможно най-бързо с адвоката си в Ню Орлиънс и до края на седмицата ще получите парите си.

Вместо да се поздрави с победата, Леони се почувства странно ограбена — като че ли бяха свалили бронята ѝ. Тя се опита да си втълпи, че тази неочаквана капитулация я изпълва с радост, но напротив — усещаше само някаква болезнена пустота. След като Морган върнеше зестрата ѝ, тя нямаше да има никакво основание, за да остане при него. „Никакво!“ — повтаряше си тя, като сдържаше сълзите, които, напиреха в очите ѝ. Споразумението, което бяха сключили относно техния брак, подчертаваше изрично това.

— Но сега вие си спомнихте за нашата сватба? — попита тя, изплашена от поредната промяна в настроението му.

Морган разсъждаваше. Трябваше ли да продължи комедията? Рано или късно щеше да се наложи да ѝ обясни как стоят нещата. Така че бе по-добре да разкрие истината възможно най-рано. Но изпитваше погнуса да ѝ разказва за Ашли, още повече че недоверието на Леони към него бе все така силно. Отблъскваше го и мисълта да ѝ втълпява, че си спомня за случай, който не е преживял.

— Не, не точно — отговори той, без да я погледне.

Леони подозрително го изгледа.

— Но пред отец Антоан почти признахте, че си спомняте всичко.

— Знам, че сватбата се е състояла — сухо заяви той. — Но не си спомням нищо от предшестващите я събития. Можете ли да ми

повторите какво се е случило? Страхувам се, че не съм обърнал достатъчно внимание на някои подробности.

Леони въздъхна, като не знаеше как да приеме последните му думи. Тя отново разказа историята си — от момента, когато дядо ѝ бе решил да я омъжи.

— Чак след смъртта на дядо нашият семеен лекар ми каза, че той е знаел, че дните му са преброени. Ето защо толкова е бързал да осигури бъдещето ми. Когато дядо заговори за брак, аз побеснях. После той ми съобщи, че вие сте съпругът, когото ми е избрал. Каза, че ви е срещнал при губернатора Гайозо и сте уточнили всичко. С изключение на въпроса за зестрата...

Леони започна да трепери при спомена за този ден. Когато Клод ѝ бе казал за Морган Слейд... когато през нощта бе отишла в къщата на губернатора... Морган забеляза вълнението ѝ и като знаеше, че Ашли може да бъде най-проклетият грубиян, постави ръката си върху нейната.

— Аз не ви обичах — продължи Леони. — Смятах, че е несправедливо да взимате моята зестра, която можеше... и още може да спаси дома ми... А вие още през първата брачна нощ нарушихте думата си. Опитайте се да се възползвате от мен...

Яростна ревност разкъса Морган и той стисна зъби.

— И... успях ли? — попита той със затаен дъх.

Леони се усмихна.

— Не, не успяхте. Задържах ви на разстояние с пистолета на дядо. Бяхте полудял от яд! Наистина ли не си спомняте?

Морган усети как огромна тежест се смъква от плещите му — отговорът доказваше, че тя не може да бъде съучастничка на Ашли. Той поклати глава.

— Не, нищо не помня.

Разговорът секна и всеки потъна в собствените си мисли. Но в тишината помежду им вече нямаше враждебност.

Леони не можеше да си обясни внезапната промяна на Морган относно въпроса за зестрата ѝ. Тя желаше толкова силно тези пари, от толкова дълго време, че остана изумена от констатацията — щеше да се откаже от тях с радост, само ако Морган ѝ признаеше, че я обича и желае да я задържи до себе си. За нещастие това едва ли бе възможно. Първо, той никога не бе държал да се жени, така че едва ли би

промениял мнението си, само защото се бе уверил, че тя е негова законна съпруга.

Морган бе погълнат от собствените си размисли. Той се опитваше да предвиди последствията, които постъпките на Ашли можеха да повлекат, но бе толкова щастлив от доказателството за невинността на Леони, че не успяваше да се съсредоточи. От самото начало тя бе казвала истината, поне такава, каквато беше според нея. Морган изпитваше такава радост, че едва сдържаше желанието да се смее, да вика и да сподели възторга си с целия свят.

Внезапно съвестта му го загриза. Та той я бе обвинявал в най-гнусни престъпления.

Дори когато Леони разбереше, че и двамата са станали жертва на едно нищожество, щеше ли да успее да намери в сърцето си основания да му прости? Можеше ли да се научи да го обича?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Морган помогна на Леони да слезе от каретата и я придружи до апартамента. Страноприемницата — дълго двуетажно здание — някога бе използвана като хотел. Тесните прозорци бяха защитени с черни капаци, а стените бяха боядисани в бяло. Широка външна тераса обикаляше фасадата.

Морган и Леони бяха наели приятен апартамент на втория етаж. Двете просторни спални бяха разделени от стая, която съдържателката помпозно наричаше „салон“. Съдейки по собствените си разбирания, Морган се изкушаваше да повярва, че мястото е било предназначено за тоалетна стая, но тъй като по-голямата част от апартаментите не притежаваха такъв „салон“, той се примири.

— Надявам се, че апартаментът ви харесва? — каза той на Леони.

Вгълбена в мислите си, Леони не бе обърнала никакво внимание на обстановката. Но кимна разсеяно.

— Много е приятен — учтиво отговори.

„Какви глупости! — горчиво си каза тя. — Произнасям учтиви фрази, когато умирам от желание да изкреция, че го обичам. Какво значение има къде сме... стига и той да ме обича!“

Морган забеляза тъгата, която забулваше лицето ѝ, и внезапно запита, като се заблуди за причината.

— Джъстин много ви липсва, нали? Несъмнено затова изглеждате толкова унила?

— Да, ужасно ми липсва — призна Леони с многозначителна усмивка. — Ще останем ли още дълго тук?

Объркващ въпрос! Морган още не можеше да се опомни от посещението при отец Антоан и бе неспособен да подреди мислите си. Трябваше да премисли още много подробност, а с изключение на това, че бе изяснил за себе си невинността на Леони, дори не бе започнал.

— Не знам — промърмори той. — Може да се наложи да останем няколко седмици...

Той спря, като внезапно осъзна до каква степен Леони се отвърщава при възможността да се завърне в Малкия Боньор. Къщата бе изпълнила своята задача по отношение на Морган. В действителност той никога не бе възнамерявал да се установява в Начес и се бе настанил в Малкия Боньор, само за да осъществи плана си как да прекрати това, което тогава беше убеден, че е разиграване на комедия. В никакъв случай не смяташе да прекара там останалата част от живота си. А Таузент Оукс... Гримаса разкриви лицето му — Не! Таузент Оукс принадлежеше на миналото и цялата прелест на имението бе угаснала заедно с любовта към Стефани.

— Къде желаете да живеете? — попита тревожно той.

Леони усети как сърцето ѝ се свива. Всичките ѝ надежди се стопиха. Несъмнено той смяташе да се отърве от нея веднага, след като върне зестрата ѝ, дори може би още по-рано. Тя събра цялата си смелост, усмихна се насила и отговори.

— Винаги съм имала намерение да живея в замъка Сент-Андре.

Известно време Морган прехвърли тази мисъл в главата си. Сведенията, които бе събрал за замъка, никак не бяха окуражителни. Все пак плантацията някога е била плодородна и цветуща. Защо да не стане отново, особено ако той успее да възстанови пропилените хектари. Ако вложеше собствените си пари в имението на Леони, той не виждаше защо това ново семейно огнище да не им донесе щастие. Още повече се съмняваше, че упоритостта на Леони ще я склони да се установи другаде.

— Отлично, след като това е вашето желание — каза той спокойно.

Леони горчиво вирна брадичка.

— Разбира се, че това е моето желание — с покруса заяви тя. — Спомнете си, че дойдох в Начес, само за да спася Сент-Андре.

— Наистина — съгласи се Морган. — Но след като сте решила така, трябва да извикаме Джъстин и останалите. Ще им е необходимо известно време, за да стегнат багажа и да се приготвят за път. Когато пристигнат тук, ние със сигурност ще сме уредили нещата помежду си.

— Вие ли ще изпратите писмото или искате аз да го направя? — попита Леони.

— Аз ще се заема. Ще поверя писмото на Сол, вместо да го изпращам по пощата, ако това няма да ви причини неудобство.

— Както решите — студено каза Леони, като забиваше нокти в дланите си, за да не избухне в сълзи.

Морган се запита защо тя е толкова необичайно послушна. Усещаше, че е изнервена и отчаяна. Бе нормално да е ядосана — нали самият той считаше, че с нея са се отнесли несправедливо. Тъжно отбеляза, че щеше да му е много трудно, докато я убеди в собствената си невинност... или спечели доверието ѝ. Мисълта за Ашли взривяваше безсилната му ярост. Той проклинаше съдбата, която бе поставила тази отрепка на пътя им. Морган побърза да обещае с надеждата, че думите му ще предизвикат усмивката на Леони.

— Джъстин скоро ще е тук. Незабавно ще дам всички необходими нареждания.

Погледна часовника си и добави.

— Този следобед имам още много работа. Ако няма да скучаете много, ще ви оставя за няколко часа.

Леони поклати глава. Тя имаше нужда от малко спокойствие... и от време да обмисли бъдещето си, в което да няма място за Морган Слейд.

Морган кимна и бързо излезе, за да потърси Личфилд. Намери го зает с разопаковането на багажа и му разказа последните новини.

— Ашли разбира се — каза Личфилд, без да се изненада. — Непростимо е, че не се сетихме за него. Казахте ли на мадам?

Морган вдигна рамене.

— Мислите ли наистина, че тя ще ми повярва, ако заявя: „В действителност вие сте се омъжила за моя братовчед, който е присвоил името ми?“ Ще ме сметне за луд и от нейна гледна точка ще е права.

Личфилд поклати глава.

— Да, разбирам проблема — каза той, като грижливо окачи една риза на закачалката.

Помисли няколко минути, докато Морган потопа перото в мастилницата и започна да съчинява писмото до Доминик.

— Но ако Ашли се е оженил за нея под вашето име, като е подправил вашия подпис, тя чия жена е — ваша или негова? — спокойно се осведоми камериерът.

— Моя! — кресна Морган, без да обмисли въпроса. — В крайна сметка... считам... Не знам... но няма значение. Леони ще бъде моя жена!

След няколко минути писмото бе на път за Боньор. Морган отново тръгна към града, като бързаше да получи отговор на въпроса, поставен от Личфилд.

Първо се отби в имението Бове, но за нещастие преди два дни Джейсън бе заминал за Тер дю Кьор.

Тогава Морган се отправи към кантората на Рамей.

— „Рамей и Джардин“, които винаги бяха водили спорните дела на семейство Слейд в Ню Орлиънс. Морган се настани удобно, прие чаша коняк и разказа на Леон Рамей измамата на Ашли. Когато свърши разказа си, той погледна адвокатата в очите и попита учтиво.

— Сега знаете какво се е случило по всяка вероятност... можете ли да ми кажете дали Леони е моя жена или не?

Продължителна тишина се възцари в стаята. Леон Рамей се взираше в някаква точка в пространството, после зърна разтревоженото лице на Морган и благоволи да проговори.

— Може да е присвоил вашата самоличност, може да се е оженил за нея под вашето име, като е измамил дядото и внучката... но законно неин съпруг е Ашли Слейд.

Остър спазъм сви сърцето на Морган, който едва сдържа вика, надигащ се в гърдите му. Помъчи се да запази самообладание и попита.

— Може ли бракът да бъде разтрогнат? Доколкото знам, той никога не е консумиран. Тя не е виждала това нищожество шест години.

Известно време Рамей обмисляше този въпрос, после ненадейно попита.

— А детето? Наистина ли сте убеден, че бракът не е консумиран?

— Напълно — заяви Морган. — Самата Леони ми каза. Но не иска да говори за бащата на сина си. А ако той е Ашли... тя няма никакво основание да отрича — напротив.

Рамей се облегна назад.

— Детето усложнява нещата — промълви замислено гой. — Все пак мисля, че може да намерим решение на този проблем. Но да се спрем на първия въпрос. Като се вземат предвид обстоятелствата, няма да е трудно да се разтрогне брака. Но процедурата отнема доста време. И ще бъде невъзможно да скрием безчестието на братовчед ви. Естествено, в такива случаи жената понася всички последствия.

Можете ли да понесете името ви да се носи навсякъде? Не, приятелю, колкото и да се дуелирате, пак няма да спрете злите езици.

— Какво предлагате тогава? — попита Морган.

— Засега ви съветвам да оставите нещата така. Кажете й истината, ако искате, но не споделяйте с никого друг. Ако нещата останат между нас, може би ще успеем да се измъкнем от неудобното положение с минимални неприятности за всички. С ваше позволение ще поговоря с отец Антоан, за да разбере дали е възможно да се започне процедура пред църквата. С изключение на нас, ще информираме само него за това присвояване на личност.

Морган призна уместността на съветите му и наведе глава. Но яростта бушуваше в душата му. Не. Ашли нямаше да вземе Леони. Той щеше да го убие... бавно и с удоволствие...

— Оставям нещата във ваши ръце — каза Морган, преди да се сбогува с Леон Рамей. — Ако ви потрябвам, изпратете ми съобщение или в странноприемницата на госпожа Брос, или в замъка Сент-Андре.

След това Морган посети своя търговски посредник. Тъй като по-голяма част от продукцията на Боньор се изпращаше от пристанището на Ню Орлиънс, семейство Слейд бе много известно в търговските среди.

Господин Лефор бе на около петдесет години, суров и прагматичен. Бе убеден, че най-големият син на Матю Слейд не може да го учуди с нищо. Наистина човек можеше да очаква всичко от един джентълмен, който доброволно прекарва две години от живота си сред диваците. Но въпреки това, когато Морган му нареди да прехвърли голяма сума злато от неговата сметка в сметка на името на жена му, той се ококори.

— Но... но, господин Слейд! Не е ли малко прибързано! Нямам право да ви казвам какво да правите с парите си, но имам право да ви посъветвам, че не е разумно да се доверява подобна сума на една жена?

Морган тъжно се усмихна. Представи си какви усилия е коствала на Леони издръжката на малкото й домочадие през всички тези години на сурова борба с мизерията...

— Повярвайте ми, господине — заяви той. — Тази млада дама е напълно способна да ръководи собствените си дела.

Лефор недоверчиво вдигна рамене.

— Много добре, господине. Мога ли да направя нещо друго за вас?

Морган се замисли за момент. Той можеше просто да остави Леони. Тя щеше да използва парите, за да се издължи на Морис дьо Ла Фонтен, но нещо в него се противеше на тази възможност.

Морган изпитваше силен стремеж да поправи несправедливостта на съдбата, да извърши нещо, което да докаже на Леони, че не всички мъже са безскрупулни негодници и каза.

— Някой си Морис дьо Ла Фонтен притежава ипотека за собствеността на моята съпруга — замъка Сент-Андре. Или по-точно за това, което е останало от него. Искам незабавно да откупя ипотеката.

Лефор си представи всички пари, които се изплъзваха от мъдрото му управление и нервно започна да мести документите по бюрото си.

— Искате да кажете — освен прехвърлянето на сумата в сметката на името на съпругата ви?

— Точно така. Покритието достатъчно ли е?

— Разбира се, че не ви липсват средства, господине.

— В такъв случай няма да срещнете затруднения при двете операции, нали?

— Всичко ще бъде готово след няколко часа — сухо заяви Лефор.

— Толкова бързо?

Лефор се усмихна с израз на превъзходство.

— Клод Сент-Андре бе мой клиент, както и семейство дьо Ла Фонтен. Морис дьо Ла Фонтен дойде при мен в началото на месеца заради ипотеката Сент-Андре. Искаше да продаде имението възможно най-бързо, но досега не успя да намери купувач. Така че ще бъде много доволен, че съм уредил работата.

— Ясно. Изглежда този дьо Ла Фонтен не е много склонен да почака парите си.

— Моля? Страхувам се, че не разбрах.

— Ла Фонтен е обещал на жена ми, че ще ѝ даде едномесечна отсрочка, за да може тя да откупи собствеността си. Тя мислеше, че той ще почака до първи юли.

Лефор се почувства неловко.

— Господин Морис не прилича на баща си.

Морган сметна, че това си е чисто извъртане, но запази този извод за себе си.

— Няма значение — каза. — Важното е да получи възможно най-рано полицата.

Лефор кимна.

— Утре следобед тя ще бъде ваша. Знам, че господин дьо Ла Фонтен е в града и ще изпратя един от сътрудниците си да го уведоми за сделката. Ще имам нужда единствено от подписа ви за окончателното оформяне на документите. Това ли е всичко за днес? — разтревожено добави посредникът.

Морган сдържа усмивката си, като си представи каква физиономия ще направи бедният Лефор при новото му изискване. И наистина лицето на посредника се издължи, като чу намеренията му.

Няколко минути по-късно Морган излезе от кантората на Лефор, но с приближаването му към страноприемницата усмивката му се стопяваше. Въпреки взетите мерки нищо на практика не се бе променило. Леони бе все още съпруга на Ашли и ако Морган се помъчеше да и обясни положението, тя със сигурност нямаше да му повярва. Впрочем самият той трудно се ориентираше в този лабиринт. „Само ако се бях сетил по-рано за пътуването на Ашли до Ню Орлиънс. Поне нямаше да стигам до крайности.“ Резултатът щеше да бъде същият, но цялото семейство Слейд щеше да застане зад Леони срещу Ашли, а недоверието, което отравяше отношенията им, никога нямаше да се породи.

Морган въздъхна, после по лицето му се мярна бегла усмивка. При спомена за сгушената в прегръдките му Леони, той не можеше да съжалява за всичко, случило се в Начес. Знаеше, че дори ако не бяха живели заедно в Малкия Боньор, той щеше да се влюби в нея.

В този момент Ашли ругаеше неудобството на каютата, която си бе избрал. При тръгването тя не му бе направила впечатление на необитаема, но след цял месец в открито море и още две седмици път пред него, той бе в отвратително настроение. Дори мисълта за богатството, което щеше да грабне, като се върне в Европа с жена си,

не успяваше да го разведри. Той проклинаше времето, морето, кораба и се взираше в хоризонта, като една понасяше пътуването.

„Дано открия без особен труд малката кучка! Ами ако е побягнала с някой скитник?“ О, не! Бе невъзможно тя да се е закопала в старата плантация с надеждата, че той ще съдържа думата си и ще пристигне да върне зестрата ѝ. След като се бе опитала да го изиграе. „Каква глупачка!“

Той си представи за миг, че в крайна сметка тя е успяла да срещне истинския Морган. Избухна в смях, като си представи смущението и объркването, причинени от появата ѝ. И ако не изпитваше такава належаща нужда от собствените си съпружески права, самият той би уредил подобен сблъсък, само и само да постави Морган натясно.

Морган се измъчваше. На няколко пъти се бе опитал да заговори, но студенината на Леони всеки път спираше думите на върха на езика му. Той не ѝ се сърдеше. „Достатъчно зле се отнасях с нея — мислеше си той, като се приготвяше за лягане. — Утре всичко ще се оправи. Ще се държа така, както трябваше още от самото начало!“

Леони не смяташе, че утрешният ден може да ѝ донесе особена радост. Наистина на вечеря Морган се бе държал прекрасно, но мисълта за предстоящата раздяла я вцепеняваше от болка и тя не пожела да се присъедини към опитите му за сдобряване. След като той бе решил да я изостави, тя предпочиташе да ускори сбогуването.

На следващия ден Леони се събуди изморена и отчаяна. Облече се с усилие. Мечтаеше единствено да остане сама, за да даде пълна свобода на сълзите си. Но тя бе боец: така че се насили да се усмихне и се присъедини към Морган на двора.

Утрото бе слънчево, по ясното небе нямаше никакъв знак, предвестник на дъжда, който щеше да се изсипе по-късно.

През лятото госпожа Брос сервираше закуската във вътрешния двор, застлан с плочки. Масите и столовете бяха наредени под сянката на огромен дъб, а многобройни цветя весело растяха навсякъде. По стената от едната страна на къщата се спускаха бледолилави глицинии,

розови камелии гордо изправяха главичките си, а червеният здравец танцуваше под ласките на бриза, който раздвижваше задрямалия въздух.

Но Леони нямаше очи за красотата наоколо. Тя мислеше единствено как да приключи въпроса със зестрата си. А след това Морган нямаше да има нищо общо със Сент-Андре. Тя щеше да се оправи сама. Както преди той да започне да си играе с живота ѝ. Щеше да започне отново. Сама. Това бе всичко.

Леони едва бе седнала и, без да обръща внимание на болката, която раздираше сърцето ѝ, заговори.

— Мисля, че е време да изясним всичко между нас. Вече знаете, че не съм излъгала за сватбата и зестрата... Така че... след като уредите с банкера си финансовия въпрос, ние нямаме никакъв повод да продължаваме нашите отношения.

Морган дълго време не откъсна погледа си от нея след тези думи. Намираще, че е прелестна в елегантната муселинена рокля с цвят на кайсия, но са засегна, че тя говори толкова безразлично за тяхната раздяла.

— Толкова ли е необходимо да се изясняваме веднага? — попита сухо той. — Самият аз не бързам да взимам решение, което ще промени сегашното положение на нещата.

Леони се обърка и заекна.

— Но... снощи... нали снощи ми намекнахте, че искате да се махна от живота ви възможно най-бързо?

— Аз? — изумен възкликна Морган, който не си спомняше, да е правил и най-малкия намек за възможна раздяла. — Не знам какво съм могъл да заявя снощи, Леони, но днес бих искал двамата да започнем отначало. Знам, че отношенията ни са обтегнати, но искате ли да сключим мир? През това време ще оставим миналото зад гърба си и ще погледнем към бъдещето. Моля ви само за примирие, Леони! Ще проявите ли великодушие да ми го дадете?

Леони се колебаеше, разкъсвана от борбата между сърцето, което бе готово да отстъпи, и разума, който яростно се противопоставяше на всякакъв вид компромис. Сърцето победи. Тя сведе глава и промълви.

— Така да бъде. Да опитаме. Ще видим какво ще се получи.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Примирието започна обещаващо. Тъй като заплахата от разделяне не се задаваше на хоризонта и като че ли се мяркаше надежда за нормализиране на техния брак, Леони изведнъж реши, че денят е прекрасен.

Морган обмисляше възможността да ѝ разкрие ролята, която Ашли бе изиграл в техния живот. „Не, още не — помисли си той, като забеляза срамежливата усмивка, която се появи на лицето на Леони. — Не искам да казвам нищо, което може да засенчи това прелестно лице; нищо, което може да запали недоверчивите искри в погледа ѝ...“

Прекараха прекрасен ден, като безцелно бродеха по улиците на Ню Орлиънс, зяпаха витрините и весело бърбореха. Седнаха до реката да похапнат, като съзерцаваха тъмните води на Мисисипи, която стремглаво се спускаше към морето. Леони се облегна на ствола на един дъб и с удоволствие схруска захаросан бадем. За пръв път в живота си тя съзираше в бъдещето възможност за щастие вместо дългата изнурителна борба за оцеляване.

Морган бе влюбен до уши, но нищо не доказваше, че Леони ще приеме благосклонно чувствата му, особено след като чуе за интригата на Ашли. При мисълта, че тя не е негова законна жена, той изпитваше неясна тревога, като че ли ужасна заплахата тегнеше над главите им.

Въпреки всички препятствия, които можеше да им постави бъдещето, Морган реши да се наслади на прелестта на този ден. Вечерта той целуна целомъдрено учудената Леони по устните, като очакваше утрешния ден с непоклатим оптимизъм.

Дълго се въртя сам в леглото, но сега знаеше, че тя е невинна и не можеше да я принуждава да понася страстта му. Впрочем нали бе съпруга на Ашли?

Следващият ден се очертаваше също толкова приятен, както предишния. Те закусиха във вътрешния двор, но този път Леони сияеше. Роклята от бял муселин ѝ стоеше очарователно. Морган я целуна по бузата и прошепна шеговито.

— Надявам се, че спяхте добре в такова огромно легло. Много исках да дойда при вас...

Леони се изчерви. Искаше да отговори в същия тон, но предпочете да се престори, че не е чула забележката.

— Имате ли някакви планове за днес? — попита тя.

Морган се замисли. Ако не възникнеха някакви усложнения, днес той трябваше да получи договора за ипотеката.

— Трябва да отида до града преди обяда — отговори. — След това съм на ваше разположение. Имате ли нещо предвид?

— Да. Искам да видя Сент-Андре. На четири часа път е, но ако тръгнем по-рано...

— Няма значение. Допивам кафето си и тръгвам. През това време помолете съдържателката да ни приготви нещо за хапване. Можем да тръгнем след час.

След двадесет минути Морган седеше в кантората на Лефор.

— Видяхте ли дьо Ла Фонтен? — попита той. — Получихте ли договора?

— Да, господине, без никакви трудности. Ла Фонтен е страстен комарджия, но е лош играч. Само като чу, че ипотеката ще бъде платена в брой, и дотича при мен.

Морган вдигна рамене. Проблемите на Морис дьо Ла Фонтен изобщо не го вълнуваха.

— Къде е?

— Ето, господине, съпругата ви трябва да е доволна.

Морган хвърли поглед към документа.

— Надявам се — каза той без особен ентусиазъм. Със сигурност Лефор не проумя как жена му може да го укори, че се е намесил в нейните дела.

— Поздравявам ви за експедитивността — добави Морган. — Надявам се, че и другите операции ще бъдат толкова успешни.

— Прехвърлянето на парите ще се осъществи тази сутрин. А колкото до другата работа — вече се свързах със сегашния собственик на земята и той е съгласен да продава... Особено на цената, която предлагате...

Морган пхна документа в джоба си и се сбогува.

Леони го очакваше с малка плетена кошничка в ръка. И след пет минути те бяха на път към замъка Сент-Андре.

По пътя Леони свенливо понита.

— Свършихте ли работата си?

— Да, сигурно ще сте доволна от резултата.

— Защото излизането ви тази сутрин е свързано със зестрата ми?

— попита тя с последни останки от недоверие.

— Ами надявам се, че утре ще възстановя зестрата ви. Но във всички случаи ще получите потвърждение за прехвърлянето на сумата във вашата сметка.

— Наистина ли? — възкликна Леони, като се радваше, но не смееше да повярва.

— Но да, разбира се. Господин Лефор ме увери, че утре банковата операция ще бъде осъществена.

— Господин Лефор ли е вашият търговски посредник? — попита Леони.

Морган кимна утвърдително.

— Колко странно! — каза тя. — Знаете ли, че той се занимаваше и с делата на дядо ми?

— Вчера ми каза.

Леони поклати глава.

— Колко е малък светът! — отбеляза тя.

Замълчаха. В главата на Леони бушуваха противоречиви мисли. Най-после тя щеше да откупи ипотеката на замъка Сент-Андре. И така да осъществи мечтата си да го запази за Джъстин. И все пак нещо я тревожеше. Имаше ли право да подхранва мечтата за спасяване на плантацията? Преди няколко дни бе мислила, че ако наистина. Морган пожелае да нормализират отношенията си, зестрата ѝ може да представлява наследството на Джъстин. Но сега отново я измъчваха съмнения.

Тя изчисли наум какво ще ѝ остане, когато освободи ипотеката. В действителност нямаше да е много, едва щеше да стигне за издръжката на малкото ѝ семейство. „Пак съм в капан — въздъхна тя. — Ще бъде глупаво да похарча тези пари, за да спася плантацията и може би някой ден Джъстин дори няма да ми бъде благодарен. И все пак... Ако той се влюби в имението така, както аз самата го обичам...“

Тя въздъхна отново. Как можеше да вземе решение вместо едно петгодишно дете?

От друга страна Морган за момента бе очарователен, но нищо не й гарантираше, че той отново няма да се промени. Тя се страхуваше от обичайните резки обрати в поведението му.

Морган я наблюдаваше с крайчеца на окото си, учуден от липсата на ентусиазъм.

— Не мислите, че съм направил всичко необходимо, за да върна зестрата ви, така ли? — попита той. — Наистина не съм ви дал досега основания да ми вярвате, Леони, но ви давам думата си, че утре ще получите парите си.

— О, вярвам ви — възкликна тя. — По-точно, не съм си и помислила, че може да ме излъжете.

Морган оцени хитростта й.

— Не лъжа, малка магьоснице, но ако ми вярвате, защо тогава сте толкова умислена? Струва ми се, че държахте на зестрата си повече от всичко на света...

— Вярно е... само че преди да тръгна за Начес всичко изглеждаше толкова просто. Имах нужда от тези пари, за да спася собствеността си и бях решила да ги получа на всяка цена. Щях да се издължа на господин дьо Ла Фонтен, а след това Джъстин, аз и останалите щяхме да продължим живота си както преди. Но нищо не стана така, както си мислех...

— Съжалявате ли? — попита нежно Морган.

— Не знам — призна чистосърдечно тя.

— Искате ли да оставим настрана проблемите поне днес? — предложи той. — И да изживеем мига такъв, какъвто е.

Леони наведе глава. Морган бе прав. Часът не бе подходящ за решения. Тя щеше да види отново любимия си дом, придружена от мъжа, когото обожаваше. Не искаше да мисли за нищо друго, за да може да изживее изцяло радостта си.

Когато Морган тръгна по пътя, който водеше към замъка, бе почти два часа. Колкото повече приближаваха плантацията, толкова нетърпението на Леони нарастваше. С детски възторг тя показваше на Морган познатите й ориентир — едва мяркащите се през завесата от зеленина съседски къщи, малкото блато, в което ловеше риба, изгнилите останки от кейовете, издигащи се от мътните води на Мисисипи.

Леони не потърси оправдание нито за окаяното състояние на кейовете, нито за коловозите, които бяха издълбали пътя. По този начин тя не даде на Морган и най-малката възможност да критикува, а и той внимаваше особено много да не подметне някоя неуместна забележка. Леони му показваше забележителностите на имението си с гордост и радост, които го забавляваха и разнежваха едновременно.

Само от бегъл поглед към кейовете Морган разбра, че единственото разрешение е те да се съборят до основи и на тяхно място да се издигнат нови. Що се отнася до пътя, той бе истинско бедствие. Морган реши още утре да наеме група кантонери, които да го поправят, за да бъде проходим.

И чак когато наближиха замъка, Леони започна да показва признаци на неудобство.

— Ние не можехме да отделим и цент за поддръжката на къщата. Повече от двадесет години — каза тя, като в гласа ѝ странно се преплитаха смущение и високомерие. — Не го забравяйте!

Това бе единственото обяснение, което тя благоволи да даде на Морган, за да избегне каквато и да е забележка относно развалините. Но докато се подготвяше да посрещне реакцията на Морган при вида на крепостните стени, ноктите ѝ потъваха в дланите.

Пътят рязко свърши и замъкът Сент-Андре изплува в златистата светлина на слънцето. Сърцето на Леони подскочи чак в гърлото ѝ и очите и се напълниха със сълзи. За нея това бе най-красивата къща на света въпреки щетите, нанесени от годините. Тя се опияняваше от всеки детайл, който засилваше очарованието на сградата — големите двойни врати, подсилени със сводове, островърхият покрив, украсен с фигури на седнали кучета, перилата от ковано желязо, изящната извивка на стълбището, оформено като конска подкова. Какво значение имаше, че липсваха капаци на прозорците, че боята се беше олющила, че уллиците са изкривени или че бурените са завладели всичко. Това бе нейният дом и тя се бе борила прекалено дълго, за да го спаси. Обичаше го страстно, за да се изплаши от тези дреболии. Как дори за миг бе могла да си помисли да го пожертва? После Леони преглътна мъчително. Ако трябваше да направи своя избор между Сент-Андре и Морган, нямаше да се колебае дълго. Наистина обичаше замъка, но Морган бе любовта в нейния живот. Без него нищо друго нямаше особено значение.

Морган спря конете пред входа и разгледа фасадата. Лицето му бе замислено. Видя олющената боя, рухналото стълбище, счупените перила, откачените капаци на прозорците и цялостната разруха на имението. За миг се изкуши да се обърне и да пришпори конете обратно към Ню Орлиънс.

Но Морган разбираше, че подобна постъпка завинаги ще унищожи крехките отношения с малкото гордо създание, което стоеше до него. Той се вгледа по-внимателно в старата сграда. И чак тогава замъкът започна да упражнява върху него изключителното си въздействие. Морган забеляза изящната архитектура, красотата на дървените колони, които поддържаха горния етаж. Преди години къщата сигурно е била прелестна. Прилепените към основната сгради павилиони, украсени с колони, не нарушаваха чистотата на линиите. После Морган плъзна поглед към величествения естествен декор — огромни дъбове, от които се спускаха завеси мъх; кедри с устремени към небето корони; магнолии, покри ги с разцъфнали цветове... И тогава прецени, че мястото крие огромни възможности.

Докато той откриваше прелестите на имението, изпитваше странното усещане на някакъв вид завръщане в бащиния дом. Като че ли неговите странствания го бяха водили към тази едничка цел... Към една единствена жена... Силата на завладяващото го усещане за пълнота го смуги. Все едно къщата подръпна някаква струна, скрита в дълбините на душата му, и пробуди мечтите, които той мислеше, че е погребал завинаги... дори бляновете за щастие...

Леони не можеше да чака повече и агресивно попита.

— Е, какво мислите?

Съзнанието на Морган до такава степен бе завладяно от полузабравени копнежи, че той се стресна и приглушено отговори.

— Мисля, че всичко е прекрасно... или че по-точно ще бъде прекрасно...

Лицето на Леони грейна.

— Наистина ли, господине? — весело възкликна тя.

Лукава светлинка озари очите му и той прошепна нежно.

— Пак ли забравихте, че се казвам Морган?

Леони се изчерви, но не пожела да изостави темата.

— Нали е красив?

— Много! — потвърди Морган, без да сваля погледа си от нея.

— Елате! Ще ви покажа всичко — каза тя и скочи на земята, без да изчака помощта му.

Морган завърза конете и я последва.

— Ето хамбарите — обясни тя. — Тук са конюшните... Там долу е градината, а по-далеч...

Те единодушно оставиха разглеждането на къщата за най-накрая. Морган внимателно започна да изкачва продънените стъпала и лекомислено отбеляза.

— Истинско чудо е, че не сте си счупила врата по проклетото стълбище.

Леони рязко се извърна към него, погледна го и възрази.

— Кажете — ако не ми бяхте взел зестрата, дали къщата щеше да е в такова състояние! — приличаше на тигрица, която брани малките си. — Вината е изцяло ваша!

— Но вие ще ми простите, нали? — попита пленително Морган.

Леони разтърси гривата си.

— Може би да, може би не... А натам е...

Някакво необяснимо блаженство, бе завладяло и двамата. Сърцето на Леони щеше да изскочи от радост. Тя никога не си бе представяла, че Морган Слейд някой ден ще стъпи в замъка Сент-Андре, нито пък че тя ще бъде щастлива, показвайки му имението... и още по-малко, че ще се осмели да му отправя закачки... Но точно този ден нищо не изглеждаше невъзможно — дори нейната мечта за споделена любов...

Докато Морган разглеждаше къщата отвън, Леони не го изпускаше от ъгъла на окото си. Мислеше си за неведомите пътища на съдбата. Преди по-малко от шест седмици тя мразеше дори името му, а сега — напук на всякакъв здрав разум — тя пламенно го обичаше и единствено желаше да прекара останалата част от живота си с него.

Преди да замине за Начес, Леони грижливо бе заключила всичко, но Морган намери една врата, която не бе здраво залостена. И му бяха необходими само няколко минути да я отвори.

— Надявам се, че няма да ме обвините в нахълтване в дома ви с взлом — пошегува се той.

Леони весело се разсмя и се мушна пред него. Не стояха дълго в къщата, защото въздухът бе пропит с неприятната миризма на

застояло, но Морган успя да си създаде някаква представа за разположението. Той излезе на терасата и попита.

— Има ли приземен етаж? Хамбари и складове към плантацията?

— Да. Морис дьо Ла Фонтен ми позволи да складирам там някои мебели и вещи, които не можем да пазим тук, докато откупя къщата... или докато той я продаде...

— Какво великодушие! — изсъска Морган и стисна устни.

— Това вече няма значение. Като получа зестрата си, ще се разбере с него.

Морган хвана брадичката ѝ и впери поглед в очите ѝ.

— Въобще не си въобразявайте подобно нещо, скъпа — твърдо заяви той. — Аз ще се заема с този Ла Фонтен...

— О! Но... — започна Леони.

Но Морган постави длан върху устните ѝ и продължи с нетърпящ възражение тон.

— Вие вече не сте сама, Леони! Оставете ме да се оправя с Ла Фонтен. Не искам да подценявам възможностите ви, но мисля, че мога да уредя нещата по-добре, отколкото вие ще успеете. Във всеки случай поне няма да се опита да ме съблазни...

Леони стреснато повдигна глава.

— Откъде знаете, че се е опитал да ме прелъсти? — попита тя.

Морган вдигна рамене.

— Господин Лефор ми намекна, че господин Морис не е джентълмен като баща си.

— Май сте прекалил с интереса си към личния ми живот. Как посмяхте, Морган Слейд!

— Спомнете си, че до вчера не знаех нищо за проклетата сватба. Така че имах всички основания да предполагам, че сте измамничка, която се опитва да измъкне парите ми. Следователно бе логично да проуча повече неща за вас.

Леони стоеше нерешително. Тя обаче беше принудена да се съгласи с мотивите му и ако бе на негово място, вероятно би постъпила по същия начин.

— Може би имате право — призна тя. — Но никога не е приятно да узнаеш, че непознати си позволяват да ровичкат из миналото ти.

— А има ли във вашето минало нещо, което няма да понесе ярката слънчева светлина? — попита Морган, като внимателно наблюдаваше лицето ѝ. — Ако не съм могъл да упражнявам съпружеските си права и преди шест години, можете ли да ми обясните как се е случило така, че се появихте в Начес с дете? И започнахте да ми приписвате бащинство за него.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Леони замръзна. Наведе глава и каза заинатено.

— Не искам да говоря за това.

Морган не сваляше погледа си от нея. Въпросът не бе зададен единствено от любопитство. Просто той смяташе, че колкото повече знае, толкова по-лесно ще избегне неприятностите при скандала, а положението му в тази ситуация бе изключително деликатно. Той не бе неин съпруг, както тя вярваше; и въпреки това той дори не се опита да ѝ го обясни. Май в крайна сметка не струваше повече от Ашли. Морган не се осмели да ѝ разкрие истината, но за да успее да ѝ помогне да се измъкне от противната каша, забъркана от Ашли, той трябваше наистина да знае колкото е възможно повече.

Морган видя как лицето ѝ пребледня и пожела да остави темата. Но изведнъж реши да изясни нещата завинаги.

— В началото вие ми заявихте, че Джъстин е мой син, нали? Тъй като тогава имах впечатлението, че вие говорите само лъжи, аз се престорих, че вярвам на историята. Но повече не искам да се преструвам. Вие носите моето име и от това следва, че официално аз съм отговорен за Джъстин. Струва ми се, че при тези обстоятелства имам право да знам произхода му, нали?

Морган съжаляваше, че изопачава истината, но трябваше да узнае всичко. Леони се вкопчи в перилата с такава сила, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Тя разбираше, че искането му е справедливо. Той бе признал Джъстин и ако бе съгласен да продължи да прикрива падението ѝ, се налагаше тя да даде отговор на въпроса му.

Леони затвори очи. Бе пазила тайната си толкова дълго, че дори самата не знаеше дали ще може да разкаже каквото и да било. А и още не смееше напълно да му се довери.

Морган разбираше упоритото ѝ нежелание да говори за очевидно болезнения епизод и реши да ѝ помогне.

— Морис ли бе? Той ли ви изнасили?

Леони стъписано го погледна. Морган разбра, че е сбъркал в предположението си, но настоя.

— Явно в живота ви не е имало друг мъж. И тъй като сметнах, че зачеването на Джъстин е мъчителен спомен за вас, бе нормално... да си помисля за изнасилване... и за Морис...

Леони нервно се разсмя.

— Вие сте много проникателен — каза тя, като премина от смях към сълзи. — Наистина бе изнасилване, но не Морис... Никога!... Случи се на едно място, където аз не трябваше да се намирам, един мъж, един непознат, ме помисли за това... за това, което не бях. И ме изнасили. Бе прекалено едър и силен... не успях да се защитя. И после... после... избягах. Така че, разбирате ли, бащата на Джъстин може да е всеки... Ако вие се срамувате от нас... Ако ви отвращавам... Ако не ни искате в живота си...

Дълго сдържаните сълзи бликнаха. Морган нежно я прегърна. Леони зарови глава в рамото му и усети как той ласкаво гали косите ѝ.

— Ш-шт, тихо, малка магьоснице! — промълви той в ухото ѝ. Наистина ли мислите, че вие може да ме отвращавате? За мен е чест, че сте при мен — и вие, и Джъстин!

Той спря, като търсеше думите, които можеха да я успокоят.

— Леони... Всичко се е случило толкова отдавна. Не трябва да се самонаказвате за нещо, на което не сте могла да попречите. Имате прекрасно дете... Няма значение кой е баща му... И ако ми позволите, бих искал аз да заема мястото на този непознат. Ще бъда щастлив да считам Джъстин за свой син.

Погледите на двамата се срещнаха, като всеки очакваше реакцията на другия. Леони не откри в очите на Морган и капчица отвращение, никаква присъда, и усети как ледената буца, която стягаше гърдите ѝ, се стопява.

— Не ви ли ужасявам? — заекна тя.

— Напротив! Ако пипна този подъл тип, ще го убия със собствените си ръце!

Леони почувства как огромна тежест се смъкна от плещите ѝ. Бремето на срама, който толкова дълго бе носила, внезапно изчезна.

— Вие сте много великодушен — прошепна тя, като гласът ѝ леко трепереше. — Много по-великодушен, отколкото дори съм мечтала... Много съм ви признателна... не можете да си представите колко...

Морган подскочи, жегнат в сърцето.

— Не желая вашата благодарност... — изръмжа той.

— Но аз съм ви признателна — повтори Леони. — Вие можехте да се държите грубо с Джъстин, а напротив — бяхте толкова добър... Нормално е да ви изкажа благодарността си.

— Ами добре, нали го направихте — каза разочарован Морган. — Да не говорим повече.

Той съжали за сухите си думи, но благодарността бе последното чувство, което би желал тя да изпитва към него. Чувстваше се наранен. Запита се дали не е сбъркал, като откупи полицата от дьо Ла Фонтен. Тя още повече щеше да се мисли за негова длъжница. Той искаше любов, а не признателност.

— Достатъчно говорихме за това — започна той. — Ще ми покажете ли плантацията?

Леони му показва различните отличителни знаци, които бележеха границите на имението. Бе объркана от студенината му. Продължаваха да вървят мълчаливо. Морган учтиво ѝ помагаше при преодоляването на препятствията, които се изпречваха по пътя им — паднали дървета, счупени клони, гъсти храсталаци, срутени огради...

Морган застана на края на блатото и се загледа в Мисисипи, която влачеше мътните си води в далечината.

— Тук ли е границата? — попита.

— Да — каза Леони, която гледаше тъжно плодородните земи, които се простираха от другата страна на блатото. — Някога притежавахме цялата земя около замъка, но след смъртта на дядо се наложи да продадем почти всичко. За нещастие без земята плантацията едва може да се издържа.

— Очевидно.

Морган отправи поглед към полята от другата страна на мочурището, засети със захарна тръстика. Трябваше да ѝ съобщи, че е откупил полицата. Нямаше как другояче да постъпи. „Любов може да се роди и от признателност“ — каза си горчиво той, но не искаше такъв вид любов. Но как да допусне тя да похарчи цялата си зестра, за да спаси замъка си, след като той имаше достатъчно пари да го направи, без да се лишава от нищо? Тя бе страдала много заради Ашли и Морган не искаше Леони да изгуби независимостта, която тези пари можеха да ѝ дадат. С тях тя щеше да си позволи прищевки, за които

копнее сърцето на всяка жена и които Леони би си позволила ако не е трябвало да се бори за покрива над главата си. А искаше да ѝ помогне.

Морган много добре знаеше, че не може да отлага това сведение до безкрайност. Реши и извади от джоба си документа, подписан от Морис дьо Ла Фонтен.

— Имам нещо за вас — каза той, като че ли между другото. — Можете да го приемете като залог за моята искреност.

Леоди с любопитство взе документа и го прочете, с нарастващо удивление.

— Как е възможно! — прошепна тя. — Господи, как сте се сдобил с това?

— Ами много просто — нехайно отговори Морган. — Видях се с господин Лефор и му наредих да откупи ипотеката.

— Искате да кажете, че сте платил задължението вместо да ми върнете зестрата? — попита още по-объркана Леони.

Морган разбираше, че се впуска в опасно начинание и обясни, като внимателно подбираше думите си.

— Не съвсем. Задължението е изплатено, ипотеката на замъка е освободена, а вие ще получите зестрата си.

Въпреки радостта, която изпита, когато узна, че Сент-Андре е спасен, Леони се подразни от властния начин, по който Морган бе поел нещата в свои ръце. Тя никога не бе разчитала той да уреди дълговете и. Бе искала само зестрата си и не знаеше как да приеме щедрия му подарък. Във всеки случай гордостта ѝ въставаше срещу милостинята под каквато и да е форма.

— Но ако задължението е покрито, аз нямам нужда от зестрата си — каза тя надменно.

— Глупости — сръза я Морган. — Аз ви дължа замъка, както и зестрата, малка глупачке. Ако Аш... ако аз преди шест години не бях взел парите ви, вие нямаше да натрупате дългове. Така че имате право на тези пари, които аз съм използвал през цялото това време...

Леони съвсем не беше съгласна да се отнасят с нея като с глупачка и се заинати.

— Ние никога не сме се договаряли за това. Не виждам защо сега повдигате този въпрос.

— А аз пък виждам много добре. Може би без да искам, съм свършил доста несръчно работата. Като ваш съпруг желая да откупя

замъка и искам вие да получите зестрата си... Не разбирате ли? Ще приемете ли този залог за промяната в мен, това доказателство, че не съм нищожеството, за което ме мислите?

Леони се двоумеше. Искаше да повярва на думите му, да приеме щедростта му като доказателство за чувствата му към нея, но недоверието и гордостта ѝ бяха твърде упорити. В крайна сметка тя щеше да победи недоверието, но гордостта нямаше толкова лесно да се признае за победена. Защо той поемаше нейните дългове?

Впрочем тя оценяваше великодушието му, но това не бе причина да го приеме. Щедрият дар я трогна, но Леони се опияни от щастие при мисълта какви загриженост проявява той към нея.

— Не искам да ви обиждам — каза тя с извинителна усмивка. — Но не мога да приема подобен подарък... Няма да е... прилично... Моля ви, разберете ме.

Морган изпита бясно желание да я хване и да я разтърси, докато тя склони, но същевременно бе развълнуван от достойнството в поведението ѝ. Той вдигна рамене.

— Както решите, скъпа. Ако не желаете, не мога да ни принудя, но наистина е жалко, знаете ли, много жалко...

Недоверието на Леони отново се събуди и тя вирна глава.

— И защо? — попита. Морган дълбоко въздъхна.

— Ами, виждате ли... надявах се, че ще можем да станем... съдружници... Случи се така, че купих всичките земи, принадлежали на имението. Беше ми интересно отново да ги събера в една единствена плантация. Но в крайна сметка, след като не сте съгласна, толкова по-зле... Да оставим тази тема...

Очите на Леони се разшириха от недоумение и тя преглътна мъчително. Сграбчи реверите на сакото му.

— В... всичко? — заекна тя. — Вие сте купил всичко?

— Всичко! — потвърди Морган с лукава усмивка.

Леони занемя. Наистина тя бе хранила тайната надежда, че един ден ще възстанови цялата си собственост. И въпреки че осъзнаваше каква химера е всъщност мечтата и, пак не се отказваше от нея. А сега мисълта, че това се е сбъднало, спираше дъха ѝ.

Тя отново преглътна и внезапно избухна в ридания. Нещо в нея се бе пречупило.

Морган напълно се обърка и се изплаши от бурната ѝ реакция. Прегърна нежно Леони и прошепна с молба в гласа.

— Не плачете, съкровище... Исках само да ви доставя радост... и удовлетворение... Мислех, че ще ви направя щастлива...

— Аз съм щастлива — едва произнесе Леони, като криеше главата си в гърдите му. — Само... само че... аз не... очаквах такова чудо...

— Бъдещето ще ни донесе много такива чудеса. — Той не успя да се сдържи, наведе се към нея и страстно впи устни в нейните.

Целувката продължи дълго, едновременно нежна и страдна. Всеки усещаше как собственото му желание го залива, а силата му скоро става непоносима. Бавно, с усилие, Морган откъсна устните си от нейните и прошепна с треперещ глас.

— Ако продължа да ви целувам, не отговарям повече, за постъпките си.

— И какво от това? Нали съм ваша жена?

Морган се отдръпна. Сянка премина по лицето му.

— Късно е — каза той. — Мисля, че е време да тръгваме. Имаме доста път...

Те се качиха в каретата и няколко минути по-късно замъкът се изгуби от погледа им.

Морган бе доволен от следобеда, въпреки че на драго сърце би забравил нейната невинна забележка относно връзката им. Когато тя заяви, че е негова жена, сърцето му се сви. Той не бе посмял да ѝ каже за Ашли, но поне тя знаеше, че проблемите на замъка, както и всички полици, са уредени. Спомни си изражението на лицето ѝ и се усмихна. После се сети, че тя няма да престане да спори за подробностите около освобождаването на ипотеката и въздъхна.

Морган не се излъга. Когато Леони се посъвзе, веднага постави този въпрос. Той я остави да изкаже възраженията си, но остана непреклонен в отказа си да задържи зестрата и срещу ипотеката на замъка.

Денят бе изпълнен с толкова вълнения и перипетии, че щом Леони зърна страноприемницата, изведнъж усети умора. Едва минаваше десет часа, но тя мечтаеше само да си легне. И не възрази, когато Морган я посъветва да върви право в леглото. Дори фактът, че той само нежно целуна устните ѝ, не наруши безтегловността, в която

плуваше. И четвърт час, след като пожела на Морган лека нощ, тя дълбоко спеше, а сънищата ѝ бяха изпълнени с образа на нейния прекрасен съпруг и щастието, което ги очакваше.

Морган не гледаше на бъдещето в такива розови тонове. За да не се вглъбява в мислите за заплахата, която представляваше Ашли, той излезе на верандата, запали пура и докато пушеше, преценяваше какви жестоки номера може да му скрои съдбата.

Само при мисълта за Ашли пурата загорча на Морган и той я хвърли надалеч. Укоряваше се за собственото си двуличие, че отново не се осмели да разкаже на Леони отвратителната истина.

След като обикаля в кръг известно време, Морган реши да се качи в стаята си, но с отварянето на вратата почувства нечие присъствие.

Спря на прага, като се мъчеше да прониже с поглед мрака и търсеше причината за това странно усещане, което пробягваше по гръбнака му — и което не бе изпитвал след бягството си от френските брегове. Проклинаше се, че не е проявил елементарна предпазливост да вземе оръжие и отчаяно се опитваше да установи източника на тревогата си.

В ъгъла на стаята проблесна пламъче и един приятелски глас заяви.

— Влизай, Морган, и ако си въоръжен, за Бога, не стреляй. Нямам никакво желание да бъда убит хладнокръвно от най-близкия си приятел.

Морган нервно се разсмя. Побърза да запали лампата, поставена на нощното шкафче и насочи светлината към посетителя, който небрежно се протягаше във фотьойла.

— Брет Денджърмонд! — възкликна той полуядосан-полуразвеселен. — Имаш късмет, че не бях въоръжен. Но какво правиш тук, по дяволите?

— Търся си приключения — отговори Брет и дръпна от пурата си. — На каква друга причина може да се дължи присъствието ми?

— От теб може да се очаква всичко — изръмжа Морган.

Брет вдигна рамене.

— Да-а-а... Не може да се каже, че бракът е повлиял особено благотворно на характера ти — отбеляза той.

— А, значи знаеш?

— Прочетеното би било много странно — с всичките слухове, които се носят за теб из Начес... Впрочем, преди да тръгна за Ню Орлиънс, минах през Боньор. Тъй като се разминахме на бала, даден в чест на Бър, поне исках да те намеря у вас, но Доминик ми каза за внезапното ти заминаване.

— И ти разказа за сватбата ми?

— Каза ми достатъчно, за да си задам въпроса дали не си мръднал?

Морган се усмихна. Брет и той бяха отрасли заедно и знаеха почти всичко един за друг. Години наред бяха споделяли горчивите си възгледи по отношение на жените, но ако след нахлуването на Леони в живота му Морган се бе променил, то Брет оставаше заклет женомразец. Морган не можеше да го упрекне, тъй като приятелят му бе преживял няколко доста обезсърчителни истории. И се зае да му обясни необикновената ситуация.

— Леони не е коварната интригантка, за каквато я мислех... Ашли е присвоил моята самоличност и се е оженил за нея под моето име. Писах на Доминик, но явно когато сте се срещнали, писмото ми още не е пристигнало.

Брет подсвири от изненада. Забеляза страданието, което сгърчваше лицето на приятеля му, и незабавно попита.

— Искаш ли да го намеря... и да го убия?

Морган замръзна. Във въпроса на Брет нямаше нищо необикновено. Това бе някакъв изход, но не му харесваше. И поклати глава.

— Не... Честна дума, Брет!

— Добре де, но ако срещна Ашли по пътя си, не се надявай, че ще се престоря, че не го забелязвам.

— Не искам да го убиваш, Брет!

— Хубаво... Да предположим обаче, че се наложи...

— Не си търси претекст, моля те.

— Ясно.

— И като изключим приключенията, какво те води тук? — запита Морган, за да смени темата.

— Господин Бър — отговори Брет. — Съмнявам се в него и искам да знам какво е замислил. Така че...

— Само Бър ли? — прекъсна го Морган. Брет му хвърли съучастнически поглед.

— Бър и Уилкинсън — призна той. — Това е възможно най-неуместното съдружие. Ето защо гъделичка любопитството ми. Впрочем ти май беше в Ню Орлиънс, когато губернаторът Гайозо почина, нали?

— Точно така.

— И Уилкинсън също е бил там. Знаеш ли, с течение на годините дочух много истории за тази смърт.

Безразличният вид на Брет не успя да заблуди Морган.

— И искаш да знаеш дали съм забелязал нещо странно? — понита.

Брет се престори на учуден.

— Какво те навежда на подобна мисъл?

Морган вдигна рамене и му разказа спомените си от тази нощ.

— Признавам — бях изненадан от появяването на Уилкинсън — добави той, — и навремето мислех, че присъствието му не е случайно. Но нищо не затвърди това впечатление. Какво си чул?

— Не много. И за момента се задоволявам да проверявам различни версии. Все пак няколко от слугите на губернатора подметнаха, че Гайозо не е умрял от треска. От друга страна, научих от няколко испански офицери, че Гайозо се е усъмнил в Уилкинсън за някаква история, за която никой не иска да продума. Но ми се стори, че те подозират, че губернаторът не е починал от естествена смърт.

— Глупости! — възрази Морган. — Гайозо умря внезапно. Но не можеш да обвиниш Уилкинсън, че го е убил!

— А защо не? Особено ако Гайозо не е бил доволен от него. Не допускай грешката да подценяваш нашия забележителен генерал, Морган. Може да ти прилича на глупав самохвалко, но е опасен като настъпена очиларка. Опитай се да си припомниш.

Морган прехапа устни. Нали някога и той бе мислил същото?

— Никой не успя да докаже, че Уилкинсън работи за испанците — каза той след дълъг размисъл. — Но ако предположим, че го е правел...

— И че Гайозо е открил двойната му игра... — добави Брет.

Морган сви вежди.

— И пак не разбирам какво общо има това с Бър?

— Може да няма нищо общо, но научих за съществуването на някаква карта, начертана от Филип Нолън. Карта, с помощта на която е можело въоръжен отряд да нахлуе в испанска територия. Уилкинсън бе шеф на Нолън и се носеше слух, че не поддържа с испанците само приятелски отношения... Кое то въпреки не му попречи да ги предаде без никакви угризения на съвестта. Като добавим, че Арон Бър — изпадналият в немилост ангел — си търси царство... Той има много по-голяма власт от Уилкинсън и съществуват много възможности, особено след като малкият Бър се появи в Ню Орлиънс, където интригите са ежедневие.

— Наистина ли мислиш, че Уилкинсън е убил Гайозо, притежава картата на Нолън и с Бър замислят да нахлуят в испанска територия? — попита недоверчиво Морган.

Поговориха още известно време, след което Брет остави чашата с коняк и стана.

— Време е да си лягам — заяви той. — Но преди да тръгна, ще се видим. Несъмнено ще имам някакви нови сведения и може би това ще ти помогне да решиш проблемите с любимата си.

— Може би, но не разчитай прекалено на това.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

След като Брет си тръгна, Морган отново се замисли за разговора им. Уилкинсън ли бе убил Гайозо? И неговата склонност към интригите ли го подтикваше да се присъедини към Бър? Морган прехвърляше тези въпроси в главата си, но те все така оставаха без отговор. Впрочем ако някой можеше да разбули загадката, това бе Брет.

На следващия ден първата работа на Морган бе да си купи пистолет, който не се забелязваше под дрехите, и кама, която можеше лесно да се плъзне в ботуш. Когато снощи бе усетил чуждо присъствие в стаята си, бе разбрал колко е незащитен. А предпазните мерки никога не са излишни.

През следващите две седмици Морган бе подложен на истински танталови мъки. Той вече нямаше никакви основания да изпитва недоверие към Леони и с всеки ден се влюбваше все повече в нея. Но фактът, че законно тя е съпруга на Ашли, го довеждаше до отчаяние. Хиляди пъти той бе готов да ѝ каже истината, но всеки път нещо му попречваше. Понякога това бе неговото собствено нежелание да заличи радостта и доверието, които грееха в очите ѝ; друг път някой се намесваше точно в момента, когато той щеше да започне мъчителното обяснение. И Морган приемаше това отлагане с някаква смес от яд и облекчение.

Въпреки застрашителната сянка на Ашли, той изживя моменти на безкрайна радост до Леони. Полека-лека те започнаха да се сближават и колкото повече Морган опознаваше душевността на Леони, толкова повече растеше любовта му към нея. И независимо, че цялото му същество копнееше да я грабне в прегръдките си, той се насилваше да спи отделно. Потискаше страстта си, не защото тя бе съпруга на братовчед му, а защото имаше чувството, че ще злоупотреби с неведението ѝ относно горчивата истина.

За щастие през целия ден бе зает и не му оставаше много време да се задълбочава върху това положение, след като всички въпроси с освобождаването на ипотека на замъка и покупката на земите бяха уредени, нищо не пречеше да започнат възстановяването на старата

плантация. Използването на зестрата на Леони бе предмет на оживен спор. Морган бе непреклонен. Той хвана Леони за раменете и грубо я разтърси.

— Омръзна ми до смърт тази препирня за пари! — викна той. — За Бога, Леони, трябва ли да живеем в мизерия, само защото вие няма с какво да купите всичко необходимо, за да направим замъка обитаем? Аз съм богат, по дяволите! Трябва ли да се примиря с коловозите по пътя, срутените стени и изгризаните от мишки матраци само защото вие нямате средства да ги поправите? Аз пък имам проклетите пари, дявол да го вземе!

Бе груб, но успя. Леони му хвърли ядосан поглед и отстъпи.

— Много добре. След като виждате нещата по този начин, няма да споря повече.

Морган видя нещастното ѝ изражение и омекна. Хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите.

— Не бива да се караме за пари, скъпа. Всичко, което притежаваме, е и на двамата. Няма значение кой плаща, стига да можем да платим...

Леони не успя да устои на убедеността му и промърмори.

— Така е, няма значение... и аз... съжалявам, че бях толкова глупава.

Морган се усмихна и нежно я притегли в прегръдките си.

— Не глупава, скъпа, а прелестна.

Когато тази пречка бе отстранена, нещата започнаха да се развиват с шеметна бързина. Морган нае цяла армия работници, за да оправят старото имение. Първо бе подобрен пътят. Коловозите и огромните дупки скоро бяха само спомен. Гъстата джунгла пред къщата бе разчистена и изкоренена, а градинарите я превърнаха в английска градина с добре оформени тревни площи и цветни лехи. Огънатите бариери отново гордо се изправиха и скоро цялата ограда бе поправена и боядисана в бяло.

Самата къща не се нуждаеше от основен ремонт. Трябваше да се сменят капациите на прозорците, перилата и продънените стъпала на външното стълбище. Къщата придоби весел вид, като че ли усещаше, че отново ще възвърне предишното си великолепие.

След първото си посещение в замъка Сент-Андре Леони и Морган останаха още няколко дни в странноприемницата на госпожа

Брос, защото в града бе по-удобно да избират материали, тъкани, дърво, тапети и тапицерии, необходими за вътрешния ремонт на къщата. Трябваше да се смени част от мебелировката, да се купят килими, завеси, картини. Леони не знаеше какво по-напред да гледа от прекрасните неща пред очите ѝ. Търговците бързо схванаха, че господин Слейд е изключително богат и купува само първокласни стоки.

Когато няколко стаи бяха готови за живеене, Морган и Леони се преместиха в замъка. Леони живееше като насън. Всеки ден ѝ поднасяше прекрасна изненада. Единствените облаци, които помрачаваха хоризонта, бяха предизвикани от отсъствието на Джъстин и особеното естество на отношенията ѝ с Морган.

Що се отнася до отсъствието на Джъстин, въпросът скоро щеше да бъде уреден. Той вече бе на път с останалите. А що се отнасяше до близостта с Морган, там нещата стояха другояче. Леони не успяваше да разбере какво не е наред. Той харчеше парите си за плантацията, без да си прави сметка. Бе възстановил зестрата ѝ, както бе обещал. Държеше се толкова внимателно, колкото всяка жена можеше само да мечтае. И все пак Леони усещаше някаква преграда между тях. Морган бе много сдържан, което разпалваше любопитството ѝ, също както и усилията му да поддържа платоничните им интимни отношения. Със сигурност не му липсваше желание, защото Леони непрекъснато усещаше върху себе си погледа му, който не можеше да я заблуди. Но тогава, след като я желаете, защо не ѝ го докажеше?

Тя се изчерви неволно при мисълта, че ако Морган дойде в спалнята ѝ, тя няма да му откаже нищо. Тялото ѝ жадуваше за неговото. През дългите безсънни нощи Леони до болка копнееше да усети допира на неговата кожа до своята и трябваше да допусне, че желанието ѝ към него е много по-силно, отколкото се осмеляваше да признае.

Въпреки че никога не правеха и най-малкия намек за любов, на Леони ѝ се искаше да вярва, че той се влюбва в нея. „Никой мъж не може да бъде толкова щедър, толкова благосклонен, толкова внимателен, без да бъде влюбен!“ — повтаряше си тя, без да знае точно дали констатира някакъв факт или се опитва да убеди самата себе си. Относно собствените си чувства тя не хранеше никакви съмнения: обичаше го... Но дали и той я обичаше?

На дванадесети юли Джъстин пристигна с Доминик, Робърт, Ивет и останалите предани слуги от Сент-Андре. Като видя безкрайната върволица каруци, която ги следваше, Морган се изплаши дали пък цялото му семейство не е решило да ги посети.

След около час, когато вълненията от срещата отшумяха, Морган хвана Доминик за яката и го дръпна в една стая.

— Поправи ме, ако бъркам, но ми се струва, че те бях помолил да пътуваш с минимален багаж...

Доминик направи гримаса и се усмихна виновно.

— Опитах, Морган, но знаеш нашите...

Морган кимна.

— Да, разбира се... Как можах да забравя, че мама има мания да трупа купища ненужни неща? Но какво може да има във всичките тези каруци?

— Ами... тя спомена нещо за останалата част от гардероба на Леони... Естествено, всички вещи на Джъстин... И още... Още какво? Ами, да! Порцеланови сервизи, сребърни прибори, спално бельо, кърпи, покривки, завивки и така нататък.

Морган въздъхна полуразвеселен, полуядосан.

— Значи съм снабден с всичко необходимо за глава на семейство!

Доминик се усмихна с престорено съчувствие, но внезапно лицето му стана сериозно.

— Научи ли нещо ново? — попита той. — Държах си езика зад зъбите, но ми костваше доста усилия. Как, по дяволите, не се сетихме, че Ашли точно това лято бе в Ню Орлиънс! Каза ли на Леони?

— Не — призна смутено Морган. — Досега никога не съм постъпвал като страхливец, Дом, но те уверявам, че предпочитам да се изправам сам и без оръжие срещу отряд индианци, отколкото да ѝ обясня как стоят нещата... Все пак се налага... и колкото по-рано, толкова по-добре!

Доминик се съгласи с брат си, но докато Морган го развеждаше из имението, изоставиха тази тема. Въпреки всичко въпросът за Ашли не можеше да бъде напълно забравен и вечерта, когато си лягаше, Морган реши, че не е възможно да отлага повече, ако иска да запази самоуважението си.

А пристигането на семейството никак не улесняваше признанията. Двамата му братя или Джъстин винаги бяха по петите му. Прислужници или работници се мотаеха навсякъде и къщата приличаше на разбуден кошер. Трябваше да стане чудо, за да успее Морган да се усамоти за миг с Леони, без да се появи някой.

И чак към края на следобед Морган съзря благоприятния случай. И под предлог, че се нуждае от мнението на Леони за поправянето на пътя, успя да я извлече навън.

Вървяха няколко минути мълчаливо. Леони видя, че Морган е загрижен. Тя усещаше, че нещо сериозно се е случило и не се стърпя.

— Имате неприятности, нали? — попита. — Не искате да говорим за пътя...

— Да — каза Морган. — Това бе само повод да останем сами.

— Какво има?

Морган сви юмруци, но не отговори. Въздъхна дълбоко и я поведе към малкото гробище на семейство Сент-Андре. Спря пред бялата ограда около мястото и се облегна на вратичката. Леони предчувстваше, че ще чуе нещо ужасно, нещо, което ще разбие всичките ѝ надежди.

Морган се луташе из ада, като разсеяно местеше погледа си от гроб на гроб. При звука на гласа ѝ се стресна.

— Става въпрос за нещо, което трябваше да ви кажа веднага, след като посетихме отец Антоан — прошепна той. Но постъпих като страхливец и отлагах, колкото можех повече...

Леони усети някаква ледена мантия да се спуска върху раменете ѝ. Отчаяно се опитваше да отгатне естеството на заплахата, която приближаваше към тях. Щом Морган се възприемаше като страхливец, това сигурно бе истинска катастрофа.

— Не мога да си представя, че можете да проявите малодушие — възрази тя. — Горделив и надменен може би, но със сигурност не сте страхлив!

— Благодаря за добрите думи, мадам — подметна Морган с унила усмивка, която веднага се стопи.

Истината се изправяше пред нето с цялата си жестокост. Той прегърна Леони и я притисна към гърдите си.

— Ще е по-лесно, ако започна с някои сведения за моето семейство. По бащина линия имаме роднини в Англия. Трябва да

уточня, че всички Слейд си приличат и в някои случаи тази прилика е направо поразителна.

— Разбирам — каза Леони. — Без дори да ви познава, човек веднага ще се досети, че Доминик и Робърт са ваши братя. Приликата просто се набива в очи. Същото се отнася и до Александър и Касандър.

Леони се чувстваше толкова уютно в прегръдката му, че забрави печалното място, където се намираха. Любовта се надигна в сърцето ѝ и тя несъзнателно се притисна към Морган.

Без да си дават сметка, те представляваха много романтична гледка. Морган бе облегнал брадичка върху главата на Леони, чието гъвкаво тяло се притискаше до неговото. Бледожълтата рокля падаше на гънки около краката им. На заден план гробището добавяше последните щрихи към картината. Аленочервените рози, които растяха покрай оградата, изпълваха въздуха с тръпчив аромат, а завесите мъх, които се спускаха от дъбовете, образуваха нещо като усамотена беседка около двете неподвижни фигури.

Но мъжът, който препускаше към тях, не оцени романтиката на тази картина. Напротив — при вида на прегърнатата двойка той потръпна от ярост и озлобление. Дръпна рязко юздите, защото се нуждаеше от време, за да прецени нежелания обрат, който бяха взели събитията.

Нито Леони, нито Морган забелязаха присъствието му. Двамата до такава степен бяха погълнати от единението си, че не се интересуваха от околния свят. Конникът приближи безшумно, за да подслуша разговора им.

Морган продължи с усилие на волята.

— Наистина ние имаме сходни черти... Но в Англия един наш братовчед — Ашли — прилича удивително на мен. Хора, които не ни познават, често ни бъркат един с друг.

Морган вдигна глава, хвана брадичката на Леони и впери очи в нейните.

— Ашли определено е най-закоравелият лъжец на света... Не преувеличавам. Споменете за него пред когото и да е от семейството ми, и всички ще потвърдят тази преценка. Понякога се е случвало той да се представя за мен, винаги в ущърб на репутацията ми...

Леони направи усилие да се съсредоточи и попита, като подбираше думите си.

— И е направил нещо, което може да ни навреди?

— Да, може да се каже, че неговите постъпки ни създадоха ред неприятности. Леони, когато вие се появихте в Начес, за мен бяхте напълно непознат човек. Заклевам се, че не излъгах, когато заявих, че никога не съм ви виждал.

Леони с ужас се втренчи в него. Някаква буца заседна в гърлото ѝ и сърцето ѝ замря. Това някакво ново извъртане ли бе? Но защо тогава бе върнал зестрата ѝ? И неговият братовчед Ашли ли?... Разумът ѝ отказваше да продължи тази мисъл. Леони преглътна мъчително и беззвучно попита.

— Ще уточните ли какво се опитвате да ми подскажете?

И тогава се появи конникът. Подигравателният му смях наруши уединението им.

— Каква очарователна сценка! — прихна той. — Пристигам от Франция с мисълта да открия жена си и какво намирам? Моят почитаем братовчед, зает да ме опозорява пред нея? Без да броя непростимите волности, които се е осмелил да си позволи!

Странно спокойствие завладя Морган, който бавно извърна глава и каза небрежно.

— Здравей, Ашли. Очаквах да се появиш. Чакалите винаги се връщат, за да докопат нещо.

Лицето на Ашли потъмня.

— Струва ми се, че ролите ни този път са разменени — подигра се той. — Никога не бих повярвал, че ти ще се задоволиш с нещо, останало след мен!

Морган дълго не откъсна очите си от лицето на братовчед си и стоманените искри в тях накараха Ашли да отстъпи. Морган подигравателно се усмихна.

— Ще постъпиш разумно, ако изчезнеш — каза студено той. — Освен ако държиш да те убия тук и сега!

При тези думи Леони, която не откъсваше ужасения си поглед от Ашли, неволно потръпна. Тя като че ли бе пренесена в някакъв кошмар. Очите ѝ бяха приковани в мъжа, който толкова приличаше на Морган, и изведнъж, тя разбра какво точно се е случило преди шест години. Истината проблесна в съзнанието ѝ, след като чу провлачения и омразен глас на Ашли Слейд.

Леони тръгна към него, като внимателно го разглеждаше. Откри безводно отпуснатата долна челюст, тънките стиснати устни, жестокото изражение на лицето — толкова черти, които липсваха в енергичното лице на Морган.

— Познавам ви — прошепна тя едва доловимо. — Аз ви познах. Вие се представихте за Морган Слейд.

Ашли изкриви лицето си в усмивка.

— Грешка, скъпа! Никога не съм твърдял, че съм братовчед си... Дядо ви реши, че аз съм Морган. И аз се ожених за вас... Вие сте моя съпруга!

Леони погледна Морган с няма молба.

— Но... ако той се е оженил за мен под ваше име — запъна се тя. — Ако аз съм мислила, че сте вие... бракът валиден ли е?

— Не знам дали Морган е проверил тази подробност — намеси се Ашли, — но аз се поинтересувах за нея, преди да тръгна от Франция. И въпреки че законът не дава пълна яснота по въпроса, бракът е валиден. Аз съм вашият съпруг и като такъв съм господар на личността и богатството ви!

Леони подскочи.

— Никога! — изсъска тя с разширени от страх очи. — Вие сте чудовище!

— Мръсна малка кучка! — изрева Адили. — Ще видим дали ще бъдете толкова горделива, когато ви заведе във Франция!

— Във Франция ли? — противопостави се Леони. — И какво ви кара да вярвате, че ще дойда с вас във Франция?

— Мисля, че за несметно богатство ще дойдете — отговори Ашли. — Какво ще кажете за титлата графиня? Защото точно такава ще станете във Франция и при това ще получите огромните имения, принадлежали на вашето семейство. Ето защо ще ме последвате! Това е причината да дойда и да ви търся в тази загубена страна!

Морган бе започнал да се промъква към него, но думите на Ашли го заковаха на място. Леони графиня?

Леони стоеше с ококорени очи и отворена уста, като не успяваше да си представи как е възможно Ашли да е толкова глупав. Да си въобрази, че тя ще го последва където и да било?

Поведението ѝ заблуди Ашли.

— А, очевидно сте слисана! — каза той многозначително. — Богатство, скъпа! И то ще бъде наше, когато се озовем във Франция!

Леони дълбоко си пое дъх и очите ѝ засвяткаха.

— Гнусно нищожество! — извика тя. — Вие откраднахте едно богатство от дядо ми! Излъгахте ме! И се надявате, че аз ще ви помогна да забогатеете? Разсмивате ме! Моят дом е тук и въобще не ме интересува какво, мога да получа във Франция.

Ашли не можеше да повярва, че тя остава безразлична към съблазънта на парите. Тъпа малка гъска! Да изпусне такова богатство? А, нямаше да стане: той щеше да ѝ попречи. Ашли се наведе и сграбчи Леони за ръката.

— Ще видим! — скръцна със зъби той. — Идвате с мен! И никой няма да ми попречи да сложа ръка на тези пари!

В момента, когато Ашли хвана Леони, Морган извади пистолета си.

— Пусни я, Ашли! — сухо заповяда той. — Веднага я пусни или си мъртъв!

Ашли стисна зъби и за миг се подвоуми. Премести погледа си от Леони към Морган, после отново погледна Леони. Очевидно преценяваше шансовете си.

Морган пристъпи няколко крачки.

— На твое място не бих се опитвал — учтиво го посъветва той. — Знаеш, че съм добър стрелец и от това разстояние със сигурност ще те улуча. А изпитвам огромно желание да те убия, Ашли. Твоята смърт ще реши доста проблеми. Мога да не устоя на изкушението.

Ашли пусна ръкава на Леони. Стисна устни, омраза замъгли погледа му и той изръмжа.

— Добре, този път печелиш... но ще се върна. Не забравяй, че тя е моя жена и законът е на моя страна.

— Точно това ще проверим — възрази Морган. — На твое място не бих се позовавал на закона... Ще бъдеш подведен под отговорност за фалшификация и присвояване на самоличност. Страхувам се, че правосъдието на Ню Орлиънс ще погледне с лошо око на всичко, което се опиташ да предприемеш относно правата си върху Леони.

Задъхвайки се от ярост. Ашли изкрещя.

— Мислиш си, че ще ме накараш да се откажа, нали? Забрави това! Не съм казал последната си дума! Ще те победи...

Той заби шпори в хълбоците на коня и препусна с всички сили.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ашли бе отправил своите закани от чисто самохвалство. Но докато се връщаше към Ню Орлиънс, той кроеше планове за отмъщение. Дори да допуснеше, че бъде обвинен в присвояване на самоличност, това не променяше факта, че е женен за тази глупачка. И точно това трябваше да му послужи като оръжие срещу братовчед му.

Когато пристигна в странноприемницата на брега на морето, където бе отседнал. Ашли небрежно метна юздите на наетия кон на ленивия прислужник и се качи в стаята си, за да помисли върху положението. Никога не си бе представял, че Леони ще устои на примамката за несметно богатство. Но не бе предвидил и че ще се озове срещу Морган.

Присъствието на неговия братовчед го изненада неприятно, но той бързо се съвзе. Морган бе проблем наистина, но Ашли се интересуваше от жената. И ако братовчедът му създаваше сериозни пречки, Ашли просто щеше да го убие.

Сипа си чаша уиски и се замисли за следващия си ход. Бе абсолютно наложително Леони да го придружи във Франция, но Ашли си даде сметка, че ще бъде много по-трудно да я убеди, отколкото си бе мислил първоначално. След като повдигна настроението си с няколко чаши уиски, той успя да си втълпи, че ако Морган е спечелил първата битка, това не означава, че ще спечели и войната.

Ключът към всичко бе Леони. Със закъснение Ашли осъзнаваше, че е подходил неправилно към нея. Трябваше да започне с поднасянето на извинения за измамата и да премине към съжаления за поведението си. Някаква сърцераздирателна история щеше да събуди съчувствието и, после щеше да я плени с чара си и бързо да я отведе със себе си.

Присъствието на Морган предизвикваше противоречиви чувства. От една страна, Ашли предпочиташе да го види на друго място — нещата щяха да бъдат толкова прости! Но от друга, той възнамеряваше да използва случая и да си отмъсти на човека, който постоянно се изпречваше на пътя му.

Ашли с усилие изтика мислите за мъст на заден план и се съсредоточи върху Леони. Колкото повече разсъждаваше, толкова повече се убеждаваше, че значимостта на очакващото ги във Франция богатство му дава съществено предимство. Никой не отказва такова огромно наследство!

Преди да си легне, Ашли реши, че на всяка цена трябва отново да се види с Леони... насаме. Когато тя проумееше, че ще получи огромно имение, със сигурност щеше да промени поведението си. Впрочем той умееше да бъде убедителен... И ако тя не го последва доброволно, тогава щеше да я отвлече насила.

Решението задоволи Ашли и отново мислите му се насочиха към Морган. Припомни си какво бе видял този следобед и лицето му се изкриви от злобна усмивка. Гледката как неговият скъп братовчед, обикновено толкова самоуверен, се чудеше как да обясни положението на Леони, му бе доставило огромно удоволствие. Господи! Би платил скъпо, за да присъства на първата им среща.

Със сигурност щеше да е по-добре за него, ако те не бяха се срещнали. Интересът, който Морган засвидетелстваше на Леони, в първия момент му се стори незначителен. Но след това Ашли си припомни лицето на братовчед си, докато насочваше пистолета към него и несъмнената нежност, която се излъчваше от прегърнатата двойка пред малкото гробище. Бе ли възможно неговият почтен братовчед да се е влюбил? В неговата собствена жена? Каква идилия! Очевидно Морган тъкмо бе започнал да ѝ разкрива истината и също толкова сигурно той бе използвал своите измислени съпружески права, за да преспи с нея. „Когато тя узнае, че Морган я е излъгал, ще му извади очите — блажено реши Ашли. — Залагам си, главата!“

Предвиждането на Ашли бе правилно. Веднага след неговото тръгване Леони като лъвица се обърна към Морган.

— Добре се забавлявахте, нали? — извика тя с чувството, че сърцето ѝ е предадено.

Мисълта, че презряното същество, което току-що се бе скрило от погледа ѝ е нейният истински съпруг, бе непоносима. Но Леони още по-трудно можеше да приеме, че Морган е премълчавал този факт. Бе разтърсена от погнусата, която Ашли Слейд пораждаше у нея, но се ужасяваше от пропастта, която внезапно зейна между нея и Морган. Страхът и страданието измъчваха сърцето ѝ и тя реши да си го изкара

на Морган, като се опита да го нарани толкова, колкото той я бе унизил. И нападна.

— Сигурно доста сте се подигравали с мен, когато дойдох да поискам зестрата си! Трябва да сте се забавлявали ужасно — вие и вашето семейство! И сега, когато се посмяхте до насита, решихте, че комедията е продължила достатъчно и извикахте моя... моя съпруг, за да ви отърве от мен!

Морган не се развълнува от избухването ѝ. Той прибра пистолета и спокойно попита.

Наистина ли вярвате в това, което говорите, Леони? Наистина ли мислите, че аз и семейството ми сме се подиграли с вас? Можете ли дори за миг да си представите, че ние сме способни на подобна постъпка? Че сме знаели за действията на Ашли и не само сме му помагали, но отгоре на всичко сме се забавлявали за ваша сметка?

— Не знам на какво да вярвам — изхлипа Леони. — Всичко стана толкова внезапно...

Гласът ѝ се прекърши и тя се обърна. Раменете ѝ болезнено се разтърсиха.

Морган не можеше да понесе отчаянието ѝ и се приближи към нея. Нежно я прегърна.

— Изслушайте ме, скъпа — започна пламенно той. — Бих дал живота си, за да ви спестя тези разкрития. Когато Ашли се появи, тъкмо се опитвах да ви обясня какво се е случило. Между другото, ако подозирах, че той е тръгнал насам, щях да се погрижа да сте предупредена. За Бога, можете ли да си представите, че ще допусна да сложи ръка на вас? Да ви отдели от мен?

— А защо не? — изплака Леони, като се ядосваше, че не успява да сдържи сълзите си. — Аз ви причиних достатъчно неприятности и скандали... Защо трябва да се интересувате какво ще стане с мен?

— Мислите ли, че мога да не се интересувам от прелестното създание, което се появи в живота ми и завладя сърцето ми?

Леони неспокойно го погледна. Тъмносините му очи откриваха цялата му душа и в тях тя не видя никакви неискрени проблясъци. Но не смееше да повярва в това, което изразяваше погледът му.

— Как... какво... иск... искате да кажете? — накъсано заговори тя.

Те дълго време се взираха в очите си, без да промълвят и дума. Чувството, което се отразяваше на лицето на Леони трогна Морган, който потръпна.

— Обичам ви, Леони — страстно каза той. — Обичам ви от мига, в който ви видях на бала на семейство Маршъл. Защо, според вас, ви поканих да живеете с мен в Малкия Боньор, въпреки че ви смятах за ловка измамничка?

Леони забрави Ашли, забрави за целия свят с изключение на Морган и прекрасната мечта, която се сбъдваше. Притисна се към него. Сладостна топлика се разля по вените ѝ и прогони студа, който бе вледенил душата ѝ. Като че ли цялото ѝ същество се затопляше под ласките на Морган. Най-сетне тя знаеше, че той я обича и тази мисъл я изпълваше с щастие. Но въпреки това тя не успя да се сдържи и отбеляза лукаво.

— Вие не ме поканихте, вие ми заповядахте да живея с вас.

— Но нали ще ми простите? — усмихна се Морган и весели искри озариха тъмносините му очи. — А сега ще ми кажете това, което умирам от желание да чуя... Кажете ми, че споделяте чувствата ми... Признайте, че ме обичате, малка магьоснице!

Но Морган не дочака отговора ѝ. Кораловите устни бяха много близо до неговите и той страстно я целуна. Леони пламенно отвърна на дивата, но нежна целувка, и ръцете ѝ силно прегърнаха тялото му. Като че ли се страхуваше той да не избяга. Телата им се сляха. В един безкраен миг останалата част от света престана да съществува и те се гмурнаха в очарованието на своето прекрасно опиянение — любовта.

Когато най-после устните им се разделиха, Морган едва си поемаше дъх, а очите на Леони блестяха като въглени. Той отметна една къдрица, която падаше върху челото ѝ.

— Обичате ме, нали? — попита. — Това не е илюзия на въображението ми?

Тя енергично поклати глава.

— О, не! Морган! Не е илюзия на въображението ви! — възкликна страстно Леони. — Да, обичам ви и бях толкова нещастна през цялото време. Питам се как мога да се влюбя в такова нищожество. Разумът ми твърдеше, че сте подъл човек, но сърцето... сърцето ми знаеше...

— Моето също — прошепна Морган. — Опитвах се да си втълпя, че сте най-презряната жена на света, но не можех да намаля желанието си към вас... и любовта си...

За двамата това бе вълшебен момент. Всички недоразумения между тях отлетяха и те най-накрая можеха да говорят откровено. Прекрасният миг ги обгръщаше в мека светлина, която прогонваше сенките на мрачната реалност, която ги очакваше. Морган заведе Леони под един голям дъб и те седнаха на земята. Той се облегна на дървото, а Леони сгуши глава в рамото му и докато си приказваха, тя си играеше с копчетата на сакото му. Само когато устните им се откриваха, шепотът на гласовете им замираще. Сплотени от силата на своята любов, те си размениха всички обещания, които безброй влюбени си бяха разменяли преди тях... Убедени, че никой на този свят не може да обича толкова дълбоко, толкова страстно и толкова искрено, както се обичаха те... както щяха винаги да се обичат...

За нещастие реалността нахлу в съзнанието им и ги изтръгна от този вълшебен свят.

— При други обстоятелства веднага бих ви помолил да се омъжите за мен, но нещата не са нормални... — започна Морган.

Той нежно отпусна Леони, която полегна върху тревата и се надвеси над нея.

— Ще се омъжите ли за мен, след като уредим всички проблеми? — попита той тревожно.

Леони се опита да прикрие страха, който внезапно я завладя и пламенно прошепна.

— Необходимо ли е да ми задавате този въпрос? Аз съм ваша, Морган... И винаги ще бъда ваша, каквото и да направи гнусният ви братовчед...

— За щастие можем да предвидим постъпките му. Особено след като и двамата знаем истината. Заедно ще се измъкнем от тази каша.

И тогава Морган ѝ обясни какво му е казал господин Рамей.

— Значи сте бил толкова сигурен в мен? — попита Леони малко смутено.

Той я изгледа така, че тя потрепери от главата да петите.

— Не, не мога да кажа, че съм бил напълно сигурен във вас — призна той, — но знаех, че никоя жена няма да се съгласи да бъде омъжена за човек, който толкова безочливо я е излъгал.

Леони извърна погледа си.

— Вашето семейство знае ли как стоят нещата? — обезпокои се тя.

Морган поклати глава, доволен че може да я успокои поне в това отношение.

— Не. Опитах се да крия истината възможно най-дълго. Единствено Доминик е в течение, но той няма да каже нищо. Бъдете спокойна. Когато всичко свърши, ние ще се оженим тайно и всички ще продължат да вярват, че сме го направили преди шест години.

При мисълта, че Морган не я е избрал доброволно за своя съпруга, Леони изпита ужасен срам.

— Вие не сте длъжен, Морган... — заекна тя. — Постъпките на Ашли не ви... задължават с нищо...

— Но сърцето ми ме задължава — възрази живо Морган. — Аз ви обичам, Леони. Няма ли да проумеее това? Няма значение какво се е случило преди. Важно е това, което е сега. Че се намерихме. Няма да ви оставя да избягате.

Той отново впи устни в нейните и страстта на целувката им изтри всичко — освен тяхната споделена любов.

Час преди спускането на нощта двамата се прибраха, хванати за ръка. Морган тръгна да търси Доминик, за да го уведоми за пристигането на Ашли в Луизиана.

— Ние трябва непрекъснато да бдим над Леони и Джъстин — каза той в заключение. — Ашли няма да се спре пред нищо. Може и да отвлече някой от тях.

След вечеря Леони се усамоти в стария хамбар, за да подреди мислите, си. Тя се покатери по стълбата и се настани в ароматното сено. Под нея великолепните коне на Морган неспокойно пръхтяха във временните боксове. Тя впери поглед в небето през една от цепнатините в поправения наполовина покрив и престана да чува шумовете на света около нея. Мислите и поеа към дъното на бездната, в която Ашли я бе запокитил преди шест години.

След като видя днес двамата братовчеди един до друг, Леони вече знаеше защо дядо ѝ и самата тя се бяха заблудили. Всеки, който не ги познаваше добре, не можеше да ги различи от пръв поглед... Тя потръпна, като си спомни мрачния поглед, който Ашли ѝ бе отправил,

преди да се обърне. „Никога няма да бъда жена на тази отрепка!“ — закле се тя.

Увереността, че Морган я обича, стопляше сърцето ѝ и прогонваше някои от сенките, които я измъчваха. Но дори тази любов не можеше да я успокои изцяло. Тя бе съпруга на Ашли и независимо че Морган я бе убеждавал, че бракът може да бъде разтрогнат, тя изпитваше страх от бъдещето. Естествено трябваше да победи и гордостта си...

При мисълта за добротата и великодушието, които Морган ѝ бе засвидетелствал, тя се изчерви от неудобство. Той не дължеше нищо — нито на нея, нито на Джъстин — а им бе дал всичко: своето време, своето име, своето внимание, своите пари. Да приеме щедростта на съпруга си бе едно, а да използва благородството на един мъж, който има всички основания да се счита за наранен, бе съвсем друго. Леони жестоко се упрекваше и изстена от болка и яд. Легна по корем и зарови лицето си в сеното.

Морган, който бе влязъл в конюшната, чу стона. Безшумно се изкачи по стълбата и когато очите му привикнаха с тъмнината, различи очертанията на свитата в сеното фигура. Приблужи се.

— Не плачете, скъпа — прошепна той, като нежно постави ръка върху рамото ѝ. — Късате сърцето ми.

Леони бе обзета от мрачните си мисли до такава степен, че не чу стъпките му и докосването я стресна.

— Какво правите тук? — подскочи тя, като сдържа изхлипването си. — Как ме открихте?

Без да се обезсърчи от този студен прием, Морган коленичи до нея.

— Проследих ви — призна той. — Вие избягахте толкова бързо след вечеря, че...

— Не съм избягала! — прекъсна го възмутено тя.

— Да кажем тогава, че излязохте с маршова стъпка! — каза той шеговито.

Тя го погледна нерешително.

— Подигравате ли ми се?

Морган погали бузата ѝ.

— Забранено ли е? — попита. — Струва ми се, че след този следобед мога да си позволя закачки. Един бъдещ съпруг все пак има

някакви права, нали?

Леони уморено се усмихна и постави ръка на гърдите му.

— Ако питате мен, то вие имате всички права! — заяви тя.

Морган я погледна със затаен дъх. Изведнъж всяка възможност за делови разговор се стопи. Той се надвеси над нея и дрезгаво прошепна.

— Всички ли? Дори правото да ви докосвам така? — И ръката му нежно погали гърдта ѝ. — И да ви целувам по този начин?

Леони полуотвори устните си, за да отвърне на нежната и страстна целувка. Несъзнателно тялото ѝ се изви и се притисна към него. Той бе мъжът на нейния живот и тя не можеше да му откаже нищо... Искаше огънят на тяхната страст да прогони демоните, да изгори всичко, свързано с Ашли, и да остане само блестящият и чист пламък на тяхната любов.

За първи път между тях бяха заличени недоверието и съмнението. Ръцете и телата им се преоткриваха. Всеки се стремеше единствено да достави наслада на другия и несъзнателно се опитваше да прогони злокобната сянка на Ашли със силата на своята страст.

Леони бе на седмото небе, убедена в чувствата на Морган към нея. Тя не направи никакво усилие да сдържи сладострастието, което я заливаше. Нетърпеливите ѝ ръце премахваха разделящите ги дрехи. Тя копнееше да усети допира на голата плът на Морган до своята, да му докаже любовта, която разтърсваше всяка фибра от съществото ѝ.

Страстният повик на Леони отключи цялото желание на Морган, сдържано със седмици. С глух стон той разкопча и свали роклята ѝ, като трепереше от нетърпение.

Когато най-сетне притисна голото тяло на Леони към себе си, от гърдите му се откъсна въздишка на удовлетворение. Бляскавите коси на Леони покриваха раменете ѝ, а златистата кожа искреше под ласките на лунния лъч, който се прокрадваше през пукнатината в покрива. Морган не спираше да ѝ се възхищава. Не можеше да откъсне устни от нейните, а ръцете му с неизказана нежност изследваха тялото ѝ. И скоро неговите собствени дрехи се оказаха непоносима преграда. Той пусна Леони, за да се съблече. Но тя не успя да понесе дори за миг отделянето му и докато той събуваше ботушите си, тя се притисна към мускулестия му гръб — като сирена, излъчваща чувственост.

— Ако продължавате в тоя дух, ще ви обладая така, както съм... без да се събувам... като хусар!

Опиянена от любов, Леони се отпусна назад и промълви закачливо.

— Но може би господинът не ме желае достатъчно!

Морган я погледна и огънат в очите му изпепели всичките съмнения, които тя би могла да храни в това отношение. Той побърза да се освободи и от последните си дрехи.

Пое Леони в прегръдките си и я притисна към себе си с невъздържана страст, но в милувките му нямаше грубост. Езикът му жадно опитваше вкуса на устните и, пръстите му галеха връхчетата на гърдите ѝ, които настръхнаха от допира. Чак тогава ръката му се спусна надолу, изкачи се по продължение на бедрата и спря между тях. Цялото тяло на Леони потръпна. Тя не можеше да остане безучастна и страстно отвърщаше на ласките му. С връхчетата на пръстите си проследи очертанията на твърдите му мускули. Притискаше се към него, за да усети по-плътено докосването на кожата му до нейната ѝ да изживее пълноценни блаженството на мига.

Внезапно Морган усети ръката ѝ, която се спусна надолу към слабините му. Потръпна целият. Устните му покриха отново нейните, а цялото му същество се устреми към нея, за да ѝ достави удоволствието, което той изпитваше.

Въпреки силата на тяхната страст, двамата се вкопчваха един в друг с някакво отчаяние, като че ли се страхуваха, че вкусват от тази наслада за последен път. Морган нежно изучаваше с устни и език цялото ѝ тяло. Езикът му бавно следваше извивките на гърдите ѝ, на корема, на ханша и се доближаваше до центъра на опияненото ѝ от възбуда същество. Почти инстинктивно Леони разтвори бедра в безмълвна покана да прави с нея всичко, което му харесва. Цялата изгаряше. Искаше да се отдаде напълно, но той не ѝ позволи и езикът му продължи интимното си изследване. Когато тя почувства как първият спазъм разтърсва тялото ѝ, пръстите ѝ дълбоко се впиха в черните коси на Морган и тя изстена необуздано. Повдигаше се нагоре и нагоре, докато в нея избухна ураган и тя се отпусна с блажена въздишка върху гребена на някакво непоносимо напрежение, което редуваше горещи със студени вълни. И чак тогава Морган я покри с тялото си и разтвори краката ѝ с коленете си, за да проникне в нея.

Когато започна да се движи, езикът му повтаряше в устата ѝ движенията на тялото му. Морган удължи блаженството, колкото можа, и когато тя отново се сгърчи в екстаз, той също се отпусна и се присъедини към насладата ѝ.

Тази вечер не можеха и да помислят да спят в отделни спални. Цялата нощ телата им се сливаха в трескав и възторжен ритъм. А в почивките те лежаха в мрака прегърнати и се заричаха, че нищо и никога няма да ги раздели.

Морган повдигна темата за Ашли чак призори.

— Леони, той спомена за някакво богатство... ако то наистина съществува, както ми се струва, ако съдя по присъствието му тук, смятате ли да предявите иск към него?

Леони уморено се сгуши в него и след кратък размисъл отвърна.

— Не! Франция и всичко там е много далече от моите интереси. Когато моят праядо е пристигнал тук, той е обърнал гръб на своето отечество и Америка е станала неговата нова родина. И това е единствената родина, която аз познавам... Нямам никакви претенции към каквито и да е богатства, които бих получила във Франция... Всичко, което желая, е тук — моят дом, моят син и... вас!

Морган силно я притисна към себе си и отново и отново и доказва силата на своята любов.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На зазоряване Ашли се събуди и след час вече бе на път към Сент-Андре. В единадесет часа той стигна до пътя, който водеше към плантацията, но вместо да завие по него, насочи коня си през гората. Пътят бе по-труден, но също го изведе до мястото, откъдето можеше да наблюдава замъка. Ашли завърза коня за ниския клон на един дъб и се промъкна към къщата.

Настани се така, че да наблюдава необезпокояван действията на обитателите на Сент-Андре. Още нямаше точен план, но твърдото му решение бе да се срещне насаме с Леони и да я съблазни с богатството, което я очаква във Франция.

Освен от Леони той се интересуваеше още от един човек. И когато след около час Ашли забеляза Морган да излиза от къщата, лицето му просветна. Най-последно удобният случай му се усмихна. Леони бе сама и той щеше да има време да я вразуми, преди да се е върнал Морган.

Ашли изчака няколко минути, докато се убеди, че братовчед му няма да се появи ненадейно и бързо се отправи към замъка. Изкачи стълбите и влезе в къщата.

Навсякъде работеха прислужници, но Ашли правилно бе предположил, че ще го вземат за Морган.

Той изкриви лице в любезна усмивка и прекоси няколко стаи. За голяма радост откри Леони сама в малък салон, който се намираше в дъното на къщата. Тя разглеждаше мостри от тъкани. Когато Ашли влезе, Леони вдигна глава и без да забележи, че пред нея не стои Морган, попита.

— Какво предпочитате за стените на трапезарията? Ярkozелено или пепел от рози? Не мога да реша сама...

Ашли внимателно затвори вратата зад гърба си. Плътна погледа си по Леони, която седеше на нисък, тапициран с кадифе диван. Муселинената рокля с цвят на кайсия падаше грациозно около краката ѝ.

— Каква прекрасна домакиня сте, скъпа! — каза той присмехулно.

Леони се вцепени, като позна омразния глас. Тя рязко скочи и ядосано възкликна.

— Вие! Какво правите тук! Морган ще ви убие, ако ви заvari!

— Но няма да ме заvari! Проявих достатъчно предпазливост и изчаках той да излезе и да освободи мястото за мен. Бъдете сигурна, че когато се върне, аз ще бъда далече!

Леони бе извън кожата си и яростта изместваше страха ѝ. Освен това знаеше, че само един неин вик ще накара прислугата да ѝ се притече на помощ. Затова изгледа високомерно Ашли, без да се опитва да прикрие презрението, което изпитваше към него.

— Какво искате? — попита пренебрежително тя. — Тук за вас няма нищо.

Ашли бе прекалено горд с проникването си в къщата, за да се държи по-дипломатично и прихна.

— Как да няма! Ами жена ми?

Когато видя как Леони стисна юмруците си, той побърза да продължи.

— Хайде, хайде, скъпа! Не се инатете толкова. Знам, че не започнахме много добре, но навремето нямах особен избор.

С най-пленителната си усмивка той се приближи няколко крачки, но Леони веднага отстъпи.

— Признавам, че не бях примерен съпруг, но ако решите да ми предоставите възможност, ще поправа грешките си по отношение на вас.

— О! Искате да кажете, че сте дошъл да върнете зестрата ми?

Ашли се намръщи. Изкашля се, за да спечели време.

— Не точно — отговори. — Зестрата ви, скъпа, е дреболия в сравнение с богатството, което мога да ви осигуря във Франция. Елате с мен и ще ви покажа един свят на разкош и власт, който не можете дори да си представите.

— Какво можете да ми осигурите? — възрази сухо Леони. — Нали богатството беше мое?

Ашли присви очи и зловеща светлинна се прокрадна през миглите му.

— Наистина богатството е ваше, но аз ви трябва, за да го получите. Познавам влиятелни хора. И съм близък съветник на Наполеон. Когато пристигнем във Франция, той просто ще издаде

заповед и богатството на Сент-Андре ще бъде върнато на неговата законна наследница.

— Разбирам... — замислено промърмори Леони. — Естествено, че без мен вие никога няма да сложите ръка върху него, нали? Започвам да проумявам защо след толкова години се сетихте за жена си.

Ашли изостави опитите си да я съблазни и премина към заплахи.

— Не се опитвайте да ми, играете номера, скъпа. Аз искам това богатство и вие ще ме последвате във Франция, за да предявите иск към него. Това е вашето задължение като съпруга!

Леони избухна в смях.

— Мое задължение ли? — възкликна. — Я да поговорим за вашите! Вие ме изоставихте, нали? Съгласна съм, че се договорихме да не изискваме нищо един от друг. Но аз сключих това споразумение с Морган Слейд, а не с вас. Вие сте най-долнопробен измамник и няма да си мръдна пръста, за да ви помогна да получите каквото и да е.

— Не мисля, че схващате добре положението — изръмжа Ашли. — Аз не съм човек, който ще се откаже от целта, скъпа! Наистина ви излъгах, но това не променя факта, че съм ваш съпруг и че сте прелюбодействала с моя братовчед. Чудя се какво ли ще си помислят почтените хора в Ню Орлиънс. Морган поддържа доста контакти в града, защото майка му произхожда от почтено и известно в околността семейство. Представете си какви слухове ще плъзнат за вашата история. Естествено Морган ще си навлече неодобрението на всички... Но на мъжа винаги се прощава. Докато вие, скъпа, вие ще изгубите всякакво уважение.

Стрелата улучи право в целта. Леони си даваше сметка как всички врати ще се затворят под носа ѝ, ако истината излезе на бял свят, но не искаше Ашли да се възползва от безпокойството ѝ.

— Хайде, вървете да разпространявате клюки! — заяви тя. — Това няма да ви донесе богатството на Сент-Андре.

Ашли потъна в продължителен размисъл.

— Наистина — съгласи се той най-после. — Но има и друго решение. Идвате с мен във Франция, получавате богатството и се развеждаме. Никой няма да узнае нищо. Оставете ми всичко и си заминавате съвсем безпрепятствено.

Леони презрително изсъска срещу него.

— Вие сте луд! А отгоре на всичко и глупав, след като си представяте, че ще повярвам и на една ваша дума!

Лицето на Ашли се разкриви от ярост и той протегна ръка, за да хване Леони за рамото, но точно в този момент Джъстин се втурна в стаята.

Детето не осъзнаваше какво напрежение цари между двамата възрастни и се хвърли на врата на майка си.

— А! Мамо, ето ви! — възкликна то. — Търсих ви навсякъде... Елате да видите новото седло, което татко ми купи! То е червено и много красиво. Хайде!

Леони леко разроши косите му.

— Не сега, Джъстин — прошепна тя. — След малко, съкровище.

Ашли смаяно гледаше детето. Пригответи се да направи някаква забележка, но Джъстин го изпревари. Той се усмихна на мъжа, който толкова приличаше на Морган, и нададе изненадан вик.

— Татко! Как успяхте да пристигнете преди мен?

— Татко ли? — скръцна със зъби Ашли. — А, сега разбирам защо дядо ви толкова припираше да ви задоми. Пусто да остане! Само като си помисля, че се хванах в най-стария капан на света!

Джъстин замръзна на място, но след миг отстъпи назад.

— Вие не сте моят татко — каза той. — Приличате на него, но не сте моят татко. Кой сте вие?

— Това не те интересува, сополанко — отговори Ашли. — И вие се осмелявате да ме наричате измамник! — обърна се той към Леони. — За каква се мислите, че стоварвате върху вашия съпруг бащинството на това копеле? Трябва да сте танцували от радост — и вие, и дядо ви, когато попаднах в мрежата, предназначена за Морган!

Джъстин се притискаше към майка си.

— Махайте се! — викна той. — Вие сте зъл!

Леони повтори след сина си, като се задъхваше от гняв.

— Излезте оттук, Ашли! Няма да повтарям и ви забранявам да сипете обиди върху сина ми!

— Вие не можете да ми забраните нищо! — озъби се срещу нея Ашли с омраза. — Не и след всичко, което знам за вас. Ще си държа езика по отношение на малкото копеленце... при условие, че дойдете във Франция с мен!

— Никога — повтори Леони. — И ако веднага не напуснете къщата ми, ще наредя да ви изхвърлят!

Ашли безочливо тръгна към нея. Леони и Джъстин го разкъсваха с очи. Той ги измери от главата до петите.

— И кой е бащата? — понита ненадейно.

Презрителният поглед на Леони го извади от равновесие. Тази малка улиčníца не само се противопоставяше на плановете му, но бе го измамила с помощта на дядо си. Той успя да сдържи яростта си и я зашлеви с всичка сила.

— Курва! — кресна той.

Това бе грешка. И той не закъсня да се убеди в това. Джъстин с всичка сила впи зъби в бедрото му, а Леони се нахвърли върху него и издра лицето му. Ашли изрева от болка и отскочи назад. Но той бе допуснал още една, по-голяма грешка, защото бе сигурен, че Морган е излязъл от замъка. В действителност го бе сбъркал с Доминик. А Морган бе отишъл само да види конете и се бе върнал няколко минути след Джъстин. И бе отворил вратата точно в момента, когато Ашли разпитваше Леони за самоличността на бащата на детето. Когато ръката на Ашли се стовари върху лицето на Леони, той вече прекосяваше стаята. Впрочем Ашли нямаше време да се съвземе, защото юмрукът на Морган го удари право в лицето.

Силата на удара го зашемети и Ашли се строполи на пода. Изтри кръвта, която шурна от носа му, вдигна глава и видя над себе си неумолимото лице на Морган.

Всичко стана толкова бързо, че Леони едва осъзна присъствието на Морган, който спокойно каза.

— Изведете Джъстин, Леони. Имам да уредя още някои подробности с братовчед си.

Леони незабавно се подчини, бутна Джъстин пред себе си и хукна да търси Доминик или Робърт.

Морган клекна до прострения на земята Ашли. Извади от ботуша си камата и опря острието в гърлото на братовчед си.

— Не мърдай! — заповяда заплашително той. Ашли добре познаваше Морган и въпреки всичките си пороци, не бе страхливец, но сега се подчини на заповедта му.

— Няма да ме убиеш — заяви спокойно гой. — Не и хладнокръвно, братовчеде. Така че искаш ли да уредим работата като

мъже?

Морган зловещо се усмихна.

— Изкушавам се, Ашли — прошепна той и прекара острието по шията му. — Знаеш ли, живях няколко години при команчите... Те ми показаха всичко, което може да се прави с нож. Ако поискам, мога да те одера жив от глава до пети, но няма да го направя... просто ще ми бъде неприятно да изцапам пода на бъдещия си кабинет с твоята кръв...

Ашли затаи дъх й за първи път в очите му се мярна ужас. Морган забеляза животинския му страх и натисна острието.

— Трябва да ти прережа гърлото — започна отново той. — И ако докоснеш и косъм от главата на Леони, точно това ще направя.

Той говореше толкова убедено, че Ашли потрепери.

Морган впери погледа си в неговия, изправи се и заповяда.

— Ставай!

Ашли не изчака да му повтарят. Скочи и започна да оправя дрехите си с резки движения.

— Това не променя нищо — прокле той. — Тя все още е моя жена.

— Да — съгласи се Морган, — но ти няма да се противопоставиш на развод. Сега се връщаш в Ню Орлиънс и оставяш Леони на мира!

— След тези думи Морган небрежно пхна камата в ботуша си, запали пура и продължи.

— Ти не си глупак. Така че се качвай на първия кораб, който заминава нанякъде. И ми посочи някоя банка в Англия... Ще ти прехвърля значителна сума...

— А ако не съм съгласен!

— Ще те убия!

Ашли пребледня и стисна юмруци, но премълча. Лицето му се сгърчи от злоба и той се втурна навън точно в мига когато Леони влизаше с Робърт.

— Какво прави той тук? — извика Робърт.

После внезапно истината озари съзнанието му и той възкликна със затаен дъх.

— Значи това било!

— Да, Боб, това — каза Морган. — Влизай и, ако обичаш, затвори вратата.

Морган предпочиташе Робърт да остане в неведение, но бе сигурен, че той ще запази тайната. Когато Доминик се върна, тримата братя започнаха да обмислят план за защита. За да избегнат всякаква опасност от повторно проникване на Ашли в къщата, решиха да предупредят прислугата за един измамник, който може да се опита да навреди на Леони или на Джъстин, за да си отмъсти на Морган. От своя страна Леони обясни на Джъстин, че ако види „злия“, който я бе ударил тази сутрин, веднага да избяга.

Морган бе доволен от деня. Бе взел всички предпазни мерки, за да осигури защитата на семейството си и се надяваше, че Ашли ще прояви малко здрав разум и ще преглътне поражението си. Наистина той бе алчен, но държеше на кожата си и заплахата за живота му трябваше да е достатъчна причина да напусне Ню Орлиънс. Ашли винаги бе отстъпвал, когато делата му излизаха на бял свят. Морган предполагаше, че и в този случай той ще постъпи така.

Ашли бе запазил място на един пътнически кораб, който в края на седмицата заминаваше за Франция. И както Морган преценяваше, той не бе глупав. Поведението на неговия братовчед бе доста нападателно и той нямаше никакво желание да го предизвиква.

Ашли прекара част от деня в стаята си, като отчаяно търсеше някакъв начин да обърне положението в своя полза. Мисълта, че е победен още веднъж от своя ненавистен братовчед, бе непоносима. Дори обещаната сума, която Морган щеше да му прехвърли, не повдигаше Настроението му — особено като я сравнеше с богатството, което би получил, ако Леони се съгласеше да го придружи във Франция. Уличницата! Само да можеше да я застави да тръгне с него...

Внезапно той скочи. Детето, разбира се! Как не се бе сетил по-рано? Детето му осигуряваше послушанието на майката. Той си наля пълна чаша уиски и зла усмивка разкриви лицето му. Мястото вече бе запазено. А един малък пасажер нямаше да създаде никаква трудност. След отплаването на кораба щеше да се погрижи Леони да получи бележка, от която да й стане ясно какво трябва да направи, ако желае отново да види копелето си.

Трябваше обаче да действа много предпазливо. Нямаше смисъл да отвлича хлапето предварително. Така Морган щеше да има време да

го открие. Но неговият скъп братовчед със сигурност нямаше да се появи на кея с изпращачите.

След три дни — в четвъртък — корабът трябваше да вдигне котва при вечерния отлив. Затова Ашли реши да отвлече Джъстин в четвъртък следобед, за да има време да се върне в Ню Орлиънс в определения час.

Ашли се спотайваше в храсталаците около замъка и от вторник наблюдаваше заниманията на неговите обитатели. Преди два дни бе донесъл провизии и голям чувал от страноприемницата. И в четвъртък сутринта бе готов да нанесе удара си.

Бе установил, че следобедите Джъстин играе на една малка полянка на няколко крачки от къщата. Ашли се скри в храстите съвсем близо до мястото. Конят бе завързан до него, готов за тръгване. Но детето още го нямаше и той нервно започна да се раздвижва в скривалището си.

Още един път прехвърли наум плана си и не откри нито едно слабо място. Въобще не подценяваше заплахата от непрекъснатото присъствие на един от братята Слейд и на младата черна прислужница до детето, но му се струваше лесно да се освободи от тях. Прислужницата нямаше да окаже никаква съпротива. А що се отнася до Слейд — един силен удар по главата — и щеше да го извади от строя. Когато тези препятствия бъдеха премахнати, Ашли щеше да хване детето... и на път към Франция! „Кой знае, може и да ги оставя живи — кучката и палето — при условие, че не ми създават никакви проблеми. В противен случай... Е, не виждам особено неудобство, ако изведнъж се окажа богат вдовец...“

Кристалният смях на Джъстин прекъсна хода на мислите му, Ашли се сви като гърмяща змия и впери поглед в малката фигурка, която се появи на няколко метра от него. Детето бе само...

Джъстин бе спал малко този следобед. Обикновено една прислужничка бдеше над съня му, но тя бе излязла, за да си налее чаша вода без изобщо да предположи, че момчето може да се събуди, докато я няма.

Джъстин стана, облече се и без да се обади на никого, изскочи навън, за да си поиграе на слънце.

Ашли се огледа — наоколо бе пусто. Той знаеше, че двама от братята не са в плантацията. Бе видял как Морган препусна към

реката, а другият явно бе отишъл на лов. Следователно в къщата имаше само един Слейд, жените и прислугата. Ашли бавно се изправи, отмести клончетата, които замаскирваха дрехите му и скочи на седлото.

Напълно спокоен той поведе коня към малката полянка, където Джъстин се забавляваше, като мушкаше пръчка в изоставено от някаква животинка леговище. Детето чу тропота на копита, извърна глава и за няколко мига реши, че върху грамадния черен жребец е Морган.

Но това бе само за няколко мига. Когато видя жестоката усмивка на конника, малкото момче хукна да бяга, като крещеше с цяло гърло.

— Злият...

В същия момент прислужницата Джули се появи зад ъгъла на къщата. Тя впери очи в Джъстин, но не видя Ашли и се втурна към детето, за да го прибере вътре.

Ашли пришпори коня. Настигна момчето, наведе се и без усилие го метна пред себе си на седлото. После бързо направи полукръг и като минаваше пред изплашената Джули, изпъна крака си като пружина и я ритна с пета по главата. Тя се свлече със слаб стон на земята. Ездачът, конят и пленникът изчезнаха в гората, която се простираше, докъдето стигаше погледът.

Джули бе само зашеметена. След няколко секунди тя дойде в съзнание, скочи и се втурна към къщата, като вдигна всички под тревога.

Когато Леони и Робърт изскочиха на стълбите, една малка група вече ограждаше нещастното разплакано момиче.

— Това бе злият господар — хълцаше Джули. — Той ме събори на земята и грабна малкото ни момченце.

Робърт се вцепени, а Леони стана бяла като платно. Имаше чувството, че сърцето ѝ престана да бие. Думите на Джули можеха да означават само едно — Ашли бе отвлякъл Джъстин.

Леони настръхна, обърна се към едно момче, което работеше в конюшните, и заповяда.

— Веднага оседлай коня ми! А ти, Сол, потърси Морган. Трябва да е при кейовете. Кажи му, че Ашли е отвлякъл Джъстин и че съм тръгнала след него. Джули, успокой се, и ми разкажи какво се случи. В каква посока тръгна мъжът?

Джули повтори разказа си.

— След това изчезна в гората по посока на блатата — завърши тя.

Леони тъкмо възсядаше сивата си кобила, без да обръща внимание на протестите на Робърт, когато бясно препускащият Темнет се появи.

— Какво става? — извика Морган разтревожено. — Сол ми каза, че някакъв луд е вдигнал страшна врява. Ашли ли?

— Той отвлече Джъстин! — изкрещя Леони, като кършеше отчаяно ръце.

Морган с усилие прикри страха, който смрази сърцето му, и изръмжа.

— В каква посока тръгнаха?

— Джули казва, че се е отправил към блатата.

Проклинайки себе си, че е подценил Ашли, Морган се обърна към Робърт.

— Намери Доминик. Той отиде на лов за катерици около Черното блато. И двамата тръгнете по следите ми.

Идвам с вас! — заяви Леони с тон, който не търпеше възражения.

Морган знаеше, че е безсмислено да я разубеждава и кимна примирено.

— Добре! — каза той и заби шпори в хълбоците на Темпет.

Жребецът подскочи напред, а кобилата на Леони го последва.

Веднага откриха следите на беглеца, защото при препускането конят бе направил видима просека между храстите, бе пречупил ниските клони, а копитата ясно се отпечатваха в меката пръст. Леони и Морган препускаха безмълвно, като всеки се бореше със собствените си страхове.

Леони бе ужасена. С усилия на волята тя не допускаше страхът да завладее съзнанието ѝ, но той гризеше цялото ѝ същество. Знаеше, че синът ѝ е в ръцете на Ашли и че трябва да го открият незабавно, но извън тази мисъл съществуваше само една празнота, лишена от чувства и значение.

Леони се разкъсваше от инстинктивния страх на майката за живота на нейното дете. Докато Морган трябваше да посрещне не само опасенията си за съдбата на детето, което обичаше като собствен син, но и да се пребори с мъчителния спомен за смъртта на Филип.

Неговият ужасен кошмар се сбъдваше и някакво мъчително предчувствие, че вече е виждал какво ще се случи, го преследваше през цялото време. На всеки завой, на всяка извивка по зловещия път той си припомняше как преди много години бе препускал, за да се притече на помощ на Филип. И някъде, в това отчаяно препускане, лицата на Филип и Джъстин се сливаха.

Гората като че ли се затваряше зад тях. Те навлизаха все по-навътре и по-навътре, а храстите от покрайнините отстъпваха пред мочурливата пръст. Лози и пълзящи растения обвиваха като змии клоните, папрати и дребни палми образуваха непроходим лабиринт, в който Морган и Леони потъваха. Колкото повече напредваха, толкова повече земята се превръщаше в тиня. Морган дръпна юздите и сви вежди.

— Ашли май се е изгубил — подметна той. — Доста е криволичил...

По лицето на Леони се стичаше пот, очите ѝ бяха широко отворени от стаения в тях ужас. Тя беззвучно попита.

— Ще успеем ли да го настигнем?

— Да, разбира се, че ще го настигнем — потвърди Морган. — Ако той продължи в тази посока, ще стигне до голямото мочурище, което със сигурност не може да прекоси на кон.

Морган откъсна парче от вратовръзката си и го закачи на едно клонче, което се поклащаше над главата му.

— Ето това ще насочи Робърт и Доминик по следите ни — добави той.

След това хвърли бегъл поглед към Леони и несъзнателно се възхити от самообладанието ѝ. После огледа буйната растителност и се поколеба.

Не бе възможно да предвиди какво ще се случи, когато той и Ашли застанеха един срещу друг. Но Морган знаеше, че времето за разумно уреждане на разногласията между тях беше безвъзвратно изтекло. Познаваше бушуващата в гърдите си омраза, която щеше да вземе връх над самообладанието му. Самият Ашли бе прекрачил границите и беше действал като дивак. Когато те се срещнеха, нищо не можеше да попречи на проливането на кръв.

— Бих искал да изчакате братята ми тук — каза Морган, като не посмя да погледне Леони.

— Не! — викна тя. — Той държи сина ми, Морган...

— За Бога, Леони! Ашли може да бъде опасен... и... — Той не можеше да ѝ заяви направо, че може би синът ѝ е мъртъв или съществува риск да бъде убит пред очите им. С цялата сила на волята си Морган се опитваше да изхвърли тази мисъл от главата си, но тя бе свила гнездо в сърцето му и този път това не бе просто лош сън.

— Знам какво се опитвате да ми спестите — прошепна Леони, — но не е ли по-добре да го посрещнем заедно? Един ден ми казахте, че двамата можем да посрещнем всички удари на съдбата. Моля ви, нека останем двамата заедно и да се изправим срещу всичко, което може да ни дебне в края на този път... колкото и ужасно да е то...

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След двадесет минути те откриха коня на Ашли — окуцал и легнал в калта. На няколкостотин метра Ашли и Джъстин едва се крепяха на дълга и тясна ивица твърда земя, вдадена във водата.

Ашли бе свикнал с широките открити пространства на Англия и Франция и бе убеден, че всеки момент ще излезе от безкрайната джунгла, която го притискаше. Но колкото повече напредваше, толкова по-непроходима ставаше растителността и той започваше да се безпокои.

Присъствието на Джъстин само засилваше трудностите. Детето не спря да рита и да се съпротивлява, като крещеше с цяло гърло.

— Пуснете ме! Вие сте зъл! Мразя ви! Пуснете ме ви казвам!

Обърканият Ашли се изкуши да му извие врата, но тъй като първата му работа сега бе да се измъкне от това място, задоволи се да го удари жестоко и изръмжа.

— Затваряй си устата! Още една дума и ще те заколя!

Джъстин замълча за момент, но скоро започна да се извива като червей, за да се отскубне от хватката на своя похитител. Ашли грубо го разтърси, но не успя да го обездвижи.

Изгубил пътя, затруднен от съпротивата на малкото дяволче, обезсърчен, Ашли избълва ужасна псувня, когато конят му започна да накуцва.

— Сега моят татко ще ни настигне! — възкликна триумфално Джъстин. — И ще си ме прибере!

Ашли едва сдържа бясното желание да го удуши, скочи на земята и го бутна пред себе си.

Не стигнаха далеч. Напълно объркан, Ашли оглеждаше водната шир, която се разливаше пред тях, когато Джъстин извика, като пляскаше с ръце.

— Татко, мамо! Аз нали ви казах, че ще дойдат да ме вземат!

Лицето на Ашли се сгърчи от ярост и той рязко се обърна.

Ашли бе стигнал на зловещо място докдето стигаше погледът зад него, се простираха блатата; пред него се препречваше като стена страшният гъсталак. В далечината се виждаха покритите с мъх клони на рошковите, а стволите на изсъхнали кипариси се отразяваха загадъчно в сиво-зелените води. По бреговете на блатото тръстиките преплитаха гъстите си редици. Въздухът бе тежък и пропит с влага.

През завесите провиснал мъх едва се процеждаше слаба светлина. На полупотопен дънер една костенурка се наслаждаваше на прокраднал се слънчев лъч. А недалеч от нея, все едно плуващ пън, един огромен алигатор пронизваше с мъничките си стъклени очи двете фигури, които се намираха в полезрението му.

Гласът на Джъстин отекна в ушите на Леони като божествен химн, а гледката на дребничкото гъвкаво телце я изпълни с неизказано щастие. Лицето ѝ засия и тя понечи да пришпори коня, но Морган я задържа.

— Може би Ашли е въоръжен — каза той.

— Отгатна! — извика Ашли и извади малък пистолет, който приличаше на този на Морган.

Опря дулото в слепоочието на Джъстин и добави.

— Този път ми се струва, че предимството е мое, братовчеде. И ако благоволите и двамата да слезете от конете и да ми хвърлите юздите, ще ви освободя от присъствието си.

Морган остана неподвижен, но умът му трескаво преценяваше и веднага отхвърляше една след една различните възможности. Той видя, че Джъстин е жив и явно непокътнат, и изпита огромно облекчение. Но знаеше, че най-опасните мигове тепърва предстоят. Когато Ашли се сдобиеше с кон, ако те се съгласяха на искането му, той щеше да държи в ръка всички козове. Щеше да ги остави сред блатата и да избяга с Джъстин. Можеше също да убие Морган и след това да отвлече и майката, и детето. Във всеки случай Джъстин бе обречен. „Освен ако... освен ако не го накарам да изпусне този пистолет!“ — реши Морган.

— Не ме ли чу? — кресна нетърпеливо Ашли. — Казах ти да слезеш от коня и да ми хвърлиш юздите. Побързай! Или хлапето ще пострада!

Кошмарите от миналото и настоящето се сляха в ужасяваща картина. Морган усещаше как по гърба му се стича студена пот. И един смразяващ вик се надигаше от дъното на душата му. Той бе допуснал

да убият собствения му син. И не можеше да приеме същата съдба да сполети и Джъстин. Ръцете му се сгърчиха върху юздите на Темпет, който нервно пристъпваше на място.

Леони вече се бе спуснала на земята, като не изпускаше Джъстин от очи. Морган разбираше, че няма време за губене. Виждаше само един изход, а този изход поставяше на карта живота на Джъстин. Но ако Ашли успееше да избяга с детето, то със сигурност щеше да умре. Внезапно Морган заби шпорите си в хълбоците на Темпет. Жребецът изцвили от болка, изправи се на задните си крака и се стрелна напред.

Изненадан, Ашли се озова пред заплахата да бъде смазан от коня, който се устремяваше към него. Той пусна детето и насочи пистолета към Темпет и стреля. Пропусна коня, но куршумът одраска слепоочието на Морган. Без да обръща внимание на кръвта, която се стичаше от раната, Морган скочи и още нестъпил на земята, сграбчи Ашли за гърлото. Джъстин се вгурна към майка си.

Вкопчени в смъртна прегръдка, двамата мъже се търкулнаха в калта. Тъй като не можеше отново да зареди пистолета, Ашли хвърли ненужното оръжие и събра сили да се изтръгне от железните ръце, които го задушаваша.

Жаждата за мъст бе завладяла Морган до такава степен, че той нямаше да изпусне жертвата си, въпреки стичащата се от раната кръв, която го заслепяваше. Но куршумът сериозно го бе наранил, кръвта му изтичаше и той започна да губи сили.

Но и Ашли го забеляза. Той се напегна и успя да постави дланите си под брадичката на противника. С рязко движение принуди Морган да го пусне. След това си пое дълбоко дъх, за да прочисти дробовете си и стовари юмрука си върху главата на братовчед си.

На няколко крачки от тях Леони с ужас наблюдаваше двубоя им. Едната ѝ ръка галеше главата на Джъстин, който бе заровил лице в полата ѝ, а другата стискаше дебел клон, вдигнат от земята. Борбата бе прекалено яростна и протичаше много бързо, така че Леони не успяваше да издебне удобен случай и да удари Ашли, без да засегне Морган. Пръстите ѝ стиснаха още по-здраво клона в очакване на подходящия момент.

Двамата мъже се биеха на живот и смърт. Ашли имаше известно предимство, защото не беше ранен, а Морган се зареждаше със сила от

мисълта, че ако бъде победен, Леони и Джъстин ще попаднат в ръцете на братовчед му.

Тежкият влажен въздух затрудняваше дишането им и те се изтърколиха към края на блатото. Морган събра всички сили, които му оставаха, и блъсна Ашли в тъмнейте води. Изтръгнат от пляска, големият алигатор мързеливо се плъзна към това, което го бе обезпокоило.

Гмуркането леко съживи Ашли и той се обърна. Водата стигаше до гърдите му. Бе ясно като бял ден, че Морган започва да се изтощава. Когато го погледна, той цапаше, залитайки в тинята. И ако Ашли успееше да се добере до него, щеше лесно да го удави.

— Никога няма да ме победиш от това разстояние, братовчеде! — извика той. — И ако се забавиш още малко, ще ти изтече кръвчицата. Така че побързай!

Морган се приближи на няколко крачки. Ашли безспорно бе прав — трябваше да приключи с него възможно най-бързо. Морган стисна юмруци и се опита да установи къде е точно противникът му във водата.

Ашли се отдалечи още малко и сега водата почти покриваше раменете му.

— Хайде де! — подигра се той. — Кой бе казал, че не си страхливец!

Морган му хвърли поглед, натежал от омраза. И тогава забеляза тъмните очертания на влечугото на около метър зад Ашли. И преди да успее да извика, за да го предупреди, алигаторът ускори лъкатушните си движения, разтвори огромните си челюсти и ги хлопна над ръката на Ашли — точно под рамото. Морган чу писъка на братовчед си и замръзна от ужас, докато хищникът с вълнообразни движения, но без да изпуска плячката си, завличаше жертвата все по-далеч и по-далеч, след което се потопи заедно с нея в бездънните черни води. Всичко стана като че за миг... За секунди водата бясно закипя, а почти веднага след това само няколко бразди раздвижваха повърхността. Нямаше дори следа от кръв, която да отбележи придвижването на влечугото и неговата плячка.

Обезумял, неспособен да откъсне очи от мястото, където изчезна братовчед му, Морган заотстъпва и изскочи от водата.

— Не бих отредил такава участ на никого! Дори на Ашли... — прошепна той потресен и се строполи в краката на Леони.

Когато Робърт и Доминик ги настигнаха след около час, Морган все още бе в безсъзнание. Не се свести и по време на бавния път обратно към плантацията. Но когато го изкъпаха, превързаха и сложиха в леглото, той отвори рязко очи и с ужас се огледа. След това видя Леони, която спокойно седеше до възглавницата му и въздъхна с облекчение.

— Страхувах се... — промълви той, — страхувах се, че Няма да бъдете тук... страхувах се, че щастливият край е бил само сън...

Леони с обич се усмихна.

— Не е сън, Морган. Сега всичко е наред...

Те не размениха и дума за смъртта на Ашли. Тя бе жестока и въпреки че Морган би му пожелал по-безболезнен край, той не можеше да оплаква братовчед си. Наистина предпочиташе да свърши с него по друг начин, за да освободи Леони, но след изчезването на Ашли, нищо не пречеше на сватбата им.

Ожениха се десет дни по-късно — на датата, която трябваше да отбележи шестата годишнина от сватбата им. Церемонията се състоя в най-тесен кръг. На любопитните обясниха, че просто искат да подновят обетите си.

И тази вечер, свита като котка до Морган, Леони прошепна замислено.

— Чудя се какво би станало, ако дядо се бе обърнал към вас, вместо да направи предложението на Ашли...

Морган я притисна до себе си.

— Щяхме да живеем заедно вече шест щастливи години, вместо едва от два месеца.

Леони проследи с пръст мускулите на гърдите му.

— Искате да кажете, че ако дядо ви бе предложил ръката ми, щяхте да приемете?

Морган леко целуна челото ѝ.

— Точно така. Навремето последното нещо, за което мислех, бе да се женя. Но се познавам достатъчно и знам, че ако дядо ви бе повдигнал такъв въпрос, любопитството щеше да ме накара поне да се запозная с вас... А след като веднъж ви видях... знам, че щях да се

съглася с всичко, за да ви имам. Бих се оженил за вас със или без тази проклета зестра.

Леони страстно се притисна към него.

— О, любов моя! Колко жалко, че той се е заблудил от приликата ви. Пропуснахме шест години любов!

Морган се надвеси над нея и техните пламенни чувства отново ги понесоха върху крилата на щастието.

Няколко дни по-късно Морган отново благодареше на небето, че го е дарило с всичко това. Леони бе негова съпруга, сърцето му приемаше Джъстин за негов син и около Морган всичко беше застанало на своето място.

Плантацията изискваше още много работа, но Морган бе напълно удовлетворен от постигнатия напредък. Той току-що бе разгледал плановите за пристрояване на две крила към всяка страна на къщата и като хвърли поглед към часовника си, забеляза, че часът за обяд наближава. Малкото златно кръстче все още висеше на верижката на часовника му и за миг привлече вниманието му. Мечтателна усмивка се мярна по устните му. „Какво животно бях навремето — помисли си той. — И колко съм щастлив сега, след като Леони и Джъстин са част от моя живот... са моят живот...“ Внезапно изпита желание да заличи всички спомени, които го подсещаха за безмилостното и цинично същество, което е бил. И той откачи кръстчето от верижката и го пхна в джоба си. Сигурно такъв подарък щеше да зарадва някоя прислужница.

Морган събра плановите и тръгна да търси Леони. Откри я в един от складовете, където тя разпределяше различни предмети, струпвани години наред. На върхчето на носа ѝ имаше черно петно, гъстите коси падаха по раменете ѝ, а розовата рокля бе покрита с прах и сажди. В очите на Морган обаче тя бе по-красива от всякога.

— Много неща ли искате да запазите? — попита той. Леони въздъхна.

— Не, влагата е повредила и малкото вещи, които представляват някакъв интерес. За нещастие след смъртта на дядо бях принудена да продам всичко, което имаше каквато и да е стойност, за да платя дълговете.

Морган прехапа устни. Проклетият Ашли! Ако не бе той, Леони никога нямаше да бъде тласната до такава крайност. Той извърна глава,

за да прикрие гнева, който се изписа по лицето му, и се отправи към един ъгъл, където бяха струпани столове. Най-отгоре върху купчината откри няколко картини, които се крепяха на магия. Свали една.

— Чии са тези портрети? — попита той закачливо. — На вашите славни предци?

Леони направи гримаса.

— Точно така — отговори. — Този в ръцете ви е на майка ми.

Морган полюбопитства да види жената, дала живот на любимата му, и дълго разглежда портрета. Позна меднорусите коси и зелените загадъчни очи, които го бяха пленили.

— Мога да дам да ги реставрират — предложи той. — И ще ги закачим в едно от новите крила.

— Това би било чудесно! — отвърна Леони с нотка печал. — Аз не помня майка си, но бих искала да запазя някакъв спомен от нея.

И с някакво почитание тя постави пръст върху малкото кръстче, което украсяваше гърдите на майка ѝ.

— Баща ми го е поръчал специално за раждането ми. Това бе единственият спомен, който ми бе останал от нея...

Погледът на Морган се закова върху въпросния предмет. Внезапно стомахът му се сви, все едно някой го бе ударил. Вперил очи в кръстчето и попита приглушено.

— Който бе останал! Значи сте го изгубила?

Лицето на Леони потъмня.

— Да — потвърди тя, — изгубих го... но това бе много отдавна и предпочитам да не си спомням...

Морган сграбчи ръката ѝ и я принуди да се обърне към него. Той отчаяно се опитваше да възкреси спомена за тази нощ, в която една девствена проститутка бе влязла в стаята му в къщата на губернатора.

Леони забеляза бледността му и се разтревожи.

— Какво става, любов моя? — попита тя.

Морган мъчително преглътна.

— Къде и кога го загубихте? — произнесе той.

— Загубих го в дома на губернатора — призна Леони. — В нощта, когато Гайозо почина...

— Как? — настоя Морган, като грубо я разтърси.

Тя подозрително го изглежда.

— Исках да открадна полиците, които дядо ми бе подписал тази нощ. Изчаках всички да си тръгнат и тогава се промъкнах в къщата. Загубих се. Докато търсех да открия изход, влязох в някаква стая.

При спомена за случилото се в тази стая, кръвта се оттече от лицето ѝ.

— Не искам да говоря за това — заинати се изведнъж. — Казах ви, че през нощта, когато бях изнасилена, се намирах на място, където не трябваше да бъда... Защо ме принуждавате да се връщам към този болезнен въпрос? Това събитие принадлежи на миналото... То е погребано, забравено! Няма никакво отношение към вас...

— Но не знам дали говорим за същата нощ... за нощта, когато вие изгубихте своята невинност, когато Джъстин е заченат — каза Морган с безкрайна нежност.

Леони ядосано се отскубна от ръцете му.

— Пфу! Сега това няма никакво значение.

Смехът на Джъстин, който си играеше навън, долетя до ушите им. Морган захласнато се заслуша в гласчето на своя син. Буца заседна в гърлото му, очите му се замъглиха от вълнение и той пресипнало каза.

— Аз също бях в дома на губернатора тази нощ. Знаехте ли?

Леони стъписано го погледна.

— Не, не знаех...

— Гайозо бе обещал да ми изпрати жена — прошепна Морган. — И когато в стаята ми влезе жена, предположих, че той я изпраща...

Леони замръзна, очите ѝ се отвориха широко от изненада. Но Морган продължи, без да ѝ даде време за отговор.

— Спомням си само, че косата ѝ бе разкошна и че бе много млада... Чак след като избяга, разбрах, че е била девствена... Тя ми хвърли в лицето парите, които ѝ предложих... — добави той прочувствено.

Леони бе пребледняла като платно. Сълзи на щастие пълнеха очите ѝ.

— Това сте бил вие! — възкликна тя, но в гласа ѝ преливаше повече щастие, отколкото укор.

Без да отговори, Морган извади малкото кръстче от джоба си и го пусна в протегнатата ѝ длан.

— Мисля, че това е ваше — гласът му леко трепереше от възмущение.

Слънчев лъч освети кръстчето и то грейна със златиста светлина, която озаряваше и тяхното бъдеще.

Издание:

Шърли Бъзби. Сърце за продан

ИК „Бард“, 1995

Редактор: Пламен Тотев

Коректор: Камелия Вълова

Художествено оформление на корицата: „Megachrom“, Петър Христов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.